

ISSN 2585 - 223X

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΥΛΟΓΙΑ

Έτος Κ' • ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2021

Άριθ. Τεύχους 231

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

01. Τα αγωνιώδη έρωτήματα των έμβολιασμένων, σέ κρίση αλήθειας (Κωνσταντίνος Ι. Βαθιώτης & Δημήτριος Δασκαλάκης)	435
02. Ή Όρθολογική έξήγηση του Θαύματος (Νομομαθής)	441
03. Ή Πολιτική τής Ύγείας (Μανώλης Β. Βολουδάκης)	446
04. Άκόμα άφουγκραζόμαστε τὰ Ίερά Του Βήματα (π. Κ. Καλλιανός)	456
05. Ίος Corona - Χωρίς μάσκα (α΄ Μέρος) (Λέων Μπράνγκ)	458
06. Metaverse καί Νέα Σύνορα! (Νινέττα Βολουδάκη)	465
07. Ένα άφιέρωμα γιά τὰ 200 χρόνια του 1821 (Ιωάννα Τυροβολά)	466
08. Χάσαμε τήν άνθρωπιά μας! (Δ. Κοσκινιώτης)	469
09. Ψυχία Ίεροχρυσοστομικής Τραπέζης (Μοναχός Νεκτάριος)	472
10. Έπίσιες έπιμνημόσυνες σκέψεις γιά τόν π. Νικόλαον Φίλιαν (Μοναχός Νεκτάριος)	474
11. «Φιλοκότης» (Νίκος Τσιρώνης)	477

ἐνοριακή ΘΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

(Ί. Αρχιεπισκοπής Αθηνών)

Άσκληπιοῦ 38 (Άθήνα) Τ.Κ.106.80

Τηλ.:2103612449 - Fax:2103627037 - e-mail: eylogia@agnikolaos.gr

www.agnikolaos.gr

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ί. Ναός Άγ. Νικολάου Πευκακίων

ΕΚΔΟΤΗΣ - Διευθυντής Συντάξεως: π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

Καλλιτεχνική Έπιμέλεια: **Σαπφώ Νίνου**

Τυπογραφική Έπεξεργασία: **Σπύρος Κροντήρης & Δέσποινα Καρζή**

ΧΟΡΗΓΟΙ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Ό **Σταῦρος** & ό **Ίωακείμ** (Κίμων) Κεκές
Είς μνήμην του Πατρός τους **Ίωάννου**
& των Πάππων τους **Ίωακείμ & Εὐγενίας** Κεκέ

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

Έπιτρέπεται ή μέ όποιονδήποτε τρόπο άναδημοσίευση των άρθρων του τεύχους αυτού **μέ τήν άπαραίτητη προϋπόθεση** νά άναγράφεται στήν άναδημοσίευση ή πηγή προελεύσεώς τους καθώς καί όλόκληρο τό όνομα του συντάκτου τους καί όχι μόνο τά άρχικά του, μέ τά όποία τυχόν δημοσιεύονται τά άρθρα στό περιοδικό μας.

Τὰ ἀγωνιώδη ἐρωτήματα τῶν ἐμβολιασμένων, σὲ κρίση ἀλήθειας

Πολλοὶ ἐμβολιασμένοι, εὐρισκόμενοι σὲ ἀσφαλῆ χρονικὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ γεγονός τοῦ ἐμβολιασμοῦ, διερωτῶνται μὲ μεγαλύτερη νηφαλιότητα γιὰ τὶς παρούσες καὶ μελλοντικὲς συνέπειες τῆς ἀπόφασής τους. Ἀνασκοποῦν τὰ γεγονότα τοῦ τελευταίου δεκαοκτάμηνου καὶ καταλήγουν σὲ ὀρισμένα ἀγωνιώδη ἐρωτήματα-συμπεράσματα, ποὺ ἀποτυπώνουν τὸν ἔντονο σκεπτικισμό τους γιὰ τὴν ἐξέλιξη τῆς πανδημίας. Τὰ ἐρωτήματα αὐτά, τὰ ὁποῖα λειτουργοῦν ὡς ἀνιχνευτὲς ἀντιφάσεων, συνιστοῦν μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας καὶ ἐσωτερικοῦ ψυχικοῦ πόνου ὅσων ἐμβολιασμένων ἀναζητοῦν παρηγοριὰ καὶ λύτρωση ἀπὸ τὸν φαῦλο καὶ νοσηρὸ κύκλο τοῦ ἐμβολιασμοῦ. Ἐνόψει τῆς τρίτης δόσης, προσπαθοῦν νὰ ἀφυπνίσουν τὶς μουνδιασμένες συνειδήσεις ἄλλων ἐμβολιασμένων, ὥστε ὅλοι μαζὶ νὰ ἀποτινάξουν τὸν ζυγὸ τῆς δουλείας τοῦ φόβου, διεκδικῶντας τὴν ἐλευθερίαν τους. Ἀπὸ τὴν ἀπόφασή τους νὰ μὴ συναινέσουν στὴν τρίτη δόση θὰ κριθεῖ ἂν μπορεῖ νὰ διασωθεῖ (ἔστω καὶ τὴν ὑστάτη στιγμή) ὁ κόσμος στὴν σημερινή του μορφή ἢ θὰ ὑποκύψει μιὰ γιὰ πάντα στὰ κελεύσματα τῆς ὑγειονομικῆς τυραννίας, ὅποτε θὰ ἀνοίξει ὁ δρόμος στὴν μετανθρωπιστικὴ δυστοπικὴ κοινωνία.

Ἀκολουθεῖ ἓνα ἐρωτηματολόγιο μὲ σωρεῖα λογικῶν ἀντιφάσεων, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων ἡ ὑποβολὴ στὴν τρίτη δόση τοῦ ἐμβολιασμοῦ καθίσταται ἐν τέλει ἐγχείρημα ἄκρως προβληματικό.

1. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ νοιάζονται οἱ κυβερνῶντες γιὰ τὴν Δημόσια Ὑγεία ἀλλὰ νὰ ζητοῦν μόνον πιστοποίηση τύπου καὶ ὄχι οὐσίας, ἀδιαφορῶντας παντελῶς γιὰ τὸ ἂν οἱ ἐμβολιασμένοι ἢ οἱ νοσήσαντες ἔχουν ἀντισώματα στὸν κορωνοϊό;

2. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ νοιάζεται ἡ κυβέρνησις γιὰ τὴν Δημόσια Ὑγείαν, ἀλλὰ νὰ ἀφήνει τὰ νοσοκομεῖα ὑποστελεχωμένα καὶ ἀποδεκατισμένα ἀπὸ πεπειραμένους ἰατροὺς, ποὺ τοὺς θέτει ὑπὸ ἀναστολὴ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ Ν. 4820/2021, μὲ ἀποτέλεσμα κάποιοι ἐξ αὐτῶν νὰ ἀναγκάζονται νὰ δέχονται ἀσθενεῖς σὲ παγκάκια προκειμένου νὰ τοὺς δώσουν τὶς πολύτιμες ἰατρικὲς συμβουλές τους;

3. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἡ γνώμη τῶν ἐιδικῶν ἐπιχειρηματολογικὰ θωρακισμένη, ἀλλὰ ταυτοχρόνως α) νὰ φιμώνεται ἡ ἀντίθετη ἀποψη καὶ β) νὰ ἀποφεύγεται ὁ δημόσιος διάλογος;

4. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀπαγορεύονται ἢ ἔστω νὰ ἀποφεύγονται οἱ νεκροψίες, ὅταν πρέπει νὰ γίνῃ γνωστὸ ποιὲς εἶναι οἱ πραγματικὲς αἰτίες θανάτου, εἴτε ἀπὸ κορωνοϊὸ εἴτε ἀπὸ ἐμβολιασμό;

5. Πῶς εἶναι δυνατόν στὴν ἀρχὴ οἱ μάσκες νὰ θεωρήθηκαν περὶ τὸ ἥμισυ ἐπικίνδυνες ἀλλὰ στὴν συνέχεια ἀναγκαῖες παντοῦ;

6. Πῶς εἶναι δυνατόν στὰ συνέδρια νὰ ἐπιτρέπεται στοὺς ἐμβολιασμένους νὰ κάνουν παρέα μόνον μὲ νοσήσαντες, ἀλλὰ νὰ ἀξιώνουν ἀπὸ αὐτοὺς νὰ φοροῦν μάσκα καὶ νὰ τηροῦν ἀποστάσεις ἀσφαλείας;

7. Πῶς εἶναι δυνατόν τὰ τέστ νὰ εἶναι διαγνωστικά, ἀλλὰ νὰ ἀντιμετωπίζονται σὰν ἀντισυλληπτικά, μὲ δράση covid-free γιὰ 48 ἢ 72 ὥρες;

8. Πῶς εἶναι δυνατόν σὲ κάποιες περιπτώσεις νὰ ἀπαιτεῖται τέστ δυὸ φορὲς τὴν ἐβδομάδα, ἐνῶ σὲ ἄλλες μία ἢ τρεῖς;

9. Πῶς εἶναι δυνατόν κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ καλοκαιριοῦ νὰ ἔπρεπε ὁ πελάτης ἐστιατορίου νὰ φορᾷ μάσκα ὅταν εἶναι ὄρθιος μέσα στὸ κατάστημα ἀλλὰ νὰ ἐπιτρεπόταν νὰ τὴν βγάλει ὅταν κάθεται; Ὁρθιος κολλάει, καθιστὸς δὲν κολλάει;

10. Πῶς εἶναι δυνατόν μέσα στὴν ἐκκλησία, ὅπου οἱ πιστοὶ δὲν μιλοῦν μεταξύ τους ἀλλὰ προσεύχονται, νὰ ἐπιβάλλεται χρῆση διπλῆς μάσκας;

11. Πῶς εἶναι δυνατόν κάποιοι νὰ κυκλοφοροῦν μὲ μάσκα στοὺς δρόμους ἢ στὶς παραλίες ἢ ἀκόμη καὶ νὰ τὴν φοροῦν ὅταν ὀδηγοῦν μόνοι τους, ἀλλὰ ὅταν πηγαίνουν σὲ γεμὰ ἐστιατόρια νὰ τὴν βγάζουν;

12. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ παραμένουμε παγερὰ ἀδιάφοροι βλέποντας τετράχρονα παιδάκια νὰ τρέχουν στὸ προαύλιο τοῦ σχολείου χωρὶς νὰ ἀποχωρίζονται τὴν μάσκα τους;

13. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀπαιτεῖτο τὸ καλοκαίρι τέστ μόνο ἀπὸ τὴν Ἀθήνα πρὸς τὸ νησί, ἀλλὰ ὄχι ἀπὸ τὸ νησί πρὸς τὴν Ἀθήνα;

14. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ συνδέεται αἰτιωδῶς ἡ νυχτερινὴ μουσικὴ μὲ τὴν διασπορὰ τοῦ ιοῦ;

15. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ συνδέονται αἰτιωδῶς μὲ τὴν διασπορὰ τοῦ κορωνοϊοῦ, ἡ κολύμβηση καὶ τὸ ψάρεμα, τὰ ὁποῖα ἀπαγορεύτηκαν κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ λοκντάουν;

16. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μποροῦν νὰ προβλέπουν οἱ εἰδικοί τὸ ἐκάστοτε ἐπόμενο κύμα τοῦ κορωνοϊοῦ σὰν νὰ εἶναι προφητὲς καὶ ὄχι γιατροί;

17. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐκδηλώνονται τὰ ὑποτιθέμενα κύματα ταῦτοχρόνως σχεδὸν σὲ ὅλες τὶς χῶρες παρὰ τὴν διαφορὰ τῶν καιρικῶν συνθηκῶν;

18. Πῶς εἶναι δυνατόν ἡ φυσικὴ καὶ κυτταρικὴ ἀνοσία νὰ εἶναι ὑποδεέστερη τῆς τεχνητῆς ἀνοσίας πειραματικῶν ἐμβολίων;

19. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ καθιερώνεται τὸ ἀκαταδίωκτο ἱατρῶν γιὰ τὴν διαχείριση τῆς πανδημίας καὶ ταῦτοχρόνως νὰ ἀξιῶνεται ἡ τυφλὴ ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸ πρόσωπό τους; Ποιὸς ὁδηγὸς θὰ ἀγόραζε καινούργιο αὐτοκίνητο ἂν διάβαζε στὴν ἐγγύηση ὅτι ὁ κατασκευαστὴς δὲν φέρει καμία εὐθύνη γιὰ ἀστοχία ὑλικοῦ;

20. Πῶς εἶναι δυνατόν κανεὶς νὰ μὴν ἀναλαμβάνει τὴν εὐθύνη γιὰ τὶς παρενέργειες τῶν ἐμβολίων ἀλλὰ ὅποιος δὲν ἐμβολιασθεῖ νὰ φέρει ἀτομικὴ εὐθύνη;

21. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀπαγορεύονται οἱ κόντρες ταχύτητας ἀκόμη καὶ ἂν εἶναι μηδαμινὸς ὁ κίνδυνος νὰ πεθάνουν οἱ διαγωνιζόμενοι δεξιότεχνες ὁδηγοί, πού ἐπιβαίνουν σὲ αὐτοκίνητα ὑψηλῆς παθητικῆς ἀσφάλειας, ἀλλὰ νὰ ἐπιβάλλεται ὁ ἐμβολιασμὸς πολιτῶν μὲ πειραματικὰ ἐμβόλια, πού ἔχουν σοβαρὲς παρενέργειες;

22. Πῶς εἶναι δυνατόν ὅταν ἀποφασίζοταν περικοπὴ μισθῶν ἐπὶ μνημονίων νὰ γίνονταν ἀπεργίες ὁργανωμένες ἀπὸ τοὺς συνδικαλιστὲς ἐργατοπατέρες, ἀλλὰ ὅλοι αὐτοὶ νὰ παραμένουν μουγκοί, σήμερα, πού ἀναστελλεται ἡ καταβολὴ μισθοῦ τῶν ἐπαγγελματιῶν υἱείας;

23. Πῶς εἶναι δυνατόν πρὸ τοῦ κορωνοϊοῦ νὰ περιφρουρεῖτο στὸ ἔπακρο ἡ ἀκεραιότητα τῆς συναινέσεως ἀλλὰ ἐπὶ κορωνοϊοῦ νὰ ἐπιτρέπεται νὰ

παρακάμπτεται μὲ τὴν ἀπειλὴ ἀναστολῆς τῆς καταβολῆς μισθοῦ;

24. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἔχουμε ἀνεξάρτητη καὶ ἀντικειμενικὴ πληροφόρηση ἀπὸ ΜΜΕ, πού ἔλαβαν πακτωλὸ χρημάτων γιὰ νὰ προπαγανδίζουν τὰ ὑγειονομικὰ μέτρα;

25. Πῶς εἶναι δυνατόν μιὰ φονικὴ πανδημία νὰ μὴ βιώνεται ὡς αὐτονοήτως φονικὴ, ἀλλὰ νὰ πρέπει νὰ μᾶς πείσουν γι' αὐτὸ τὰ ΜΜΕ μὲ καθημερινὴ προπαγάνδα;

26. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἔχουμε τόσο φονικὴ πανδημία καὶ τόσο ἀποτελεσματικὰ ἐμβόλια, ἀλλὰ τὸ κράτος νὰ καταφεύγει στὴν δωροδοκία ἢ στὸν ἐκβιασμό γιὰ νὰ ἐπιτύχει τὸν ἐμβολιασμό;

27. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μποροῦν οἱ πολῖτες νὰ πηγαίνουν στὸ γυμναστήριο (ἐφ' ὅσον δίνεται ἡ δυνατότητα νὰ λειτουργοῦν ὡς μικτοὶ χώροι) μὲ ἐπίδειξη rapid καὶ νὰ ἀθλοῦνται (ἄρα νὰ ἔχουν ἔντονη δραστηριότητα, ἀπὸ τὴν ὁποία παράγονται “μολυσματικὰ” σταγονίδια), ἀλλὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ καθίσουν σὲ ἐσωτερικὸν χωρὸ γιὰ νὰ πιοῦν ἕναν καφέ (ἄρα νὰ ἔχουν μιὰ δραστηριότητα πού εἶναι λιγότερο ἐπικίνδυνη τῆς γυμναστικῆς);

28. Πῶς εἶναι δυνατόν ἐπὶ πολλοὺς μῆνες νὰ θεωροῦνταν τὰ self test ἀποτελεσματικὰ γιὰ τὴν ἀναχαίτιση τοῦ κορωνοϊοῦ, ἀλλὰ αἰφνης στὸν ἰδιωτικὸ τομέα νὰ ἀξιῶνονται ἀποκλειστικῶς τὰ rapid test;

29. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ παραδέχεται ἀπερίφραστα ὁ καθ. Ἰατρικῆς Θ. Βασιλακόπουλος ὅτι ὁ ἐμβολιασμός εἶναι μιὰ πειραματικὴ διαδικασία καὶ νὰ μὴν ἀντιδρῶν οἱ πολῖτες, πού πληροφοροῦνται ὅτι ἔχουν μετατραπῇ σὲ πειραματόζωα;

30. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ βιώνουμε ἕναν νέο ἐθνικὸ διχασμὸ ἀνάμεσα σὲ ἐμβολιασμένους καὶ ἀνεμβολίαστους, ἀλλὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἐπετείου γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς δημοκρατίας ὁ πρωθυπουργὸς νὰ δήλωσε ὅτι «ένωμένοι οἱ Ἕλληνες ὑποδεχόμαστε καὶ φέτος τὴν 24ῃ Ἰουλίου, μετουσιώνοντας τὴν ἐμπειρία σὲ ἐθνικὴ αὐτοπεποίθηση καὶ ἐνεργὸ αἰσιοδοξία»;

31. Πῶς εἶναι δυνατόν πρὸ τοῦ ἐμβολιασμοῦ κάθε θάνατος νὰ χρεωνόταν στὸν κορωνοϊό, ἀνεξαρτήτως ἂν ἐπῆλθε ὄντως ἀπὸ ἢ ἀπλῶς μὲ κορωνοϊό (ἀμάχητο τεκμήριο αἰτιότητας τῆς νόσου), ἀλλὰ μετὰ τὸν ἐμβολιασμὸ κάθε θάνατος νὰ ἀποσυνδέεται ἀπὸ τὸ ἐμβόλιο (ἀμάχητο τεκμήριο μὴ αἰτιότητας τοῦ ἐμβολιασμοῦ);

32. Πῶς εἶναι δυνατόν στὰ φυλλάδια τῶν φαρμακευτικῶν ἐταιρειῶν νὰ ἀναγράφονται οἱ παρενέργειες, ἀλλὰ ἡ κυβέρνησις καὶ οἱ προπαγανδιστὲς νὰ ἰσχυρίζονται ὅτι τὰ ἐμβόλια εἶναι ἀσφαλέστατα;

33. Πῶς εἶναι δυνατόν οἱ ἐπαγγελματίες Ὑγείας, πού στὴν ἀρχὴ τῆς πανδημίας ἄξιζαν χειροκροτήματα γιὰ τὴν ἡρώϊκήν τους προσφορά, σήμερα νὰ τιμωροῦνται μὲ τὴν ἀναστολὴ τῶν καθηκόντων τους ἀντιμετωπιζόμενοι ὡς ὑγειονομικὲς βόμβες;

34. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ θεσπίσθηκε ὁ ὑποχρεωτικὸς ἐμβολιασμός καὶ ἄλλες ὑποχρεωτικὲς ἱατρικὲς πράξεις μὲ τὴν ΠΙΝΠ τῆς 25ῆς Φεβρουαρίου 2020, ἐνῶ στὴν Ἑλλάδα δὲν εἶχε ἀκόμη καταγραφῇ κανένα κρούσμα κορωνοϊοῦ καὶ ἡ πανδημία κηρύχθηκε ἐπισήμως ἀπὸ τὸν Π.Ο.Υ. στῆς 11 Μαρτίου 2020;

35. Πῶς εἶναι δυνατόν, πέρυσι πού δὲν εἶχε ἀκόμη ξεκινήσει ὁ ἐμβολιασμός, τὰ κρούσματα νὰ ἦσαν πολὺ λιγότερα ἀπὸ ὅ,τι σήμερα, πού ἔχουν ἐμβολιασθεῖ οἱ μισοὶ καὶ πλέον κάτοικοι τῆς Ἑλλάδας;

36. Πῶς εἶναι δυνατόν ἐμβολιασμένοι καὶ ἀνεμβολίαστοι τό πρωῒ νὰ μπαίνουν μαζὶ στὸ ἴδιο λεωφορεῖο, τὸ μεσημέρι, ὅταν θὰ θελήσουν νὰ φᾶνε σὲ

ἐστιατόριο, νὰ χωρίζουν οἱ δρόμοι τους, καὶ τὸ βράδυ, πού ἐπιστρέφουν σπίτι τους, νὰ ξανασμίγουν μπαίνοντας στὸ ἴδιο λεωφορεῖο;

37. Πῶς εἶναι δυνατόν ἐπὶ 40 χρόνια νὰ μὴν ἔχει βρεθεῖ ἐμβόλιο κατὰ τοῦ AIDS, ἀλλὰ γιὰ τὸν πρωτοεμφανισθέντα SARS-COV-2 νὰ βρέθηκε μέσα σὲ λίγους μῆνες;

38. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑποβάλλεται ὁ πληθυσμὸς σὲ ἐμβολιασμὸ μὲ ἓνα ἐμβόλιο, πού ὅταν παρασκευάσθηκε δὲν ὑπῆρχε γνώση γιὰ τὸ εἶδος τῶν μεταλλάξεων τοῦ ιοῦ;

39. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ χτισθεῖ τὸ τεῖχος ἀνοσίας, ὅταν οἱ ἐμβολιασμένοι ἐξακολουθοῦν νὰ μεταδίδουν καὶ νὰ νοσοῦν, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἐμφανίζονται συνεχῶς νέες μεταλλάξεις;

40. Πῶς εἶναι δυνατόν στὴν ἀρχὴ τῆς πανδημίας νὰ νοιάζονταν οἱ ὑγειονομικοὶ διαχειριστὲς νὰ μὴ χαθεῖ οὔτε μία ψυχὴ, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας (γί' αὐτὸ ἄλλωστε ἐπεβλήθη ὀριζοντίως τὸ λοκντάουν), ἀλλὰ μετὰ τὸν ἐμβολιασμὸ ὁ θάνατος ἔστω ἐνὸς ἀνθρώπου ἀπὸ τὶς παρενέργειες τοῦ ἐμβολίου νὰ θεωρεῖται ἀποδεκτὸ-ἀναγκαῖο κακό;

41. Πῶς εἶναι δυνατόν πρὸ τοῦ ἐμβολιασμοῦ νὰ διδασκόταν στὸ Ποινικὸ Δίκαιο ὅτι, κατὰ τὴν ἐπίλυση τραγικῶν διλημμάτων, δὲν ἐπιτρέπονται ποιοτικὲς διαβαθμίσεις καὶ ποσοτικὲς προσθαφαιρέσεις, σὲ σχέση μὲ τὸ ἔννομο ἀγαθὸ τῆς ζωῆς (ἄρα μία ζωὴ ἰσοῦται μὲ ἅπειρες), ἀλλὰ μετὰ τὸν ἐμβολιασμὸ νὰ ἐφαρμόζεται ἡ ὠφελιμιστικὴ λογικὴ τῆς ἀνθρωποθυσίας, δηλ. νὰ ἐπιτρέπεται νὰ στέλνουμε λίγες ζωὲς στὴν ἄλλη ζωὴ γιὰ νὰ γλυτώσουμε τὶς πολλὰς;

42. Πῶς εἶναι δυνατόν πρὸ τοῦ κορωνοϊοῦ νὰ συμφωνούσαμε ὅτι εἴμαστε μέλη μιᾶς μεθρηωϊκῆς κοινωνίας ἀλλὰ μετὰ τὴν ἔλευση τοῦ κορωνοϊοῦ νὰ μιᾶς ζητοῦν νὰ συμπεριφεροῦμε σὰν σοῦπερ-ἥρωες, πού ἀποδεχόμαστε νὰ πέσουμε στὸν γκρεμὸ γιὰ νὰ συμβάλουμε στὸ χτίσιμο τοῦ τεῖχους τῆς ἀνοσίας;

43. Πῶς εἶναι δυνατόν τὸ τεῖχος ἀνοσίας νὰ ἐκρίθη ἀρχικῶς ὅτι χτίζεται μὲ ἐμβολιασμὸ, πού φθάνει στὸ 60% ἀλλὰ ξαφνικὰ νὰ ἀναβαθμίσθηκε στὸ 90%; Εἶναι δυνατόν μιὰ μετάλλαξη νὰ μεταβάλλει τὸ ποσοστὸ τῆς ἐμβολιαστικῆς κάλυψης τοῦ πληθυσμοῦ;

44. Πῶς εἶναι δυνατόν τὸ 2009/2010, ὅταν ξέσπασε ἡ γρίπη τῶν χοίρων νὰ κάθονταν ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων τοῦ Ὑπουργοῦ Ὑγείας Δ. Αἰβανίδη οἱ Κοντοζαμάνης καὶ Τσιόδρας, καὶ 10 χρόνια μετὰ νὰ διαδραματίζουν τὰ δύο αὐτὰ πρόσωπα καὶ πάλι καθοριστικὸ ρόλο γιὰ τὴν διαχείριση τῆς νέας ἐπιδημίας; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἱστορία μὲ τέτοια ἀκρίβεια;

45. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἔλεγε ὁ καθ. Ἰατρικῆς κ. Ν. Σύψας ὅτι ἡ μάσκα πρέπει νὰ φοριέται ἀπὸ τὸν πάσχοντα γιὰ νὰ προστατεύονται οἱ ὑγιεῖς ἀλλὰ τελικῶς νὰ φθάσουμε σὲ σημεῖο νὰ τὴ φορᾶνε ὅλοι οἱ πολῖτες, θεωρούμενοι ἀδιακρίτως πάσχοντες;

46. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀντιμετωπιζόμαστε ὅλοι ὡς ἐν δυνάμει ἄρρωστοι;

47. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ θεσπίσθηκε ὑποχρεωτικὸς ἐμβολιασμὸς σὲ λίγες χώρες τοῦ Νότου, π.χ. στὴν Ἑλλάδα, στὴ Γαλλία, στὴν Ἰταλία καὶ στὴν Κύπρο, ἀλλὰ ὄχι σὲ ἄλλες προηγμένες χώρες, ἰδίως τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Βορρᾶ;

48. Πῶς εἶναι δυνατόν τὴν Μ. Ἑβδομάδα τοῦ 2021 νὰ ἀποφασίσθηκε ἡ ἀλλαγὴ τῆς ὥρας τῆς Ἀναστάσεως ὡς μέτρο σχετικὸ μὲ τὸν περιορισμὸ τῆς διάδοσης τοῦ κορωνοϊοῦ, ὅταν ἡ νέα ὥρα (21.00) θὰ ἔδινε τὴν δυνατότητα νὰ προσέλθουν στὴν ἐκκλησίαν πολὺ περισσότεροι ἄνθρωποι (οἱ ὅποιοι μάλιστα

θα ἔτρωγαν μετὰ τὴν μαγειρίτσα τοὺς χωρὶς νὰ εἶχαν δυσκολία στὸν ὕπνο) ἀπ' ὅ,τι ἂν ἡ Ἀνάσταση γινόταν κατὰ τὴν μέχρι πρότινος καθιερωμένη ὥρα (00.00), πολλῶ δὲ μᾶλλον, πού τὴν Δευτέρα τῆς Διακαινησίμου ὑπῆρξε ἄρση τῶν περιορισμῶν;

49. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχει ἓνα ἐμβόλιο πού μπορεῖ νὰ γίνει σὲ μία δόση, ἀλλὰ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα νὰ ἀπαιτοῦν δύο ἢ περισσότερες δόσεις;

50. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ μπορεῖ νὰ ἐπιλέξει ὁ πολίτης κάποιο ἄλλο ἐμβόλιο, π.χ. κινεζικό, πέραν ἐκείνων πού λανσάρεται ἡ κυβέρνηση;

51. Πῶς εἶναι δυνατόν 18 μῆνες μετὰ τὴν ἐμφάνιση τοῦ κορωνοϊοῦ νὰ μὴν μιλάει κανεὶς γιὰ τὸ ἐπίσημο ποσοστὸ θνητότητας τῆς νόσου ἐπὶ τοῦ γενικοῦ πληθυσμοῦ;

52. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ παραμένουμε ἀπαθείς βλέποντας τὴν ἰατρὸ κ. Μ. Παγώνη νὰ ξεσπᾷ σὲ χαχανητὰ τὴν ὥρα πού προβλέπει ὅτι ἐρχονται δύσκολες ἡμέρες;

53. Πῶς εἶναι δυνατόν οἱ πολῖτες πού ὑφίστανται σωματικές βλάβες μετὰ τὸν ἐμβολιασμό τους νὰ ἀρνοῦνται νὰ στείλουν κίτρινη κάρτα στὸν ΕΟΦ;

54. Πῶς εἶναι δυνατόν ἀρκετοὶ πολῖτες νὰ προσέρχονται στὸ ἐμβολιαστικὸ κέντρο μὲ δάκρυα καὶ ἐσωτερικὴ ἀγωνία, ἐνῶ τὸ ἐμβόλιο εἶναι ἀσφαλὲς καὶ ἀποτελεσματικὸ;

55. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ θεωρεῖται ὅτι κάποιοι ἐμβολιάζονται γιὰ νὰ χτίσει τὸ τεῖχος τῆς ἀνοσίας, ἀλλὰ ὅχι γιὰ νὰ ἐπανακτήσει τὴν χαμένη ζωὴ καὶ ἐλευθερίαν του;

56. Πῶς εἶναι δυνατόν οἱ ἐμβολιασμένοι νὰ ὑπερασπίζονται τὰ δικαιώματα κάθε κοινωνικῆς μειοψηφίας, ἀλλὰ νὰ παρακολουθοῦν ἀμέτοχοι καὶ ἀδιάφοροι τὸν ἀγῶνα τῶν ἀνεμβολίαστων συνανθρώπων τους γιὰ τὸ σεβασμὸ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων;

57. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μᾶς ζητοῦν μετ' ἐπιτάσεως νὰ ἀκολουθήσουμε τὴν δῆθεν ὀρθὴ συμπεριφορὰ τῶν πολλῶν, ἐνῶ στὸ διάβα τῆς Ἱστορίας ἔχει ἀποδειχθεῖ πολλὰκις ὅτι ἡ κοινωνικὴ πλειοψηφία ἔχει πέσει θύμα συλλογικῆς πλάνης/ἀπάτης;

58. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ δεχόμαστε τὰ παιδιά μας νὰ παίζουν σὲ διακριτοὺς χώρους στὸ προαύλιο τοῦ σχολείου, ἐνῶ τὸ ἀπόγευμα παίζουν μαζὶ στὴν πλατεία ἢ στὴν παιδικὴ χαρὰ;

59. Πῶς εἶναι δυνατόν οἱ ἐμβολιασμένοι γονεῖς νὰ παραλαμβάνουν τὰ παιδιά τους ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ἀλλὰ νὰ ἀποφεύγουν νὰ τὰ φιλοῦν, φορῶντας μάσκα;

60. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴν μᾶς ἐλέγχει ἡ συνειδήσή μας, ἐγκαταλείποντας στὰ νοσοκομεῖα τοὺς πάσχοντες ἀπὸ Covid-19 συγγενεῖς μας, χωρὶς νὰ τοὺς συμπαραστεκόμαστε στίς τελευταῖες τοὺς στιγμές;

61. Πῶς εἶναι δυνατόν, ἐνῶ εἶναι πλήρως καὶ ἀπολύτως ἐπιβεβαιωμένο ὅτι καὶ οἱ ἐμβολιασμένοι νοσοῦν καὶ μεταδίδουν τὸν ἴο, ἐν τούτοις νὰ ὑποβάλλονται σὲ ὑποχρεωτικὸ προληπτικὸ διαγνωστικὸ ἐλεγχὸ μόνον οἱ ἀνεμβολίαστοι;

62. Πῶς εἶναι δυνατόν οἱ πολῖτες νὰ ἐμβολιάζονται, μὲ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία τάσσεται ὑπὲρ τοῦ ἐμβολιασμοῦ, ἐνῶ ὅταν μιλοῦσε γιὰ νηστεία καὶ ἐγκράτεια οἱ ἴδιοι πολῖτες κουνοῦσαν ἀδιάφορα τοὺς ὤμους τους, σχολιάζοντας ἀπαξιωτικὰ ὅτι πρόκειται γιὰ «λόγια τῶν παπάδων»;

63. Πῶς εἶναι δυνατόν οἱ ἐμβολιασμένοι νὰ τηροῦν μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια τὰ ὑγειονομικὰ μέτρα, πετώντας ἔξω ἀπὸ τοὺς χώρους ἐστίασης τοὺς

ἀνεμβολιάστους συνανθρώπους τους μὲ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι «τὸ λέει ὁ νόμος», ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή νὰ παραβιάζουν ἀνευθυνόστα τὴν φορολογικὴ νομοθεσία;

64. Πῶς εἶναι δυνατόν οἱ πολῖτες νὰ ἐμβολιάζονται μὲ ἓνα πειραματικὸ σκεῦασμα γιὰ νὰ προστατεύσουν τὴν ἀτομικὴ τους υἡγεία, ἐνῶ τὴν ἴδια ὥρα νὰ καταπνίγουν τοὺς φόβους τους γιὰ ἐνδεχόμενη μελλοντικὴ βλάβη τῆς υἡγείας τους ἀπὸ τὶς ἄγνωστες παρενέργειες ἐνὸς καινοφανοῦς ἐμβολίου;

65. Πῶς εἶναι δυνατόν οἱ πολῖτες νὰ ἐμβολιάζονται ἔχοντας ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὴν ἐπιστήμη, ἀλλὰ ταῦτοχρόνως νὰ ἀμφισβητοῦν ἢ νὰ ἀρνοῦνται τὸν Θεό;

66. Πῶς εἶναι δυνατόν οἱ πολῖτες νὰ ἐμπιστεύονται τυφλὰ τὴν ἐπιστήμη μετὰ τὶς πολυάριθμες ἀντιφατικὲς καὶ ἀλληλοαντικρουόμενες ἀπόψεις τῶν εἰδικῶν;

67. Πῶς εἶναι δυνατόν οἱ πολῖτες νὰ συμβιβάζονται μὲ τὸ γεγονός ὅτι θὰ φοροῦν μάσκα γιὰ πολλὰ ἀκόμη χρόνια, ἐνῶ δὲν ἔχουν ἀναλυθεῖ καὶ ἐρευνηθεῖ ἐπαρκῶς οἱ ἐπιπτώσεις τῆς μακροχρόνιας χρήσης μάσκας στὴν ἀτομικὴ υἡγεία;

68. Πῶς εἶναι δυνατόν οἱ πολῖτες νὰ μεριμνοῦν γιὰ τὴν προστασία τῆς δημόσιας υἡγείας συμμορφούμενοι μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια πρὸς ὅλα τὰ υἡγειονομικὰ μέτρα, ἀλλὰ ταῦτοχρόνως νὰ μὴν ἐξετάζουν ἂν ἐξ αἰτίας τῆς τήρησής τους παράγεται κίνδυνος γιὰ τὴν ἀτομικὴ τους υἡγεία;

69. Πῶς εἶναι δυνατόν οἱ πολῖτες νὰ μὴ συνυπολογίζουν τὴν στατιστικὴ πιθανότητα ἐνὸς τροχαίου ἀτυχήματος δεχόμενοι νὰ μεταβοῦν στὴν ἐργασία τους ὁδηγώντας, ἀλλὰ νὰ δέχονται νὰ παραμένουν ἐγκλειστοί, ὥστε νὰ ἐκμηδενίσουν κάθε στατιστικὴ πιθανότητα μόλυνσής τους ἀπὸ τὸν κορωνοϊό;

70. Πῶς εἶναι δυνατόν οἱ πολῖτες νὰ φοροῦν μάσκα γιὰ νὰ προστατεύσουν τὸν ἑαυτό τους καὶ τοὺς ἄλλους ἀπὸ τὸν κορωνοϊό, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή μὲ τὸν τρόπο πού ὁδηγοῦν νὰ θέτουν σὲ ἄμεσο κίνδυνο ζωῆς τὸν ἑαυτό τους καὶ τοὺς ἄλλους;

71. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ σκέπτονται κάποιοι νὰ ἐμβολιάσουν τὰ παιδιά τους, ὅταν, σύμφωνα μὲ τὸ πόρισμα τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς ἐμβολιασμοῦ καὶ ἀνοσοποίησης τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, γιὰ τὴν συντριπτικὴ πλειονότητα τῶν παιδιῶν ἡλικίας 12-15 ἐτῶν, ἢ τυχόν μόλυνση ἀπὸ κορωνοϊό δὲν συνοδεύεται ἀπὸ συμπτώματα ἢ συνοδεύεται ἀπὸ ἐλαφρὰ συμπτώματα;

72. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἔχουν παρέλθει 18 μῆνες ἀπὸ τὴν κήρυξη τῆς πανδημίας καὶ οἱ περισσότεροι νὰ πιστεύουν ἀκόμη ὅτι ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ ζήτημα Δημόσιας Υἡγείας καὶ ὄχι μὲ καμουφλαρισμένο λόγο γιὰ τὸν ψηφιακὸ μετασχηματισμὸ τῆς κοινωνίας;

73. Πῶς ἐξηγεῖται ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴ τῶν εἰδικῶν τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἑλλάδα μὲ 30% λιγότερα κρούσματα ἀπὸ τὴν Σερβία, νὰ καταγράφει περίπου 70% περισσότερους θανάτους;

74. Πῶς εἶναι δυνατόν κάποιοι ἐμβολιασμένοι νὰ μὴ μποροῦν νὰ ὄνειρευτοῦν καὶ νὰ χαροῦν τὴν ζωὴ τους, ἀλλὰ νὰ φοβοῦνται περισσότερο;

75. Πῶς εἶναι δυνατόν οἱ πολῖτες νὰ μὴ μποροῦν ἀκόμη νὰ συνειδητοποιήσουν ὅτι οἱ ἀποφάσεις τῶν εἰδικῶν δὲν λαμβάνονται πάντοτε μὲ γνώμονα τὰ ἐπιδημιολογικὰ δεδομένα, ἀλλὰ ἱκανοποιοῦν ἀφανεῖς πολιτικὲς ἐπιδιώξεις;

76. Πῶς εἶναι δυνατόν οἱ πολῖτες νὰ ἐμβολιάζονται καὶ ταῦτοχρόνως νὰ πιστεύουν ὅτι εἶναι ἐλεύθεροι ἄνθρωποι πού ὀρίζουν τὸν ἑαυτό τους, ἐφ' ὅσον κάθε φορὰ ἀναμένουν καινούργιες ὁδηγίες γιὰ τὴν ἐπόμενη δόση τοῦ ἐμβολιασμοῦ;

77. Πῶς εἶναι δυνατόν οἱ πολῖτες νὰ συναινοῦν νὰ ἐμβολιαστοῦν κατὰ ἐνός

ιοῦ πού ἔχει τὸ ἴδιο παρατσούκλι μὲ μιὰ τρομοκρατικὴ ὀργάνωση (ἀόρατος ἐχθρὸς ὁ κορωνοϊός, ἀόρατος ἐχθρὸς καὶ ἡ Ἀλ Κάϊντα);

Συμπληρωματικὰ πρὸς τὰ ἀνωτέρω, οἱ ἐμβολιασμένοι ὀφείλουν νὰ ἀναρωτηθοῦν καὶ ὡς πρὸς τὰ ἀκόλουθα:

– Θὰ ἐξαπατηθοῦν γιὰ ἀκόμη μιὰ φορὰ ἀπὸ τὴν κυβέρνησι καὶ τὰ ΜΜΕ, πού θὰ ἰσχυρισθοῦν ὅτι γιὰ τὸ ἐπερχόμενο lockdown φταῖνε οἱ ἀνεμβολίαστοι καὶ ἡ «νέα ἐπιθετικὴ» μετάλλαξη τοῦ ιοῦ;

– Πότε θὰ βροῦν τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσουν ὅτι ἐμβολιάστηκαν, ἐπειδὴ ἡ κυβέρνησι, οἱ εἰδικοὶ καὶ τὰ ΜΜΕ τοὺς κατατρομοκράτησαν;

– Πῶς θὰ βροῦν τὴν δύναμη νὰ σταματήσουν στὴν δευτέρη δόση ἐμβολιασμοῦ ὥστε νὰ μὴν προχωρήσουν στὴν ἐπόμενη;

– Πότε θὰ συνειδητοποιήσουν ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξει ποτὲ ἐπιστροφή στὴν κανονικότητα ἀλλὰ οἱ ἐναλλασσόμενες κρίσεις, ὑπὸ διαφορετικὸ ὄνομα κάθε φορὰ, θὰ ἀποτελοῦν τὴν ἐκάστοτε νέα κανονικότητα;

– Ὡς πότε θὰ ἀνέχονται τὴν μπότα τῆς ὑγειονομικῆς τυραννίας νὰ συνθλίβει τὸ πρόσωπο, τὴν ζωὴ καὶ τὰ ὄνειρά τους;

– Πότε θὰ βροῦν τὴν δύναμη νὰ ὀρθώσουν τὸ κεφάλι τους πάνω ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα τῆς μάζας, ὥστε νὰ ἀντικρίσουν τὰ πράγματα μὲ τίς δικές τους διανοητικές δυνάμεις, διαχωρίζοντας τὴν θέση τους ἀπὸ τὸ πλῆθος;

– Πότε θὰ βροῦν τὴν δύναμη νὰ ἀποτινάξουν τὴν κυριαρχία τῶν ΜΜΕ, ὥστε τὸν χρόνο πού ἀφιερώνουν στὴν τηλεόρασι νὰ τὸν προσφέρουν ὡς προσευχὴ στὸν Θεό;

– Πότε θὰ κατανοήσουν ὅτι τὸ πιστοποιητικὸ ἐμβολιασμοῦ δὲν εἶναι τὸ διαβατήριό ἐλευθερίας ἀλλὰ τὰ ἀόρατα δεσμὰ τῆς ψηφιακῆς τους φυλακῆς;

– Πότε θὰ κατανοήσουν ὅτι «γυρίζοντας τὴν πλάτη» στοὺς εἰδικούς, θὰ ἀντικρίσουν στὴν ψυχὴ τους τὸν Χριστὸ νὰ τοὺς τείνει τὸ χέρι καὶ νὰ τοὺς χαμογελά;

Κωνσταντῖνος Βαθιώτης

τ. Ἀναπλ. Καθηγητῆς
Νομικῆς Σχολῆς Δ.Π.Θ.

Δημήτριος Δασκαλάκης

Δικηγόρος Ἀθηνῶν

Ἡ Ὁρθολογικὴ ἐξήγηση τοῦ θαύματος

Τὸν προηγούμενο μῆνα εἶχαμε ἀναφερθεῖ στὴ φράσι «ὅπου Θεὸς βούλεται νικάται φύσεως τάξις», τὴν ὁποία συναντᾶμε σὲ ὕμνους τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ὁποία συμπυκνώνει τὸ δόγμα σχετικὰ μὲ τὴ σχέση τοῦ Ἀκτιστοῦ Θεοῦ μὲ τὴν κτισθεῖσα φύσι.

Ἡ «τάξις τῆς φύσεως» εἶναι ἓνα ζήτημα πού ἀπασχόλησε ἰδιαίτερος τὴ φιλοσοφία καὶ τὴν ἐπιστημολογία τῶν Νεωτέρων Χρόνων, τῆς ἐποχῆς, δηλαδή, πού διαδέχθηκε τὸν Μεσαίωνα καὶ ἦλθε σὲ εὐθεία σύγκρουσι μὲ τίς ιδέες καὶ τίς πρακτικές μιᾶς ἐποχῆς, πού χαρακτηρίστηκε ὡς «σκοτεινὴ ἐποχή» καὶ ὡς «ἐποχὴ καταπίεσις», σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸν αὐτο-χαρακτηρισμὸ τῶν Νέων Χρόνων ὡς ἐποχῆς διαφωτισμοῦ καὶ ἐλευθερίας.

Στὴν «συμβατική» ἱστορία τῶν ιδεῶν σχετικά μέ τήν «φυσική τάξη» μιά ἀπό τίς πρῶτες θέσεις, τόσο χρονολογικά ὅσο καί ἀπό πλευρᾶς τῆς σημασίας της, κατέχει ὁ Σκῶτος φιλόσοφος **David Hume** (1711-1776). Ὁ Hume διακρίθηκε ἰδιαίτερος γιά τήν ὀξύνοια καί τή λεπτότητα τῆς ἀναλυτικῆς του σκέψης, ἂν καί ὄχι πάντοτε γιά τήν εὐθύτητά του, καί ἔχει ἀφήσει συγγράμματα, τά ὁποῖα ἔχουν ὡς κύριο θέμα τους τήν ἔρευνα γιά τήν ἀνθρώπινη γνωστική ἱκανότητα καί τά ὅριά της, τή διάκριση τῶν ἐμπειρικῶν μεθόδων τῆς ἐπιστήμης ἀπό τίς ὑποθετικές εἰκασίες ἐνός κακῶς ἐννοούμενου μεταφυσικοῦ στοχασμοῦ, καθὼς καί γιά τήν ἀξιοπιστία τῶν θρησκευτικοῦ τύπου διηγήσεων περὶ ὑπερφυσικῶν συμβάντων. Χαρακτηριστική τῆς σημασίας πού τοῦ ἀποδίδεται ἀπό τήν καθιερωμένη μέχρι σήμερα ἀποψη εἶναι ἡ ἐγκωμιαστική ἀναγνώριση πού τοῦ ἐπιφύλαξε ὁ Kant, ὁ φιλόσοφος, δηλαδή, πού δέν θά ἦταν ὑπερβολή νά ἰσχυρισθεῖ κανεῖς ὅτι ἔχει περισσότερο ἀπό ὅποιονδήποτε ἄλλον ἐπηρεάσει τόν τρόπο πού σκεπτόμαστε καί δροῦμε σή-

μερα. Σύμφωνα, λοιπόν, μέ τόν Kant: «Μέ μεγάλη εὐκολία παραδέχομαι ὅτι ἡ προειδοποίηση τοῦ David Hume ἦταν τό πράγμα ἐκεῖνο, πού πρῶτο διέκοψε τόν δογματικό μου ὕπνο καί ἔδωσε μιά τελείως διαφορετική κατεύθυνση στίς ἔρευνές μου ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς θεωρητικῆς φιλοσοφίας». Μέ τή φράση του αὐτή ὁ Kant θέλησε νά δηλώσει ὅτι ὀφείλει στόν Hume τόν ἀφετηριακό του ἰσχυρισμό, ὅτι, δηλαδή, σέ πολύ γενικές γραμμές, ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά

γνωρίσει τίποτε περισσότερο ἀπό ὅσα τοῦ ἀναπαριστοῦν οἱ πέντε αἰσθήσεις του καί ὅτι κάθε τί ὑπεραισθητό, ὅπως ἡ ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ καί τῆς ψυχῆς, δέν εἶναι δυνατόν νά γίνουν γνωστά μέ βεβαιότητα, οὔτε εὐθέως (δυνάμει μιᾶς ἐνορατικῆς δύναμης τοῦ νοῦ), οὔτε ἐμμέσως (μέ τό μέσο, δηλαδή, τῶν ἀποδεικτικῶν συλλογισμῶν).

Ἐν προκειμένῳ, θά ἀναφερθοῦμε σέ ἐπιστημολογικές παρατηρήσεις τοῦ Hume σχετικά μέ «τὴν τάξιν τῆς φύσεως», οἱ ὁποῖες θεωρήθηκαν καί ἐξακολουθοῦν νά θεωροῦνται ὡς πρωτοποριακές καί τίς συναντάει κανεῖς σχεδόν σέ ὅλα τά σχετικά ἐγχειρίδια καί βιβλία. Ἡ κεντρική του ἰδέα εἶναι ὅτι πρέπει κανεῖς νά διακρίνει τή «φυσική τάξη» ἀπό τήν «ὀρθο-λογική τάξη». Ἔτσι, στό μέν πλαίσιο τῆς ὀρθο-λογικῆς τάξης ἐπικρατεῖ ἡ σχέση τῆς ἀναγκαιότητας, ἀφοῦ οἱ συλλογιστικοὶ κανόνες τῆς τυπικῆς λογικῆς εἶναι διαχρονικοὶ καί παγκόσμιοι καί, ἐφ' ὅσον ἡ ἀνθρωπότητα τοὺς τηρεῖ καί δέν παραλογίζεται, θά ὀδηγοῦν πάντοτε στό αὐτό πόρισμα. **Ἡ ἀρχή τῆς μὴ ἀντίφασης**, τό ὅτι δηλαδή δέν εἶναι δυνατόν δύο ἀντιφατικοὶ καί ἀλληλοαποκλειόμενοι ἰσχυρισμοὶ νά ἀληθεύουν ταυτόχρονα καί οἱ δύο, ἀποτελεῖ ἕνα

τέτοιο χαρακτηριστικό παράδειγμα. Δέν ἰσχύει, ὅμως, τό ἴδιο μέ τήν τάξιν πού διέπει τά αἰσθητά φυσικά φαινόμενα, τά ὅποια σχετίζονται μεταξύ τους ὄχι μέ τρόπο λογικῶς ἀναγκαῖο («ἀεὶ ὡσαύτως ἔχοντα»), ἀλλά μέ τρόπο ἀπλῶς ἐνδεχόμενο («contingent»). Γιά παράδειγμα, μπορεῖ κανεῖς νά διαπιστώσει μέ τίς αἰσθήσεις του ὅτι τήν αὔξηση τῆς θερμοκρασίας σέ 100 βαθμούς Κελσίου τήν ἀκολουθεῖ ὁ βρασμός τοῦ νεροῦ, ὡς ἓνα γεγονός φυσικῆς ἀκολουθίας καί τάξης. Ὅμως, θά μπορούσε κανεῖς νά ὑποθέσει, χωρίς νά διαπράξει κάποιο λογικό σφάλμα, ὅτι τό νερό θά ἦταν λογικῶς δυνατό νά βράζει, ὑπό μιά διαφορετική φυσική τάξη, σέ ἄλλη θερμοκρασία χαμηλότερη ἢ ὑψηλότερη. Δέν θά ὑπῆρχε τίποτε τό παράλογο, ἀδιανόητο ἢ ἀντιφατικό στό νά κάνει κανεῖς μιά τέτοια ὑπόθεση.

Ὁ Hume φτάνει στό σημεῖο νά ἐπισημάνει ὅτι τό μόνο πού δικαιούμαστε νά ἰσχυρισθοῦμε ὅτι γνωρίζουμε μέ βάση τήν αἰσθητή ἐμπειρία μας εἶναι τό ὅτι ἓνα φυσικό φαινόμενο (πχ. ἡ παρατηρημένη θερμοκρασία τῶν 100 βαθμῶν Κελσίου) ἀκολουθεῖται ἀπό ἓνα ἄλλο φαινόμενο (τόν βρασμό τοῦ νεροῦ) καί ὅτι μόνο νά περιγράψουμε μπορούμε τήν ἐμπειρία μας αὐτή. Δέν δικαιούμαστε, ὅμως, ἐφ' ὅσον ἔχουμε δεχθεῖ ὅτι οἱ πέντε αἰσθήσεις μας εἶναι ἡ μόνη πηγή τῆς γνώσης, νά ἰσχυρισθοῦμε ὅτι τό πρῶτο γεγονός προκάλεσε τό δεύτερο καί ὅτι, συνεπῶς, συνδέονται μεταξύ τους μέ σχέση αἰτίας καί ἀποτελέσματος, διότι, ἀπλούστατα, **μιά τέτοια αἰτιώδης ἐπενέργεια τοῦ χρονικῶς προτέρου φαινομένου ἐπὶ τοῦ χρονικῶς ὑστερου φαινομένου δέν εἶναι αἰσθητή**. Ἀπλῶς, μέ τά λόγια τοῦ ἰδίου, «μετά ἀπό τήν ἐπανάληψη παρόμοιων περιστατικῶν, ὁ νοῦς ὁδηγεῖται ἀπό τή συνήθεια, ὥστε ὅταν ἐμφανισθεῖ ἓνα γεγονός, ἐκεῖνος νά ἀναμένει τό ἐπόμενο γεγονός, πού συνήθως ἀκολουθεῖ καί νά πιστεύει ὅτι αὐτό θά συμβεῖ». Ἐπιπροσθέτως, ὅμως, δέν δικαιούμαστε νά ἰσχυρισθοῦμε οὔτε τό ὅτι παντοῦ καί πάντοτε τό νερό θά βράζει στούς 100 βαθμούς Κελσίου. Τοῦτο, διότι οἱ αἰσθήσεις μας μᾶς ἔχουν πληροφορήσει **μόνο γιά τίς μετρημένες ἐκεῖνες καί συγκεκριμένες περιπτώσεις** πού εἶχαμε αὐτή τήν ἐμπειρία. Ὅμως, τίποτε δέν μᾶς δίδει τό δικαίωμα –ἀκολουθώντας τή μέθοδο τῆς ἐπαγωγῆς– νά προεκτείνουμε τήν περιορισμένη αὐτή διαπίστωση, πού ἀφορᾷ πάντοτε συγκεκριμένες περιπτώσεις καί νά συμπεράνουμε ὅτι ἡ διαπίστωσή μας αὐτή ἰσχυε στό ἀπεριόριστο παρελθόν (ὅτι δηλαδή τό φαινόμενο πού ἐμεῖς παρατηρήσαμε πάντοτε συνέβαινε ἔτσι) καί θά ἰσχύει στό ἀπεριόριστο μέλλον (ὅτι δηλαδή θά ἐξακολουθήσει νά συμβαίνει ἔτσι). Ὁ Hume θά πεῖ σχετικά: «γιά ποιόν λόγο ἡ ἐμπειρική μας γνώση αὐτή θά πρέπει νά ἐπεκταθεῖ στό μέλλον καί σέ ἄλλα πράγματα, τά ὅποια, ὅσο μπορούμε νά γνωρίζουμε, μπορεῖ νά εἶναι παρόμοια μόνο κατὰ τήν ἐμφάνιση πού ἔχουν, αὐτό εἶναι τό βασικό ἐρώτημα στό ὅποιο ἐπιμένω. Τό ψωμί πού ἔφαγα πρίν μέ ἔθρεψε... ἀλλά αὐτό συνεπάγεται τό ὅτι ἓνα ἄλλο ψωμί πού θά φάω σέ ἄλλο χρονικό σημεῖο θά μέ θρέψει ἐπίσης; ... Τό ἀποτέλεσμα αὐτό δέν φαίνεται σέ καμία περίπτωση (λογικά) ἀναγκαῖο...».

Ὅποιες καί ἂν ἦταν οἱ προθέσεις του, ὁ Hume ἔθεσε μιά οὐσιαστική «σκεπτικιστική» πρόκληση στό κακῶς ἐννοούμενο «ἐπιστημονικό πνεῦμα», τό ὅποιο ἀπαιτεῖ τήν ἀναγνώριση μιᾶς σταθερῆς καί μόνιμης φυσικῆς τάξης,

σύμφυτης στά ἴδια τὰ πράγματα. Ὁ Nietzsche, συνοψίζοντας κατὰ τόν 19ο αἰῶνα τή διάκριση ἀνάμεσα σέ (ἀναγκαίᾳ) ἐξήγηση καί σέ (ἀπλῇ) περιγραφή, ἔγραψε σχετικά: «Αἰτία καί ἀποτέλεσμα. «Ἐξήγηση» εἶναι τό ὄνομα πού δίνουμε στή σχέση αὐτή, ἀλλά ὁ ὅρος «περιγραφή» εἶναι αὐτό πού διαχωρίζει τήν ἐποχή μας ἀπό παλαιότερες περιόδους τῆς γνώσης καί τῆς ἐπιστήμης. Οἱ περιγραφές μας εἶναι καλύτερες –δέν ἐξηγοῦμε περισσότερο ἀπό τοὺς προγενεστέρους... συνάγουμε: αὐτό καί ἐκεῖνο πρέπει νά προηγηθεῖ κατὰ τάξη, ὥστε αὐτό ἢ ἐκεῖνο νά ἐπακολουθήσει– ἀλλά σέ αὐτό δέν ἐμπεριέχεται καμία κατανόηση... Αἰτία καί ἀποτέλεσμα: μιὰ τέτοια δυαδικότητα πιθανόν δέν ὑπάρχει ποτέ...». Ἀργότερα, ὁ Sartre ἦταν ἐκεῖνος πού τόν 20ο πιά αἰῶνα, ἀφομοιώνοντας μέ δραματικό τρόπο τήν βασική ἰδέα τοῦ Hume **περί τῆς ἔλλειψης λογικῆς ἀναγκαιότητας στὸν κόσμο**, ἀνέπτυξε τήν «ὕπαρξιστική» φιλοσοφία γιὰ τό «παράλογο» τῆς ἀνθρώπινης ὕπαρξης, ὑπὸ τὴν ἔννοια τῆς ριζικῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου νά ἀποφασίσει γιὰ τὸν ἑαυτό του καί τῆς ἀγωνίας, πού συνεπάγεται ἡ ἀκαθοδήγητη ἐλευθερία του αὐτή.

Προηγουμένως, χαρακτηρίσαμε ὡς «συμβατική» τὴν καθιερωμένη ἱστοριογραφία τῶν ιδεῶν πού ἀναγνωρίζει στὸν Hume πρωτεύουσα θέση ὡς πρὸς τὴν ἔμφαση πού ἔδωσε στὸ ζήτημα τῆς σχέσης τῆς λογικῆς μέ τὴ φυσικὴ τάξη. Ὁ λόγος εἶναι πῶς, ὅπως συνήθως συμβαίνει καί σέ πολλά ἄλλα σημαντικὰ θέματα, ἡ γραμμένη κατὰ κανόνα ἀπὸ Δυτικούς ἢ Δυτικίζοντες ἱστορικούς ἱστοριογραφία αὐτή, εἴτε ἀγνοεῖ, εἴτε παρασιωπᾷ, ὅσα εἶχαν προηγηθεῖ σέ ἄλλους τόπους

καί σέ ἄλλες ἐποχές καί ἀναδεικνύει μόνο ὅσα συνέβησαν στὸν Δυτικὸ κόσμο μετὰ τὸν 16ο αἰῶνα. Ὅμως, τὰ ζητήματα αὐτὰ εἶχαν τεθεῖ καί συζητηθεῖ πρὸ πολλῶν αἰώνων.

Γιὰ τοῦ λόγου τό ἀληθές θά παραθέσουμε λίγες μόνο, ἀλλὰ ἐνδεικτικές, φράσεις ἀπὸ τὸν **Β' Λόγο πρὸς Βαρθολαάμ τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ**, ἐνὸς ἀγίου πού εἶναι γνωστός σχεδόν ἀποκλειστικά γιὰ τὴν Ἡσυχαστικὴ του Θεολογία, ὅχι, ὅμως, γιὰ τίς γνωσιολογικὲς καί ἐπιστημολογικὲς ἀπόψεις του:

«Οἱ γενικὲς προτάσεις, στίς ὁποῖες βασίζονται οἱ ἀποδεικτικοὶ συλλογισμοί, στηρίζουν τὴν ἀξιοπιστία τους στὴν ἐπαγωγή. Ἡ ἐπαγωγή δέ συνίσταται στὸ νά γενικεύσει κανεὶς ὡς πρὸς ὅλα ἐκεῖνα πού εἶναι ἐπὶ μέρους καί νά μὴν παραλείψει τίποτε. Ὅμως, τὰ ἐπιμέρους δέν εἶναι δυνατό νά τὰ γνωρίσει κανεὶς ὅλα. Ἡ ἐπαγωγή, ἄρα, εἶναι ἀδύνατη καί ἐπομένως οἱ γενικὲς προτάσεις (ἡ διατύπωση γενικῶν νόμων) δέν εἶναι ἀξιόπιστες, οὔτε

εἶναι δυνατό νά τίς γνωρίσει κανείς, οὔτε νά βεβαιώσει τόν καθολικό τους χαρακτήρα. Καί δέν εἶναι μόνο τό ὅτι δέν ἔχουμε ἄλλο τρόπο ἀνώτερο ἀπό τόν ἀποδεικτικό συλλογισμό, γιά νά τίς γνωρίσουμε, ἀλλά οὔτε κἂν βέβαιη ἀποψη δέν ἔχουμε γιά αὐτές. Ἀπό τέτοια λοιπόν ἀφρητήρια, πῶς θά συγκροτηθεῖ ἀποδεικτικός συλλογισμός, πού νά ὀδηγεῖ σέ μιά ἀδιάσειστη πεποίθησι;», θά γράψει σχετικά ὁ Ἅγιος: «τά καθόλου, ἃ εἰσὶν ἀρχαί τῆς ἀποδείξεως, δι' ἐπαγωγῆς ἔχουσι τήν πίστιν. Ἐπαγωγή δέ ἐστίν ἐν τῷ πάντα τά μερικά ἐπαγαγεῖν καί μηδέν ἀφεῖναι. Τά δέ μερικά ἀδιεξίτητα. Τῶν ἀδυνάτων ἄρα ἐπαγωγήν γενέσθαι καί τά καθόλου ἄρα ἄπιστα καί ἀνεπίσητα καί ὅτι γέ καθόλου. Καί οὐ μόνον οὐκ ἐπιστάμεθα αὐτά κρεῖττον ἢ κατά ἀπόδειξιν, ἀλλ' οὐδέ δόξαν βεβαίαν ἔχομεν περί αὐτῶν. Ἐκ δέ τῶν τοιούτων ἀρχῶν πῶς ἂν γένοιτο ἀπόδειξις, ἥτις ἐστίν ὑπόληψις ἀμετάπειστος;», (βλ. Β' Λόγος πρὸς Βαβυλῶν, 58).

Ἐν συνεχείᾳ, ὁ Ἅγιος παραθέτει ἓνα χαρακτηριστικό παράδειγμα γιά νά τεκμηριώσει τόν ἰσχυρισμό του αὐτό καί, πρᾶγμα ἰδιαίτερος σημαντικό, γιά νά δείξει ὅτι τό θαῦμα, στήν πραγματικότητα, ἐξηγεῖται μέ τήν ὀρθή λογική, τή λογική, δηλαδή, ἐκείνη πού ἐρευνᾷ κριτικά καί μέ αὐτεπίγνωση τά ὅρια τῆς ἀνθρώπινης γνώσης.

Πῶς γνωρίζουμε ὅτι ὁ ἥλιος περιφέρεται ἀεικίνητα γύρω ἀπό τή γῆ; θά θέσει τό ἐρώτημα. Ἡ συνήθης ἀπάντησις εἶναι, βέβαια, ὅτι ἡ γνώση μας αὐτή προέρχεται «ἐξ ἐπαγωγῆς», ἀπό τήν «ἐπισύναψιν» παρόμοιων παρατηρήσεων περί ἀνατολῆς καί δύσης τοῦ ἡλίου. Τό κρίσιμο, ὅμως, ζήτημα εἶναι ὅτι οὐδεὶς ἔχει παρατηρήσει ὅλες τίς ἀνατολές καί ὅλες τίς δύσεις τοῦ ἡλίου, ὅσες ἔχουν συμβεῖ ἤδη καί ὅσες μέλλουν νά συμβοῦν, ὥστε νά εἶναι βέβαιος ὅτι ἡ «ἀεικίνησις» του εἶναι πράγματι «ἀδιάκοπος». Τό ἀκόμη σημαντικότερο, ὅμως, εἶναι ὅτι ὑπῆρξαν περιπτώσεις πού παρατηρήθηκε ἀπό ἀξιόπιστους μάρτυρες («ἐμεῖς πιστεύουμε τοὺς αὐτόπτες μάρτυρες», θά πεῖ ὁ Ἅγιος) ὅτι ἡ ἀεικίνησις τοῦ ἡλίου διεκόπη. Γιά παράδειγμα, θά ἀναφέρει ὁ Ἅγιος, «διακόπηκε ἐπὶ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ ἡ συνεχὴς τοῦ ἡλίου κίνησις καί στήν περίπτωσιν τοῦ Ἐζεκίου ἀνέστρεψε τήν συνήθη πορείαν του». Μέ τόν τρόπο αὐτό, ὅμως, διαψεύσθηκε τό πρόωρο καί δογματικό «πόρισμα» περί δηθεν «ἀεὶ ὡσαύτως ἐχούσης» ἀεικινήσεως τοῦ ἡλίου, πού στηριζόταν στίς ἐπιμέρους, ἀλλά ἀποφασιστικά ἐλλιπεῖς, παρατηρήσεις πού εἶχαν συγκεντρωθεῖ.

Εἶναι περιττό νά ἐπισημάνουμε τίς ἐξόφθαλμες ὁμοιότητες πού παρουσιάζουν οἱ παρατηρήσεις τοῦ δηθεν πρωτότυπου David Hume μέ τή διδασκαλίαν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Αὐτό, ὅμως, πού νομίζουμε ὅτι ἔχει κρίσιμη καί ἐπίκαιρη σημασία εἶναι νά ἐπιχειρηθεῖ μιά πληρέστερη καί βαθύτερη ἀξιοποίηση τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἁγίου πού ἤξερε, διὰ τῆς Χάριτος, νά «αἰχμαλωτίζει πᾶν νόημα εἰς τήν ὑπακοήν τοῦ Χριστοῦ», οὕτως ὥστε νά θεμελιώσῃ μιά Ὁρθόδοξη γνωσιολογία, ἀντὶ νά ὀδηγηθεῖ σέ σκεπτικιστικά ἢ ἀθεϊστικά συμπεράσματα, ὅπως ὁ Hume καί οἱ διάδοχοί του Δυτικοί φιλόσοφοι.

Νομομαθής

**Όταν η Υγεία γίνεται αντικείμενο τρομοκρατίας
καί έκμεταλλεύσεως τῶν ἀνθρώπων**

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

«EU countries hold primary responsibility for organising and delivering health services and medical care. EU health policy therefore serves to complement national policies, to ensure health protection in all EU policies and to work towards a stronger Health Union», πού σημαίνει πώς «Οἱ χώρες τῆς ΕΕ ἔχουν τήν κύρια εὐθύνη γιά τήν ὀργάνωση καί τήν παροχή ὑπηρεσιῶν ὑγείας καί ἱατρικῆς περίθαλψης. Ὡς ἐκ τούτου, ἡ πολιτική τῆς Ε.Ε. γιά τήν ὑγεία λειτουργεῖ συμπληρωματικά μέ τίς ἐθνικές πολιτικές, μεριμνώντας παράλληλα γιά τήν προστασία τῆς ὑγείας σέ ὅλες τίς πολιτικές τῆς Ε.Ε.»

Τό ἀπόσπασμα¹ αὐτό, ἀλλά καί ἡ μετάφραση του², εἶναι αὐτολεξεῖ μεταφορά ἀπό τή ἐπίσημη ἱστοσελίδα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς, στό τμήμα πού ἀναφέρεται **στήν πολιτική, πού ἀκολουθεῖ ἡ Εὐρωπαϊκή Ἐνωση στά θέματα τῆς Ὑγείας**. Στήν ἐπίσημη Ἑλληνική μετάφραση –πιθανῶς σκοπίμως– δέν μεταφράζεται ὁλόκληρη ἡ τελευταία πρόταση, καθὼς παραλείπεται ἡ κατάληξή της, πού εἶναι *«and to work towards a stronger Health Union»*, δηλαδή **«καί γιά νά ἐργαστοῦμε γιά μιά ἰσχυρότερη Ἐνωση Ὑγείας»**.

Ὅπως ἔχουμε γράψει καί παλαιότερα, μελετώντας τήν Συνθήκη τοῦ Maastricht, ὁ τομέας τῆς Ὑγείας ἦταν ἐξαρχῆς μέλημα τῆς Ε.Ε., ὄχι ἀπό ἐνδιαφέρον πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλά ὡς μέσο ἐπιβολῆς καί τρομοκρατίας τῶν πολιτῶν τῆς γηραιᾶς ἡπείρου.

Στό ἄρθρο 129, τοῦ 10ου (X) Τίτλου τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht, μέ τόν τίτλο «Δημόσια Ὑγεία» ὀριοθετήθηκαν μέ σαφήνεια οἱ προθέσεις τῶν ἐμπνευστῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως σέ ὅτι ἀφορᾷ (καί) στόν τομέα τῆς βιοηθικῆς.

Μέ πρόσχημα τήν Δημόσια Ὑγεία, οἱ ἰθύνοντες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως εἰσήγαγαν στήν ζωή τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης ἔννοιες ἀλλά καί ἠθικά διλήμματα σέ θέματα, πού μέχρι τότε ἦσαν ἀδιαπραγμάτευτα, ξεκάθαρα καί κοινῶς ἀποδεκτά.

«1. Ἡ Κοινότητα συμβάλλει στήν ἐξασφάλιση ὑψηλοῦ ἐπιπέδου προστασίας τῆς ὑγείας τοῦ ἀνθρώπου, ἐνθαρρύνοντας τή συνεργασία μεταξύ τῶν κρατῶν μελῶν καί, ἂν αὐτό ἀπαιτεῖται, ὑποστηρίζοντας τή δράση τους.

1. <https://tinyurl.com/t2wt6hyw>

2. <https://tinyurl.com/yfyc9dj5>

Η δράση της Κοινότητας αφορά στην πρόληψη των ασθενειών, και ιδίως των μεγάλων πληγών της ανθρωπότητας, συμπεριλαμβανομένης της τοξικομανίας, ευνωώντας τη διερεύνηση των αιτίων και των τρόπων μετάδοσης τους καθώς και την ενημέρωση και τη διαπαιδαγώγηση στον τομέα της υγείας.

Οι απαιτήσεις στον τομέα της προστασίας της υγείας αποτελούν συνιστώσα των άλλων πολιτικών της Κοινότητας.

2. Τα κράτη μέλη συντονίζουν μεταξύ τους, σε συνδυασμό με την Έπιτροπή, τις πολιτικές και τα προγράμματά τους στους τομείς, που αναφέρονται στην παράγραφο 1. Η Έπιτροπή μπορεί να αναλαμβάνει, σε στενή επαφή με τα κράτη μέλη, κάθε χρήσιμη πρωτοβουλία για την προώθηση τόν συντονισμού αυτού.

3. Η Κοινότητα και τα κράτη μέλη ευνουών τη συνεργασία με τις τρίτες χώρες και τους αρμόδιους διεθνείς οργανισμούς σε θέματα δημόσιας υγείας.

4. Πά να συμβάλει στην υλοποίηση των στόχων του παρόντος άρθρου, τό Συμβούλιο:

– αποφασίζοντας μέ τη διαδικασία του άρθρου 189B και μετά από διαβούλευση μέ την Οικονομική και Κοινωνική Έπιτροπή και την Έπιτροπή των Περιφερειών, θεσπίζει δράσεις ενθάρρυνσης, χωρίς να έναρμονίζει τις νομοθετικές και κανονιστικές διατάξεις των κρατών μελών,

– αποφασίζοντας μέ ειδική πλειοψηφία προτάσσει της Έπιτροπής, διατυπώνει συστάσεις».

Πίσω από την “έντυπωσιακή” διατύπωση «ή Κοινότητα συμβάλλει στην εξασφάλιση ύψηλου επιπέδου προστασίας της υγείας του ανθρώπου» κρύβεται ένα πολύ καλά οργανωμένο σχέδιο, που έχει αλλοιώσει τό ήθος των Εύρωπαίων.

Στήν συγκεκριμένη μελέτη, είχαμε δει τόν τρόπο μέ τόν όποιο ή Ε.Ε. διαμορφώνει τό ήθος των Εύρωπαίων, μέσω της «πολιτικής στην Ύγεια», μέ την βοήθεια δύο χαρακτηριστικών παραδειγμάτων, των έκτρώσεων και των μεταμοσχεύσεων.

Στό παρόν άρθρο θά δείξουμε την πιό διευρυμένη μορφή της «πολιτικής της Ύγειας», όπως αυτή εφαρμόζεται όχι μόνο από την Ε.Ε., αλλά από όλόκληρη τη Δύση, μέ πεδίο εφαρμογής της όλόκληρο τόν πλανήτη!

Έχει αποδειχθεί πλέον, πώς ό όρος Covid-19 χρησιμοποιείται αναφερόμενος στον ιό της γρίπης, αλλά επί της ουσίας είναι ή κωδικοποιημένη όνομασία της πολιτικής, που οι ισχυροί της γής πασχίζουν να επιβάλλουν σε παγκόσμιο επίπεδο.

Στίς πάμπολλες αποδείξεις, που έχουν δει τό φώς της δημοσιότητας μέσω του περιοδικού «**Ενοριακή Εύλογία**», θέλουμε να προσθέσουμε μία «ύποθετική» μελέτη του Johns Hopkins Center for Health Security, που δημοσιεύθηκε **τόν Όκτώβριο του 2017**, δύο χρόνια πριν από τό ξέσπασμα της κατ’ εύφημισμόν «πανδημίας» του κορώνα ιού (aka covid-19).

Τό Johns Hopkins Center for Health Security (συντομογραφία CHS) είναι ένας ανεξάρτητος, μή κερδοσκοπικός οργανισμός του Johns Hopkins Bloomberg School of Public Health, του πασίγνωστου από τό όμώνυμο διεθνούς φήμης νο-

σοκομείο, πού βρίσκεται στη Βαλτιμόρη, στην Πολιτεία Maryland, τών ΗΠΑ.

Τό Κέντρο για την Ασφάλεια Υγείας ξεκίνησε ως Johns Hopkins Center for Civilian Biodefense Strategies (CCBS – Κέντρο Johns Hopkins για Στρατηγικές Πολιτικής Βιοπροστασίας) τό 1998 στη Johns Hopkins Bloomberg School of Public Health (Σχολή Δημόσιας Υγείας του Johns Hopkins Bloomberg) με τόν D. A. Henderson νά υπηρετεί ως ό ιδρυτής διευθυντής. **Έκείνη τήν εποχή, τό Κέντρο ήταν τό πρώτο καί μοναδικό ακαδημαϊκό κέντρο, πού επικεντρώθηκε στην πολιτική καί στην πρακτική τής βιοασφάλειας.**

Κάποια στιγμή γύρω στό 2003, τό CHS έγινε μέρος μιās ευρύτερης οργάνωσης, πού όνομαζόταν Institute for Global Health and Security at the Johns Hopkins Bloomberg School of Public Health (Ινστιτούτο για τήν Παγκόσμια Υγεία καί Ασφάλεια στη Σχολή Δημόσιας Υγείας του Johns Hopkins Bloomberg).

Τόν Νοέμβριο του 2003, όρισμένοι από τούς ήγέτες εγκατέλειψαν τό Johns Hopkins για νά ένταχθούν στό University of Pittsburgh Medical Center (UPMC – Ίατρικό Κέντρο του Πανεπιστημίου του Pittsburgh) καί ίδρυσαν τό δικό τους Κέντρο Βιοασφάλειας του UPMC. Αυτή ή κίνηση προφανώς χώρισε τήν οργάνωση στά δύο καί δέν είναι σαφές τί απέγινε τό αρχικό σχήμα.

Στίς 30 Απριλίου 2013, τό Κέντρο UPMC άλλαξε τό όνομά του από Κέντρο Βιοασφάλειας του UPMC σέ Κέντρο του UPMC για τήν Ασφάλεια τής Υγείας. Αυτή ή αλλαγή ονόματος αντικατοπτρίζει τή διεύρυνση του πεδίου έργασίας του CHS.

Τόν Ίανουάριο του 2017, τό Κέντρο έγινε μέρος τής Σχολής Δημόσιας Υγείας του Johns Hopkins Bloomberg. Τό όνομα τής ηλεκτρονικής διεύθυνσής του άλλαξε από upmchealthsecurity.org σέ centerforhealthsecurity.org

Τό Johns Hopkins Center for Health Security παρέχει συμβουλές καί κάνει συστάσεις πολιτικής στην κυβέρνηση τών Ήνωμένων Πολιτειών, στόν Παγκόσμιο Όργανισμό Υγείας (Π.Ο.Υ.) καί στη Σύμβαση τών Ήνωμένων Έθνών για τά Βιολογικά Όπλα.

Τό CHS, όπως αυτοπροσδιορίζεται στην αρχή αυτής τής μελέτης, «*works to protect people from epidemics and disasters and build resilient communities through innovative scholarship, engagement, and research that strengthens the organizations, systems, policies, and programs essential to preventing and responding to public health crises*», δηλαδή «*εργάζεται για τήν προστασία τών ανθρώπων από επιδημίες καί καταστροφές, καί τή δημιουργία άνθεκτικών κοινοτήτων μέσω καινοτόμων ύποτροφιών, συμμετοχών καί έρευνα, πού ένισχύει τούς οργανισμούς, τά συστήματα, τίς πολιτικές καί τά προγράμματα, πού είναι απαραίτητα για τήν πρόληψη καί τήν αντιμετώπιση κρίσεων τής δημόσιας υγείας*».

Τό συγκεκριμένο Κέντρο, εκπόνησε ένα «ύποθετικό» σενάριο³, περίπου 90

3. <https://tinyurl.com/y6kde4ay> (έχει παραποιηθεί, αλλά παραθέτουμε τήν επίσημη παραπομπή. Η αυθεντική αρχική έκδοση βρίσκεται ακόμα στην διεύθυνση <https://tinyurl.com/49wb94za>)

σελίδων, με τίτλο «**THE SPARS PANDEMIC 2025–2028. A Futuristic Scenario for Public Health Risk Communicators**» δηλαδή «**Η ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΤΟΥ SPARS 2025–2028. Ένα μελλοντικό σενάριο για τους επικοινωνούντες τους κινδύνους για τη Δημόσια Υγεία**», τό οποίο σύμφωνα με τη Δήλωση Αποποίησης Εϋθυνών (disclaimer), στην 6η σελίδα της μελέτης, ισχυρίζεται πως «*This is a hypothetical scenario designed to illustrate the public health risk communication challenges that could potentially emerge during a naturally occurring infectious disease outbreak requiring development and distribution of novel and/or investigational drugs, vaccines, therapeutics, or other medical countermeasures.*

The infectious pathogen, medical countermeasures, characters, news media excerpts, social media posts, and government agency responses described herein are entirely fictional», δηλαδή «αυτό είναι ένα υποθετικό σενάριο, πού έχει σχεδιαστεί για να απεικονίσει τις προκλήσεις επικοινωνίας, όταν κινδυνεύει ή Δημόσια Υγεία, πού θά μπορούσαν ενδεχομένως να αναδυθούν κατά τη διάρκεια μιᾶς επιδημίας μολυσματικῆς νόσου, πού εμφανίζεται φυσιολογικά καί απαιτεῖ ανάπτυξη καί διανομή νέων καί/ῆ ἐρευνητικῶν φαρμάκων, ἐμβολίων, θεραπευτικῶν ἢ ἄλλων ἱατρικῶν ἀντιμέτρων.

Τά μολυσματικά παθογόνα, τά ἱατρικά ἀντίμετρα, οἱ χαρακτήρες, τά ἀποσπάσματα τῶν εἰδησεογραφικῶν μέσων, οἱ ἀναρτήσεις στά μέσα κοινωνικῆς δικτύωσης καί οἱ ἀπαντήσεις τῶν κυβερνητικῶν ὀργανισμῶν, πού περιγράφονται ἐδῶ εἶναι ἐντελῶς φανταστικές».

Τό πρῶτο ἀναπάντητο ἐρώτημα, πού γεννιέται ἀβίαστα διαβάζοντας αὐτή τή Δήλωση, εἶναι πῶς σχετίζεται ἡ «προστασία τῶν ἀνθρώπων ἀπό ἐπιδημίες καί καταστροφές, καί τή δημιουργία ἀνθεκτικῶν κοινοτήτων μέσω καινοτόμων ὑποτροφιῶν, συμμετοχῶν καί ἐρευνα πού ἐνισχύει τοὺς ὀργανισμούς, τά συστήματα, τίς πολιτικές καί τά προγράμματα, πού εἶναι ἀπαραίτητα γιά τήν πρόληψη καί τήν ἀντιμετώπιση κρίσεων τῆς δημόσιας υγείας» μέ μία μελέτη γιά «τίς προκλήσεις επικοινωνίας ὅταν κινδυνεύει ἡ Δημόσια Υγεία»;

Ἡ μελέτη δέν γράφτηκε γιά τήν ἀντιμετώπιση μιᾶς ἐνδεχόμενης πανδημίας, ἀλλά γιά τήν πολιτική διαχείριση, πού ἀπαιτεῖται προκειμένου νά ἀλλάξει ἄρδην καί μέ σύντομες διαδικασίες, ἡ καθημερινότητα τῶν πολιτῶν, οἱ ὅποιοι, τελικά, καταλήγουν πιόνια μιᾶς ἐνιαίας παγκόσμιας κυβέρνησης.

Γιά νά μή θεωρηθεῖ αὐθαίρετο καί ἀναπόδεικτο τό παραπάνω συμπέρασμα, παραθέτουμε τόν Πίνακα Περιεχομένων ὁλόκληρης τῆς μελέτης.

Preface
A Possible Future in 2025: The “Echo Chamber” Response
Chapter One: The SPARS Outbreak Begins
Chapter Two: A Possible Cure
Chapter Three: A Potential Vaccine
Chapter Four: Users Beware
Chapter Five: Going Viral
Chapter Six: The Grass is Always Greener
Chapter Seven: The Voice

Πρόλογος
“Ένα πιθανό μέλλον τό 2025: Τό «Echo Chamber» Ἀντίδραση
Κεφάλαιο Πρώτο: Ξεκινᾷ τό ξέσπασμα τοῦ SPARS
Κεφάλαιο Δεύτερο: Μιά πιθανή θεραπεία
Κεφάλαιο Τρίτο: Ένα πιθανό ἐμβόλιο
Κεφάλαιο Τέταρτο: Χρήστες, προσοχή!
Κεφάλαιο Πέμπτο: Διαδίδοντας τον παντοῦ
Κεφάλαιο Έκτο: Τό γρασίδι εἶναι πάντα πιό πράσινο
Κεφάλαιο Έβδομο: Ἡ φωνή

Chapter Eight: Are You Talking To Me?
Chapter Nine: Changing Horses Midstream

Chapter Ten: Head of the Line Privileges

Chapter Eleven: Standing in Line, Protesting Online

Chapter Twelve: Don't Put All Your Eggs in One Basket

Chapter Thirteen: Lovers and Haters

Chapter Fourteen: The Grass is Always Greener, Part II

Chapter Fifteen: Are You Talking to Me, Part II

Chapter Sixteen: Antibiotics, HO!

Recovery

Chapter Seventeen: Vaccine Injury

Chapter Eighteen: Acknowledging Loss

Chapter Nineteen: SPARS Aftermath

References & Appendices

References

Acronyms

Appendix A: Response Scenario Timeline

Appendix B: Response Scenario Communication Dilemmas

Appendix C: Recovery Scenario Timeline

Appendix D: Recovery Scenario Communication Dilemmas

Κεφάλαιο Όγδοο: Σέ μένα μιλάς;

Κεφάλαιο Ένατο: Αλλάζοντας άρδην τήν καθημερινότητα

Κεφάλαιο Δέκατο: Έπικεφαλής τών προνομίων τής γραμμής

Κεφάλαιο Έντεκα: Σχηματίζοντας ουρά, Διαμαρτυρόμενοι στό Διαδίκτυο

Κεφάλαιο Δώδεκα: Μήν βάζετε όλα τά αυγά σας σέ ένα καλάθι.

Κεφάλαιο Δεκατρία: Έραστές καί Έχθροί

Κεφάλαιο Τέταρτο: Τό γρασίδι εΐναι πάντα πió πράσινο, μέρος II

Κεφάλαιο Δεκαπέντε: Σέ έμένα μιλάς, Μέρος II

Κεφάλαιο Δέκατο Έκτο: Άντιβιοτικά, ΧΑ!

Άνάκαμψη

Κεφάλαιο Δεκαεπτά: Τραυματισμός έμβολίου

Κεφάλαιο Δεκαοκτώ Άναγνώριση τής απώλειας

Κεφάλαιο Δεκαεννέα: Οί συνέπειες του SPARS

Παραπομπές & Παραρτήματα

Βιβλιογραφικές αναφορές

Άκρωνύμια

Προσάρτημα Α: Χρονικό σεναρίου αντίδρασης

Παράρτημα Β: Έπικοινωνιακά διλήμματα σεναρίου αντίδρασης

Προσάρτημα Γ: Χρονικό σεναρίου ανάκαμψης

Παράρτημα Δ: Έπικοινωνιακά διλήμματα σεναρίου ανάκαμψης

Κάθε κεφάλαιο, του άνωτέρω Πίνακος, μπορεί νά αναλυθεί καί νά εξηγηθεί τόσο αναλυτικά, πού ό περιορισμένος χώρος του παρόντος έντύπου δέν έπαρκει. Όστόσο, σās παροτρύνουμε νά διαβάσετε μέ προσοχή τή δομή αΐτης τής μελέτης καί νά διαπιστώσετε «ιδίους όμμασι», πώς **πρόκειται γιά τό σενάριο, πού τελικά ύλοποιήθηκε καί βιώνει όλόκληρος ό πλανήτης έδω καί δύο χρόνια.**

Γιά λόγους οίκονομίας του χώρου, του πάντοτε φιλόξενου περιοδικού «**Ένοριακή Εϋλογία**», στό παρόν άρθρο θά αναλύσουμε μόνο τό πρώτο Κεφάλαιο τής μελέτης, μέ τίτλο «The SPARS Outbreak Begins», δηλαδή «Ξεκινά τό ξέσπασμα του SPARS».

«In mid-October 2025, three deaths were reported among members of the First Baptist Church of St. Paul, Minnesota. Two of the church members had recently returned from a missionary trip to the Philippines, where they provided relief to victims of regional floods. The third was the mother of a church member who had also traveled to the Philippines with the church group but who had been only mildly sick himself. Based on the patients' reported symptoms, healthcare providers initially guessed that they had died from seasonal influenza, which health officials predicted would be particularly virulent and widespread that fall. However, laboratory tests were negative for influenza. Unable to identify the causative agent, officials at the Minnesota Department of Health's Public Health Laboratory Johns Hopkins Center for Health Security Page 5 The SPARS Pandemic story sent the patients' clinical

specimens to the Centers for Disease Control and Prevention (CDC), where scientists confirmed that the patients did not have influenza. One CDC scientist recalled reading a recent ProMed dispatch describing the emergence of a novel coronavirus in Southeast Asia, and ran a pancoronavirus RT-PCR test. A week later, the CDC team confirmed that the three patients were, in fact, infected with a novel coronavirus, which was dubbed the St. Paul Acute Respiratory Syndrome Coronavirus (SPARS-CoV, or SPARS), after the city where the first cluster of cases had been identified».

«Στά μέσα Ὀκτωβρίου 2025, ἀναφέρθηκαν τρεῖς θάνατοι μεταξύ τῶν μελῶν τῆς Πρώτης Βαπτιστικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Παύλου, στή Μινεσότα. Δύο ἀπό τά μέλη τῆς ἐκκλησίας εἶχαν ἐπιστρέψει πρόσφατα ἀπό ἓνα ἱεραποστολικό ταξίδι στίς Φιλιππίνες, ὅπου παρεῖχαν βοήθεια στά θύματα τῶν περιφερειακῶν πλημμυρῶν. Ἡ τρίτη ἦταν ἡ μητέρα ἑνός ἐκκλησιαστικοῦ μέλους, πού εἶχε ἐπίσης ταξιδέψει στίς Φιλιππίνες μέ τήν ἐκκλησιαστική ομάδα, ἀλλά ἡ ἴδια εἶχε ἀπλῶς νοσήσει ἐλαφρά. Μέ βάση τά ἀναφερόμενα συμπτώματα τῶν ἀσθενῶν, οἱ πάροχοι ὑγειονομικῆς περίθαλψης ὑπέθεσαν, ἀρχικά, ὅτι εἶχαν πεθάνει ἀπό ἐποχική γρίπη, κάτι πού οἱ ὑγειονομικοὶ ὑπάλληλοι προέβλεψαν ὅτι θά ἦταν ἰδιαίτερα μολυσματικό καί διαδεδομένο τό φθινόπωρο. Ὡστόσο, οἱ ἐργαστηριακές ἐξετάσεις ἦταν ἀρνητικές στή γρίπη. Ἀδυνατώντας νά προσδιορίσουν τόν αἰτιολογικό παράγοντα, ἀξιωματοῦχοι τοῦ Ἐργαστηρίου Δημόσιας Ὑγείας τοῦ Ὑπουργείου Ὑγείας τῆς Μινεσότα ἔστειλαν τά κλινικά δείγματα τῶν ἀσθενῶν στά Κέντρα Ἐλέγχου καί Πρόληψης Νοσημάτων (CDC), ὅπου οἱ ἐπιστήμονες ἐπιβεβαίωσαν ὅτι οἱ ἀσθενεῖς δέν εἶχαν γρίπη. Ἐνας ἐπιστήμονας τοῦ CDC θυμήθηκε τήν ἀνάγνωση μιᾶς πρόσφατης ἀποστολῆς ProMed, πού περιγράφει **τὴν ἐμφάνιση ἑνός νέου κορώνα ιοῦ στή Νοτιοανατολική Ἀσία** καί ἔκανε μιὰ δοκιμὴ **RT-PCR** γιὰ κάθε τύπο κορώνα ιοῦ. Μιὰ ἐβδομάδα ἀργότερα, ἡ ομάδα τοῦ CDC ἐπιβεβαίωσε ὅτι οἱ τρεῖς ἀσθενεῖς ἦταν, στήν πραγματικότητα, μολυσμένοι ἀπό ἓναν νέο κορώνα ιό, ὁ ὁποῖος ὀνομάστηκε St Paul Acute Respiratory Syndrome Coronavirus (SPARS-CoV, ἢ SPARS), ἀπὸ τὴν πόλη ὅπου ἐντοπίστηκε ἡ πρώτη ομάδα περιστατικῶν».

Δύο χρόνια πρὶν, ἡ ομάδα, πού συνέταξε τὴν μελέτη καί τό «ὑποθετικό σενάριο», «προέβλεψε» ἐπιδημία ἀπὸ ιό, ὁ ὁποῖος προέρχεται ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τῶν κορώνα ιῶν! Ἐπιπλέον, **πρέπει νά προσέξουμε πῶς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή οἱ συγγραφεῖς τονίζουν πῶς τά πρῶτα θύματα εἶναι ἀπὸ τὸν ἐκκλησιαστικό χώρο!**

Αὐτό, πού κατεξοχὴν πέτυχε τό παραμῦθι τοῦ Covid, εἶναι νά ἀποδομήσει τὴν ἀξία τῆς Πίστης στό Θεό, καθιστώντας τὴν ὄχι μόνο ἀνίκανη νά τὸν θεραπεύσει, ἀλλὰ ὡς τὴν γενεσιουργὸ αἰτία γιὰ τὴν ὀλοκληρωτική ἐξάπλωση μιᾶς ὀλέθριας ἐπιδημίας.

«The CDC monitored the situation closely, working with partners in Southeast Asia to quickly develop a case definition for SPARS. Within four weeks of CDC publishing a working case definition on its website, nearly two hundred suspected cases of SPARS were reported across Minnesota and in six other states. Given that

flu season was just getting underway and that a rapid diagnostic test for SPARS-CoV infection was not yet available, CDC officials could not be sure if these were, in fact, true cases of SPARS. Nevertheless, on November 17, HHS Secretary Dr. Cindra Nagel notified the World Health Organization (WHO) about the US cluster of SPARS cases, concerned that the outbreak might constitute a Public Health Emergency of International Concern (PHEIC)».

«Τό CDC παρακολούθησε την κατάσταση στενά, συνεργαζόμενο με εταίρους στη Νοτιοανατολική Ασία, για να αναπτύξει γρήγορα έναν όρισμό της περίπτωσης του SPARS. Μέσα σε τέσσερις εβδομάδες από τη δημοσίευση του CDC στον ιστότόπό του, όρισμένα κρούσματα SPARS αναφέρθηκαν σε όλη τη Μινεσότα και σε έξι άλλες πολιτείες. Δεδομένου ότι η περίοδος της γρίπης μόλις ξεκινούσε, και ότι δεν ήταν ακόμη διαθέσιμο ένα γρήγορο διαγνωστικό τεστ για τη μόλυνση SPARS-CoV, οι αξιωματούχοι του CDC δεν μπορούσαν να είναι σίγουροι αν πρόκειται για αληθινά περιστατικά SPARS. Πάρ' όλα αυτά, στις 17 Νοεμβρίου, η γραμματέας του HHS Δρ. Cindra Nagel ειδοποίησε τον Παγκόσμιο Όργανισμό Υγείας (Π.Ο.Υ.) σχετικά με την ομάδα των περιπτώσεων SPARS στις ΗΠΑ, ανησυχώντας ότι η επιδημία μπορεί να αποτελέσει Έκτακτη Ανάγκη Δημόσιας Υγείας Διεθνούς Προβληματισμού (PHEIC)⁴».

«As transmission of SPARS was determined to occur via droplet spread, the CDC initially recommended that everyone diligently maintain hand hygiene and frequently disinfect potentially contaminated surfaces. CDC officials further urged anyone with severe flulike symptoms to seek immediate medical attention. Public health officials were concerned that the upcoming Thanksgiving holiday and Black Friday shopping activities would facilitate the spread of SPARS, but they remained confident that the awareness and prevention messages disseminated annually for seasonal influenza, combined with isolation procedures for suspected cases, would be effective at countering the spread of SPARS. These messages were spread via a variety of traditional and social media sources, including Facebook, Instagram, Reddit, Twitter, and ZapQ».

«Καθώς η μετάδοση του SPARS προσδιορίστηκε να συμβαίνει μέσω σταγονιδίων, **τό CDC συνέστησε αρχικά σε όλους να τηρούν επιμελώς την υγιεινή των χεριών και να απολυμαίνουν συχνά δυνητικά μολυσμένες επιφάνειες.** Οι αξιωματούχοι του CDC προέτρεψαν έντονα όποιονδήποτε έχει σοβαρά συμπτώματα γρίπης να αναζητήσει άμεση ιατρική βοήθεια. Αξιωματούχοι της δημόσιας υγείας ανησυχούσαν ότι οι έρχόμενες γιορτές των Ευχαριστιών και οι αγορές της Μαύρης Παρασκευής θα διευκολύνουν την εξάπλωση του SPARS,

⁴ Η Έκτακτη Ανάγκη Δημόσιας Υγείας Διεθνούς Προβληματισμού (PHEIC), είναι ένας επίσημος όρισμός του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας (Π.Ο.Υ.), για «ένα έκτακτο γεγονός, που έχει καθοριστεί ότι αποτελεί κίνδυνο για τη Δημόσια Υγεία για άλλα κράτη μέσω της διεθνούς εξάπλωσης ασθενειών και ένδεχόμενων να απαιτήσει συντονισμένη διεθνή απάντηση», που διατυπώνεται όταν προκύψει μία κατάσταση «σοβαρή, ξαφνική, ασυνήθιστη ή απροσδόκητη», η οποία «έχει επιπτώσεις στη Δημόσια Υγεία πέρα από τα εθνικά σύνορα του πληγέντος κράτους» και «ένδέχεται να απαιτήσει άμεση διεθνή δράση». Οι φράσεις μέσα στα εισαγωγικά είναι μεταφράσεις του όρισμού, που δίνει ο Π.Ο.Υ..

άλλά ήταν πεπεισμένοι ότι τα μηνύματα ευαισθητοποίησης και πρόληψης, που διαδίδονταν κάθε χρόνο για την εποχική γρίπη, σε συνδυασμό με διαδικασίες απομόνωσης για ύποπτα κρούσματα, θά ήταν αποτελεσματική αντιμετώπιση της εξάπλωσης του SPARS. Αυτά τα μηνύματα διαδόθηκαν μέσω μιας ποικιλίας παραδοσιακών και κοινωνικών μέσων, συμπεριλαμβανομένων των Facebook, Instagram, Reddit, Twitter και ZapQ».

«Concern among many Americans about the severity of SPARS at this point in the outbreak was moderately high. The public's concern was compounded by the apparent virulence of the pathogen. At the outset of the SPARS outbreak, physicians' understanding of the disease stemmed primarily from extremely severe cases resulting in pneumonia or hypoxia that required hospitalization and extensive medical treatment. Mild cases of the disease, which produced symptoms including cough, fever, headaches, and malaise, were often perceived as the flu by the people who had them and consequently often went untreated and undiagnosed by medical personnel. As a result, early case fatality estimates were inflated. By late November, the CDC reported an initial estimated SPARS case fatality rate of 4.7% (By contrast, WHO reported that the overall case fatality rate for SARS was 14-15% and over 50% for people over the age of 64. Later in the SPARS outbreak, data that included more accurate estimates of mild SPARS cases indicated a case fatality rate of only 0.6%)».

«Η ανησυχία πολλών Αμερικανών για τη σοβαρότητα του SPARS σε αυτό το σημείο της επιδημίας ήταν μέτρια ύψηλη. Η ανησυχία του κοινού επιδεινώθηκε από την προφανή μολυσματικότητα του παθογόνου. Στην αρχή της επιδημίας SPARS, η κατανόηση των γιατρών για τη νόσο προήλθε, κυρίως, από εξαιρετικά σοβαρές περιπτώσεις, που είχαν ως αποτέλεσμα πνευμονία ή ύποξια, που απαιτούσαν νοσηλεία και έκτεταμένη ιατρική θεραπεία. Οί ήπιες περιπτώσεις της νόσου, οί όποιες παρήγαγαν συμπτώματα όπως βήχας, πυρετός, πονοκέφαλοι και άδιαθεσία, θεωρούνταν συχνά ως γρίπη από τούς ανθρώπους που νοσούσαν, και, κατά συνέπεια, συχνά παρέμεναν χωρίς θεραπεία και χωρίς διάγνωση από ιατρικό προσωπικό. Ώς αποτέλεσμα, οί έκτιμήσεις θνησιμότητας των πρώτων περιπτώσεων διογκώθηκαν. Μέχρι τά τέλη Νοεμβρίου, τό CDC ανέφερε ένα αρχικό έκτιμώμενο ποσοστό θνησιμότητας περιπτώσεων SPARS 4,7% (Αντίθετα, ό Π.Ο.Υ. ανέφερε ότι τό συνολικό ποσοστό θνησιμότητας περιπτώσεων για SARS ήταν 14-15% και πάνω από 50% για άτομα άνω των 64 έτών. Αργότερα από τό ξέσπασμα του SPARS, τά δεδομένα, που περιλάμβαναν ακριβέστερες έκτιμήσεις για τίς ήπιες περιπτώσεις του SPARS, έδειξαν ποσοστό θανάτου περιπτώσεων μόνο 0,6%)».

Προσέξτε πόσο κοντινές και ανάλογες μέ την πραγματικότητα είναι ακόμα και οί αριθμητικές προβλέψεις της μελέτης. Προφανώς και δέν πρόκειται για πρόβλεψη, αλλά για τήν καταγραφή ενός σεναρίου πρός έκτέλεση.

«Two additional features of the SPARS virus that were not appreciated at the beginning of the pandemic, but that impacted how the outbreak played out, are also important to consider in a review of this event. First, the virus had an extended

incubation period (seven to ten days) compared to its latent period (four to five days). Thus, infected persons could spread the virus for up to nearly a week before showing symptoms of the disease themselves. As a result, isolating sick SPARS patients proved to be less effective than isolating patients infected by other, better-characterized respiratory diseases. Second, morbidity and mortality from SPARS were both significantly higher in children than adults. Pregnant women and those with chronic respiratory conditions like asthma and emphysema were also at a higher risk for both disease complications and death».

«Δύο πρόσθετα χαρακτηριστικά του ιού SPARS, πού δέν έκτιμήθηκαν στην αρχή της πανδημίας, αλλά πού ἐπηρέασαν τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο ἐξελίχθηκε ἡ ἐπιδημία, εἶναι ἐπίσης σημαντικά νά ληφθοῦν ὑπόψη σέ μιά ἀνασκόπηση αὐτοῦ τοῦ γεγονότος. **Πρῶτον**, ὁ ἰός εἶχε ἐκτεταμένη περίοδο ἐπώασης (ἐπτὰ ἕως δέκα ἡμέρες) σέ σύγκριση μέ τή λανθάνουσα περίοδο (τέσσερις ἕως πέντε ἡμέρες). Ἔτσι, τά μολυσμένα ἄτομα θά μπορούσαν νά μεταδώσουν τόν ἰό γιά περίπου μιά ἐβδομάδα πρὶν ἐμφανίσουν τά συμπτώματα τῆς νόσου οἱ ἴδιοι. Ὡς ἀποτέλεσμα, ἡ ἀπομόνωση ἀσθενῶν μέ SPARS ἀποδείχθηκε λιγότερο ἀποτελεσματική ἀπὸ τὴν ἀπομόνωση ἀσθενῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν μολυνθεῖ ἀπὸ ἄλλες, καλύτερα χαρακτηρισμένες ἀναπνευστικές ἀσθένειες. **Δεύτερον**, ἡ νοσηρότητα καὶ ἡ θνησιμότητα ἀπὸ τὸ SPARS ἦταν καὶ οἱ δύο σημαντικά ὑψηλότερες στὰ παιδιὰ ἀπὸ τοὺς ἐνήλικες. Οἱ ἔγκυες γυναῖκες καὶ οἱ ἄνθρωποι μέ χρόνιες ἀναπνευστικές παθήσεις, ὅπως τὸ ἀσθμα καὶ τὸ ἐμφύσημα, εἶχαν, ἐπίσης, ὑψηλότερο κίνδυνο, τόσο γιὰ ἐπιπλοκές, ὅσο καὶ γιὰ θάνατο».

Ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον ἔχει ὁ τρόπος, μέ τόν ὁποῖο κλείνει τὸ κεφάλαιο, θέτοντας τὸ ἐξῆς Ἐπικοινωνιακὸ Δίλημμα: «**COMMUNICATION DILEMMA. Engendering Public Trust and a Sense of Self-Efficacy When a Crisis is Still Evolving and Health Information is Incomplete**», πού σημαίνει «**Δημιουργία δημόσιας ἐμπιστοσύνης καὶ αἰσθησις αὐτοαποτελεσματικότητας, ὅταν ἡ κρίση ἐξακολουθεῖ νά ἐξελίσσεται καὶ οἱ ἱατρικὲς πληροφορίες εἶναι ἐλλιπεῖς**».

Οἱ συγγραφεῖς τῆς μελέτης ἀπαντοῦν στό δίλημμα, ἐπισημαίνοντας τρία καίρια σημεῖα, πού οἱ ἴδιοι ὀνομάζουν «**τροφή γιὰ σκέψη**». Ὡστόσο, πρόκειται γιὰ τά βασικά σημεῖα δράσης, στὰ ὁποῖα στηρίχθηκε ὁ παγκόσμιος μηχανισμός καὶ ἐπέβαλε τόν covid ὡς μιά –τάχα– μάστιγα, πού πρέπει **ἄμεσα καὶ μέ ὁποιοδήποτε κόστος** νά ἀντιμετωπιστεῖ:

«1) *How can health authorities best meet public demands for critical information, such as, “What is the health threat?” and “What do I know about it?” when the crisis is still unfolding and not all the facts are known?*

2) *What benefits does monitoring trends in social media postings confer on efforts to meet people’s information needs during an evolving health crisis?*

3) *What medical and morale-boosting purposes does sharing information about self-protective actions (eg, infection control measures) serve for the public during an uncertain and fear-instilling situation?».*

«1) Πῶς μποροῦν οἱ ὑγειονομικὲς ἀρχές νά ἱκανοποιήσουν καλύτερα τίς δημόσιες ἀπαιτήσεις γιὰ κρίσιμες πληροφορίες, ὅπως «Ποιά εἶναι ἡ ἀπειλή

για την υγεία;» και «Τί ξέρω για αυτό;» όταν η κρίση εξακολουθεί να εκτυλίσσεται και δεν είναι γνωστά όλα τα γεγονότα;

2) Ποιά ωφέλη προσφέρει ή τάση παρακολούθησης των αναρτήσεων στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης στις προσπάθειες για την κάλυψη των αναγκών πληροφόρησης των ανθρώπων κατά τη διάρκεια μιάς εξελισσόμενης κρίσης υγείας;

3) Ποιό ιατρικό και ψυχολογικό όφελος προσφέρεται στο κοινό με την παροχή πληροφοριών αυτοπροστασίας (π.χ. μέτρα έλέγχου της μεταδοτικότητας), μέσα σε μία περίοδο άβεβαιότητας και έκφοβισμού;».

Η πρώτη ερώτηση, πού τίθεται, οδηγεί τις κυβερνήσεις ανά τον κόσμο στην δημιουργία μιάς κοινής απάντησης στο πώς θα παρουσιαστεί αυτός ο ιός, τονίζοντας την σοβαρότητά του αλλά και τό μυστήριο των «άγνωστων» λεπτομερειών. Έτσι, έπιτυγχάνεται ο φόβος στους ανθρώπους, τους όποιους, έν συνεχεία, οί κυβερνώντες πρέπει νά παρακολουθούν άνελλιπώς, παρατηρώντας πώς άντιδρούν, πώς άλληλεπιδρούν άνταλλάσσοντας πληροφορίες, μέσω δι-αδικτύου ή διά ζώσης, και κυρίως συντηρώντας μία γενικευμένη κατάσταση πανικού και ένσταλάζοντας τόν φόβο!

Βλέπουμε ξεκάθαρα, πώς τό CHS συνδράμει όχι «τήν προστασία των ανθρώπων από επιδημίες και καταστροφές», αλλά τους έκλεκτούς του «Ένα τοίς έκατό» στην προσπάθειά τους νά ύποτάξουν τυραννικά τους ανθρώπους τής ύφελίου.

Ίσως, άξιζει τόν κόπο νά συνεχίσουμε τήν μετάφραση και τόν σχολιασμό αϋτής τής μελέτης, καθώς μπορούμε νά βγάλουμε πολλά και χρήσιμα συμπεράσματα, όχι μόνο για όλα όσα βιώνουμε, αλλά και για όσα μās περιμένουν, άφοϋ τό σενάριο δέν έχει ολοκληρωθεί ακόμα.

Κλείνοντας, νά έπισημάνουμε ότι στόν έπίσημο ιστότοπο του CHS, ή άρχική μελέτη έχει άποσυρθεί και στή θέση της ύπάρχει μία τροποποιημένη, μέ ήμερομηνία άναρτήσεως 5 Μαρτίου του 2020. Έχει αλλάξει ή κύρια πηγή τής μελέτης από «Schoch-Spana M, Brunson EK, Shearer MP, Ravi S, Sell TK, Chandler H, Gronvall GK. The SPARS Pandemic, 2025-2028: A Futuristic Scenario for Public Health Risk Communicators. Baltimore, MD: Johns Hopkins Center for Health Security; October 2017», πού ήταν άρχικά, σε «Brunson, E. K., Chandler, H., Gronvall, G. K., Ravi, S., Sell, T. K., Shearer, M. P., & Schoch-Spana, M. (2020). The SPARS pandemic 2025-2028: A futuristic scenario to facilitate medical countermeasure communication. Journal of International Crisis and Risk Communication Research, 3(1), 71-102. <https://doi.org/10.30658/jicrcr.3.1.4>».

Έπιπλέον, οί WikiLeaks, ή άρχική πηγή από όπου άντλήσαμε τήν αϋθεντική έκδοση τής μελέτης, έχουν άποσύρει τό κείμενο, πού είχε διαρρεύσει τόν Νοέμβριο του 2017. Στην Σύνταξη του Περιοδικού, καταθέσαμε τήν μελέτη, όπως ακριβώς δημοσιεύθηκε άρχικά και διέρρευσε τό 2017!

Μανώλης Β. Βολουδάκης

Ἀκόμα ἀφουγκραζόμαστε τὰ Ἱερὰ Του Βήματα...

(Δυὸ λόγια τιμῆς καὶ εὐλάβειας
στὸν **Ἅγιο Νεκτάριον** τὸν Θαυματουργό)

Μνήμη ἱερὰ καὶ πάνσεπτος, ἡ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, Ἐπισκόπου Πενταπόλεως τοῦ θαυματουργοῦ, αὐτὴ ποὺ σήμερα, οἱ ὅσοι πιστοὶ ἐορτάσαμε καὶ ἐορτάζουμε, ἔστω κι ἂν πάνω μας στέκει ἡ πικρὴ φτερούγα τῆς ἀρρώστειας, τοῦ φοβεροῦ λοιμοῦ. Ἐμεῖς, «ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατρᾷσι» μας, σταθήκαμε ὀρθιοὶ μπροστὰ στὸ Ἱερὸ Θυσιαστήριο καὶ τιμήσαμε δεόντως, φιλεόρτως καὶ ἱεροπρεπῶς τὴν ἄχραντον Κοίμησίν Του. Γιατὶ δὲ πρέπει νὰ γνωρίζουμε, πῶς ἡ Σκόπελος θεωρεῖ τὸν Ἅγιο Νεκτάριο καὶ δικό της προστάτη, ὅχι μόνο ἐπειδὴ τὴν ἐπισκέφτηκε, ὡς Ἱεροκλήρυκας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Χαλκίδος, τὸν Μάϊο τοῦ 1892, ἀλλ' ἐπειδὴ, ὅταν ἀντίκρουσε τὴ Μονὴ τοῦ Τιμίου Προδρόμου στὴ θέση «τοῦ Δοκίμου», στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους «Παλούκι», τόσο πολὺ ἐδέλχθηκε, ὥστε ἤθελε νὰ συμονάσει μὲ τὸν ἀδελφικὸ τοῦ φίλο, τὸν πολὺν Γέροντα Σωφρόνιο Κεχαγιόγλου, τὸν ὁποῖο ἐγνώριζε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἀπὸ τὶς ξακουστὲς ἀγρυπνίες στὸν Ἅγιο Ἐλισσαῖο. Κι ἡ ἐπιθυμία τοῦ Ἁγίου φαίνεται καθαρὰ σὲ μία ἀπὸ τὶς ἐπιστολές Του πρὸς τὶς μοναχές τοῦ μονυδρίου τῆς Ἀγ. Τριάδος, στὴν Αἴγινα, ὅπου ἔγραφε: «...ὁ νοῦς καὶ ὁ πόθος μου εἰσὶν ἀλλαχοῦ, εἰς τὸν Πρόδρομον τῆς Σκοπέλου». Νὰ γιατί

ξεχωρίζει γιὰ τὸ νησί μας αὐτὴ ἡ μέρα κι αὐτὴ ἡ γιορτὴ!

Ὅμως δὲ πρέπει νὰ θυμίσουμε, πῶς ὁ Ἅγιος φιλοξενήθηκε στὸ σπίτι τοῦ π. Βασιλείου Ἀθανασιάδη, ἐφημερίου τῆς Φανερωμένης, ὅπου κατὰ τὴν παράδοση, ὅλη σχεδὸν τὴ νύχτα συζητοῦσαν οἱ δύο τοὺς διάφορα πνευματικὰ ζητήματα. Ὅπως, ἐπίσης, δεξιώθηκε καὶ στὸ σπίτι τοῦ λογίου ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος τῆς

Χώρας Σκοπέλου, παπά- Ἐμμανουήλ Παπαγιαννούλη. Μάλιστα, ὅταν ἀγιοποιήθηκε, ἔλεξαν οἱ ἀπόγονοι τοῦ ἀειμνήστου ἐκείνου ἐφημερίου: «Ἀχ, καὶ νὰ μὴ γνωρίζουμε, νὰ κρατήσουμε γιὰ εὐλογία τὴν καρέκλα ποὺ κάθησε!!».

Ἐπίσης μὲ πνευματικὴ φιλία συνεδέθη καὶ μὲ τὸν ἐφημέριο τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῆς Χώρας, παπα-Κων. Ζαχαριάδη, παλιὸ караβοκύρη καὶ γόνου τῆς ἀρχαίας Σκοπελίτικης οἰκογένειας Χατζη-Ζαχαρία, ποὺ ὑπῆρξε γαμπρὸς τοῦ Σκοπελίτη Ἐπισκόπου Σκιάθου καὶ Σκοπέλου Διονυσίου (18ος αἰών).

Ὁ Ἅγιος ἐπισκέφθηκε τὸ νησί μας καὶ τὴν 1η Αὐγούστου 1903, σύμφωνα μὲ τὶς πηγές... Μπορεῖ νὰ μὴν ἔμεινε γιὰ πάντα ἐκεῖ, ὅμως ἡ Παρουσία καὶ ἡ Εὐλογία Του, μᾶς σκέπουν.

Σκόπελος

π. Κωνσταντῖνος Ν. Καλλιανός

ΥΓ.: Στὶς φωτογραφίες, Ὁ Ἅγ. Νεκτᾶριος (τοιχογραφία Ἱ. Βήματος Ἱ. Ν. Ἁγ. Νικολάου Πευκακίων Ἀθηνῶν, ὁ Γέροντας Σωφρόνιος κι ὁ ἐνοριακὸς Ναὸς τῆς Φανερωμένης, ὅπου καὶ λειπούργησε.

π. Κ. Ν. Κ.

Τό νέο βιβλίο τοῦ διάσημου Ἰατροῦ Sucharit Bhakdi

Ἰὸς Corona – Χωρὶς μάσκα (α' Μέρος)

Οἱ μας λίγο πολὺ ἔχουμε συνηθίσει στὴ μάσκα, ποὺ μᾶς ἐπέβαλε ὁ Μεγάλος Ἀδελφὸς μὲ ἀφορμὴ τὴ στημένη “πανδημία” τοῦ Ἰοῦ Κορώνα. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς κρατικοδίαιτους ἐπιστήμονες ποὺ σκύβουν τὴ μέση καὶ ὑπηρετοῦν τὴν παγκόσμια πλεκτάνη γύρω ἀπὸ τὴ λεγομένη πανδημία, εὐτυχῶς ὑπάρχουν καὶ ὄντως ἐπιστήμονες ποὺ ἔχουν μείνει πιστοὶ στὴν ἀποστολὴ τους καὶ παρουσιάζουν τὰ πράγματα ὅπως ἔχουν. Δύο ἐπιστήμονες αὐτῆς τῆς περιωπῆς εἶναι τὸ ζεῦγος Sucharit Bhakdi καὶ

Karina Reiss .

Μὲ βάση τὰ γνωστὰ δεδομένα μέχρι τὸ Μάιο τοῦ 2020, εἶχαν ἐκδώσει τὸ πρῶτο τους βιβλίο, μὲ τίτλο «Κορώνα – Λάθος Συναγερμός;», τὸ ὁποῖο παρουσίασε ὁ π. Γεώργιος Χάας μέσα ἀπὸ τὶς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ μας («Ἐνοριακὴ Εὐλογία», τεῦχος 222, Φεβρουάριος 2021, σ. 55-62). Ἡ ἀντίδραση σὲ αὐτὸ τὸ ἄριστα θεμελιωμένο ἀποκαλυπτικὸ βιβλίο, ποὺ σὲ χρόνο μηδέν ἔγινε «Best Seller» στὴ Γερμανία, ἦταν ἡ γνωστὴ σὲ ὅλο τὸν κόσμο ἐτικέτα «συνωμοσιολόγοι», ἀλλὰ κανένας δὲν τόλμησε νὰ ἐμφανιστεῖ μαζί τους σὲ δημόσιο διάλογο.

Τὸ δεύτερο βιβλίο τοῦ ζεύγους Bhakdi/Reiss μὲ τίτλο «Corona - Unmasked, δηλ.

Κορώνα - Χωρὶς Μάσκα» καὶ ὑπότιτλο «Νέοι ἀριθμοί, δεδομένα, παρασκήνιο» κυκλοφορήθηκε ἀπὸ τὸν ἐκδοτικὸ οἶκο Goldegg, Βερολίνο, Βιέννη 2021 μὲ 223 σελίδες. Ἰδιαιτέρως χαρακτηριστικὰ ἀφιερώνεται στὴ ρήση τοῦ Jonathan Atsadjan «Γιὰ τὸ φῶς μας στὸ σκοτάδι». Πολὺ ἔχουμε ἀνάγκη αὐτὸ τὸ φῶς, διότι, ὅπως ἐπισημαίνουν οἱ συγγραφεῖς ἤδη στὴν Εἰσαγωγή: «Γιὰ τὸ νόημα καὶ τὰ δεδομένα ἐδῶ καὶ καιρὸ δὲν νοιάζεται κανεὶς πλέον. Ἕνας ἐν μέρει φανατικὸς πόλεμος πίστεως διχάζει τὴν κοινωνία, τὸν κύκλο τῶν φίλων καὶ τὴν οἰκογένεια» (σ. 14). Ζητούμενο λοιπὸν εἶναι ἡ ἔγκυρη ἐνημέρωση, διότι «οἱ μελλοντικὲς γενεὲς θὰ ρωτήσουν κάποια μέρα: πῶς μπορούσαν ὅλα αὐτὰ νὰ συμβοῦν;» (σ.14).

Ἔτσι σὲ 25 κεφάλαια (ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πρόλογο, τὴν εἰσαγωγή καὶ

τὴν παράθεση τῶν πηγῶν τους) οἱ συγγραφεῖς μὲ ἐπιστημονικὴ συνείδηση καὶ ἦθος ἐκθέτουν τὰ δεδομένα αὐτῆς τῆς παγκοσμίων διαστάσεων πανδημίας τοῦ ψεύδους. Θὰ παρουσιάσουμε στὴ συνέχεια τοὺς τίτλους τῶν κεφαλαίων μὲ μεγαλύτερες ἢ μικρότερες σὲ ἔκταση ἐπεξηγήσεις:

Πανδημία ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο

Ὡς πρῶτο στοιχεῖο ἐπισημαίνει αὐτὴ ἡ ἐργασία, ὅτι ἡ «πανδημία», ποὺ φέρει τὸ ὄνομα Covid-19 βγῆκε ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο. Τί ἐννοεῖται μὲ αὐτό; Ὡς τώρα πάντα κεντρικὴ θέση στὴ διάγνωση μιᾶς μολυσματικῆς ἀσθένειας εἶχε τὸ ἱατρικὸ ἱστορικὸ καὶ ἡ ἐξέταση ἑνὸς ἀσθενοῦς. Ἐργαστηριακὲς ἐξετάσεις εἶχαν μόνο συμβουλευτικὸ χαρακτήρα. Ὡστόσο, στὴν περίπτωσι τοῦ Ἰοῦ Κορώνα, γιὰ πρώτη φορὰ παγκοσμίως στὴν ἱστορία τῆς ἱατρικῆς, ὄχι ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος ἀλλὰ οἱ ἐργαστηριακὲς ἐξετάσεις καταλαμβάνουν τὴν κεντρικὴ θέση στὴ διάγνωση. Αὐτὸ, μάλιστα, συμβαίνει μὲ ἓνα τέστ, τὸν RT-PCR-Test, ποὺ δὲν εἶναι καθόλου ἀξιόπιστο. Ὁ Christian Drosten, ἐπικεφαλῆς τῆς ἐπίσημης ἐπιτροπῆς γιὰ τὴν «πανδημία» στὴ Γερμανία, ὁ ὁποῖος δημοσίευσε τὸν Ἰανουάριό τοῦ 2020 τὸ πρωτόκολλο τοῦ τέστ γιὰ τὴν ἐξιχνίαση τοῦ SARS-CoV-2, προβλέπει γιὰ τὸ τέστ αὐτὸ 45 κύκλους δυναμοποίησης-πολλαπλασιασμοῦ τῆς μικρῆς ἀρχικῆς ἀκολουθίας, ποὺ ἔχει ληφθεῖ ἀπὸ τὸ κληρονομικὸ ὕλικό ἑνὸς ἰοῦ. Ἀλλὰ μὲ 45 κύκλους δυναμοποίησης-πολλαπλασιασμοῦ τὸ τέστ δίνει 100% ψευδῇ θετικὰ ἀποτελέσματα! Ἦδη μετὰ ἀπὸ 24 κύκλους τὸ τέστ ἀνιχνεύει ὅ,τιδήποτε, ἀκόμη καὶ ἐλάχιστα ἐπιστημονικὰ, καὶ στοὺς 35 κύκλους παράγει τοὐλάχιστον 97% ψευδῇ θετικὰ ἀποτελέσματα σύμφωνα μὲ τὸν Δρ Michael Yeadon, πρῶην ἀντιπρόεδρο τῆς Pfizer. Ἐπομένως, «ἀπὸ ἐπιστημονικῆς πλευρᾶς εἶναι ἀπαράδεκτο, νὰ παρουσιάζονται ὅλα τὰ θετικὰ ἀποτελέσματα ὡς κρούσματα Κορωνοϊοῦ καὶ κάθε θανὼν ἄνθρωπος, στὸν ὁποῖο τὸ τέστ, ὅσο ζοῦσε, ἦταν θετικό, ὡς «θάνατος ἀπὸ Κορωνοϊό»» (σ. 16).

Τὸ χρονικὸ μιᾶς κρίσης

Τὸ 2009 ὁ Π.Ο.Υ. (Παγκόσμιος Ὄργανισμός Ὑγείας) ἀλλάξε χωρὶς οὐσιαστικὴ αἰτία τὸν ὀρισμὸ τῆς «πανδημίας». Ἐνῶ ὡς τότε στὴν ἱστοσελίδα τοῦ ὀργανισμοῦ ἀναφερόταν, ὅτι ὁ ὅρος συνδέεται μὲ πολὺ ὑψηλὸ ἀριθμὸ νεκρῶν καὶ ἀσθενῶν, ὁ νέος ὀρισμὸς λέει τὸ ἑξῆς: «Πανδημία εἶναι ἡ παγκόσμια ἐξάπλωση μιᾶς νέας ἀσθένειας» (σ. 27). Αὐτὸ ταίριαξε ἀπόλυτα στὴν περίπτωσι τοῦ SARS-CoV-2, ὁ ὁποῖος ἀνήκει μὲν στὴ μεγάλη οἰκογένεια τῶν ἰῶν Κορώνα, λόγω τῆς διαφορετικῆς ἀκίδας τοῦ βαπτίστηκε ὅμως ὡς νέος ἰὸς καὶ ἡ πνευμονία ποὺ προκαλοῦσε, πάλι γιὰ ἀνεξήγητους λόγους, πῆρε δικό της ὄνομα, τὸ Covid-19. Ἔτσι μὲ τὰ πρῶτα σημάδια τῆς ἐξάπλωσης τῆς ἀσθένειας παγκοσμίως γιὰ τὸν Π.Ο.Υ. ἦταν δοσμένες ὅλες οἱ προϋποθέσεις, γιὰ νὰ κηρύξει τὴν «πανδημία» στὶς 11 Μαρτίου τοῦ 2020!

Στὴ Γερμανία ὁ πρῶτος περιορισμὸς τῶν βασικῶν δικαιωμάτων τῶν πολιτῶν, κοινῶς **λοκντάουν**, ξεκίνησε στὶς 23 Μαρτίου 2020. Στὶς 25 Μαρτίου, παρὰ τὴν παντελῆ ἔλλειψη ἐπιστημονικῶν κριτηρίων γιὰ τὴ στέρωση τῶν δικαιωμάτων στοὺς πολῖτες, διαπιστώθηκε ἀπὸ τὸ Κοινοβούλιο τῆς χώρας, μιὰ «ἐπιδημιολογικὴ κατάσταση μὲ ἐθνικὲς διαστάσεις»! Στὸ δικαιολογητικὸ κείμενο τῆς ἀπόφασης τοῦ Γερμανικοῦ Κοινοβουλίου μάλιστα τονίστηκε: «**Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀπόφαση δὲν χρειάζονται νὰ ἐκπληρώνονται ἄλλες προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἀποδοχὴ μιᾶς ἐπιδημιολογικῆς κατάστασης**» (σ. 29). Μὲ ἄλλα λόγια, πρόκειται γιὰ ἀποκλειστικὰ πολιτικὴ ἀπόφαση, ἡ ὁποία δὲν χρειάζεται ἐπιστημονικὴ γνωμάτευση, διότι, πάλι σύμφωνα μὲ τὸ ἴδιο κείμενο «καθοριστικὴ εἶναι ἡ ἀπόφαση τοῦ Κοινοβουλίου ἄσχετα ἐὰν ὄντως μπορεῖ νὰ διαπιστωθεῖ μιὰ ἐπιδημιολογικὴ κατάσταση» (σ.29). Ὁ Stephan Kohn, σύμβουλος τοῦ Ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν, ὁ ὁποῖος μὲ δική του πρωτοβουλία εἶχε συντάξει μιὰ γνωμάτευση γιὰ τὶς καταστροφικὲς ἐπιπτώσεις τῆς ἀπόφασης, ἀπαλλάχθηκε ἀπὸ τὸν Ὑπουργὸ Ἑσωτερικῶν Seehofer προσωρινὰ ἀπὸ τὰ καθήκοντά του. Ἀρχὲς Ἰουνίου, μετὰ ἀπὸ τὴν χαλάρωση τῶν μέτρων, μιὰ ἐπιτροπὴ τῆς κυβερνητικῆς συμμαχίας ἀνακοινώνει μετὰξὺ ἄλλων τὸ ἑξῆς προφητικό: «Ἡ πανδημία Κορώνα θὰ λήξει, ὅταν ἓνα ἐμβόλιο θὰ εἶναι διαθέσιμο γιὰ τὸν πληθυσμὸ» (σ. 30). Καὶ ἀναρωτιοῦνται οἱ συντάκτες μας: Μήπως στὴν τωρινὴ πανδημία δὲν ἰσχύουν πιά τὰ μέχρι σήμερα κοινῶς ἀποδεκτὰ στὴν ἱατρικὴ κοινότητα, ὅτι τὸ τέλος μιᾶς πανδημίας ἔχει νὰ κάνει μὲ τὴν ἐξάπλωση παθογόνων ἢ τῆς ἀντίστοιχης ἀσθένειας; Ἀσφαλῶς ἓνα ἐμβόλιο μπορεῖ νὰ συμβάλλει στὸν περιορισμὸ τῆς ἐξάπλωσης, μπορεῖ ὅμως καὶ παντελῶς νὰ ἀποτύχει.

Τελικὰ, δὲν ἐμφανίστηκαν οἱ σωροὶ πτωμάτων, ποὺ πολλοὶ εἶχαν προφητεύσει. Τὰ νοσοκομεῖα καὶ οἱ μονάδες ἐντατικῆς θεραπείας δὲν ἔφθασαν στὰ ὅριά τους ὅπως εἶχαν ἐκφραστεῖ φόβοι. Ἀντίθετα στοὺς μῆνες τοῦ λοκτάουν Μάρτιο ἕως Μάιο 1200 νοσοκομεῖα καὶ 48.300 ἰατρεῖα ἐπέβαλλαν σὲ 410.000 ἐργαζόμενους μειωμένο ὥραριο ἐργασίας. Μὲ τὴν κατακόρυφὴ αὔξηση τῶν τέστ ἀπὸ τὰ μέσα Ἰουνίου (400.000 ἀνὰ ἐβδομάδα) μέχρι τέλη Αὐγούστου (1.000.000) καὶ τὴν παρουσίαση τῶν θετικῶν ἀποτελεσμάτων, ποὺ οὕτως καὶ ἄλλως κρύβουν μεγάλη ἀνακρίβεια, μὲ ἀπόλυτους ἀριθμοὺς καὶ ὄχι ἀνὰ 100.000 τέστ ἡ Γερμανία μὲ λήψη πρῶτων μέτρων ἀπὸ τὰ μέσα Ὀκτωβρίου βαδίζει στὶς 2 Νοεμβρίου, ὅταν οἱ ἀριθμοὶ τῶν τέστ ἀνὰ ἐβδομάδα ἔχουν φθάσει στὰ 1.500.000, στὸ δεῦτερο λοκτάουν. Τώρα ὡς μαγικὸς ἀριθμὸς γιὰ τὴ λήψη μέτρων παρουσιάζονται τὰ 50 κρούσματα τὴν ἐβδομάδα ἀνὰ 100.000 κατοίκους. Ἀλλὰ ὅταν βγαίνει κανεὶς θετικὸς στὸ PCR τέστ, αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται πάλι μετὰ ἀπὸ κάποιες ἡμέρες. Ἐφ' ὅσον αὐτὰ τὰ τέστ ἀκόμα καὶ μετὰ ἀπὸ ἐβδομάδες μπορεῖ νὰ εἶναι θετικά, παρ' ὅτι ἡ προσβολὴ μὲ τὸν ἰδὸ ἔχει ἀπὸ καιρὸ καταλαγιάσει, τὸ ἴδιο ἄτομο καταχωρεῖται μὲ κάθε θετικὸ τέστ ποὺ κάνει ὡς νέο κρούσμα. Ἐπομένως, ἡ ἐπιστροφὴ στὴν προηγούμενη φυσικὴ κατάσταση τῆς ζωῆς, μοιάζει ἀδύνατη. Τὸ ἐπιβεβαίωσε ἡ καγκελάρια τῆς Γερμανίας Ἀγγέλα Μέρκελ στὶς 19 Φεβρουαρίου τοῦ

2021 μὲ τὰ ἐξῆς λόγια: «Ἡ πανδημία μόνο τότε θὰ ἔχει νικηθεῖ, ὅταν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σὲ ὅλο τὸν πλανήτη θὰ ἔχουν ἐμβολιαστεῖ» (σ. 45). Ὡς τότε οἱ δυσμενεῖς διακρίσεις εἰς βάρος τῶν ἀνεμβολίαστων θὰ βοηθήσουν νὰ τοὺς πείσουν γιὰ τὴν ἀνάγκη ἐμβολιασμοῦ καὶ τῶν ἰδίων.

Κατάσταση ἀνάγκης στὰ νοσοκομεῖα;

Ὁ φόβος ποὺ τέθηκε ὡς βασικὸ ἐπιχείρημα γιὰ τὰ λοκτάουν, ὅτι τὸ ἐθνικὸ σύστημα υγείας θὰ μποροῦσε νὰ καταρρεύσει, τελικὰ ἐπαληθεύτηκε; Παρατηρήθηκε μιὰ ἀκραία κατάσταση ἀνάγκης στὰ νοσοκομεῖα; Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά! Ὅπως φανερώνουν καθαρά τὰ δεδομένα τῆς Γερμανικῆς Διεπιστημονικῆς Ἑνώσης γιὰ Ἑντατικὴ καὶ Ἑκτακτων Περιπτώσεων Ἱατρικῆ, ὑπῆρξαν μὲν μεμονωμένες περιπτώσεις νοσοκομείων κατὰ τόπους, ἰδίως στὴ Σαξονία, μὲ ὀριακὴ κάλυψη τῶν κλινῶν τῶν ΜΕΘ (Μονάδων Ἑντατικῆς Θεραπείας), ἀλλὰ αὐτὸ παρατηρεῖται κάθε χρόνο τοὺς χειμερινοὺς μῆνες. Δύο ἀύξημένες καμπύλες περιπτώσεων Covid-19 καταγράφηκαν στὶς ΜΕΘ, στὰ μέση Ἀπριλίου τοῦ 2020 μὲ κάλυψη 3000 κλινῶν καὶ τὸ τέλος τοῦ 2020 μὲ κοντὰ τὶς 6000 ἀσθενεῖς, καὶ αὐτὸ μὲ μιὰ σχεδὸν σταθερὴ κάλυψη τῶν κλινῶν τῶν ΜΕΘ ἀπὸ τὸν Μάρτιο τοῦ 2020 ὡς τὸν Μάρτιο τοῦ 2021 κοντὰ στὶς 20.000. Ὁ ἰσχυρισμὸς κάποιων, ὅτι ἀναβλήθηκαν πολυάριθμες ἐγχειρήσεις καὶ ἔτσι ὁ ἀριθμὸς τῆς κάλυψης τῶν κλινῶν τῶν ΜΕΘ παρὰ τὶς περίπου 6000 ἀσθενεῖς μὲ Covid-19 ἔμεινε σταθερὸς στὶς 20.000 εἶναι παραπλανητικὸς, ἐπειδὴ οἱ ἐγχειρήσεις ποὺ ἀναβλήθηκαν ἀφοροῦν μὴ ἐπείγουσες ἐπεμβάσεις ποὺ κατὰ κανόνα δὲν φθάνουν σὲ νοσηλεία στὶς ΜΕΘ, ὅπως ἐγχειρήσεις στὰ μάτια, σὲ ἀρθρώσεις κ.ἄ. Ἐντυπωσιακό, ἄλλωστε, εἶναι τὸ δεδομένο, ὅτι πρὸς τὸ τέλος τοῦ 2020 οἱ διαθέσιμες κλῖνες σὲ ΜΕΘ ἀπὸ περίπου 40.000 (στὰ μέση Ἰουλίου τοῦ 2020) εἶχαν μειωθεῖ σὲ 36.000, προφανῶς γιὰ οἰκονομικοὺς λόγους, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε περίπτωσις κάλυψής τους. Ἀλλὰ ἀκόμα καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀσθενῶν μὲ βαριὰ προσβολὴ τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος συγκριτικὰ μὲ τὸ 2019 ὄχι μόνο δὲν εἶχε ἀύξηθεῖ, ἀλλὰ ἀντίθετα εἶχε μειωθεῖ σύμφωνα μὲ μελέτη ποὺ ἐξέτασε τὰ στατιστικὰ στοιχεῖα 431 Κλινικῶν τῆς Γερμανίας, περίπου τοῦ 25% ὅλων τῶν νοσοκομείων. Στὸ Βερολίνο κτίστηκε μὲ 40 ἑκατομμύρια Εὐρὼ εἰδικὴ κλινικὴ Covid-19, ἡ ὁποία δὲν χρησιμοποιήθηκε ποτέ. Τὰ τρέχοντα ἔξοδα γιὰ τὰ 500 κρεβάτια τῆς κλινικῆς ἀνῆλθαν τὸ 2020 σὲ 13,1 ἑκατομμύρια Εὐρὼ (σ. 49-54).

Πανδημία τοῦ αἰῶνα χωρὶς ὑπερθνησιμότητα;

Ἡ θνησιμότητα στὴ Γερμανία τὸ 2020 μὲ 40.000 νεκροὺς ἀπὸ ἢ μὲ Covid-19 ἐπίσης διαψεύδει ὅλους ἐκείνους ποὺ στὶς ἀρχές τοῦ 2020 εἶχαν παρουσιάσει καταστροφικὰ σενάρια. «Διάφοροι στατιστικοὶ ὄντως καταλήγουν στὸ ἀδιάψευστο συμπέρασμα, ὅτι τὸ ἔτος τῆς πανδημίας τοῦ αἰῶνα δὲν εἴχαμε ὑπερθνησιμότητα στὴ Γερμανία» (σ. 56-57). Μάλιστα ἐντυπωσιάζει ἡ σύγκριση τῆς θνησιμότητος τῆς Σουηδίας (ποὺ πῆρε μόνο ἐλάχιστα μέτρα καὶ ποτέ δὲν καθιέρωσε τὴν ὑποχρέωση τῆς μάσκας), μὲ

τὴν Γερμανία. Μετὰ ἀπὸ σχετικὰ πολλοὺς νεκροὺς στὸ διάστημα μεταξὺ Ἀπριλίου καὶ Αὐγούστου, ἰδίως σὲ ἰδρύματα ἡλικιωμένων, ὅπου δὲν ὑπῆρξε ἀρκετὴ προστασία, ἡ Σουηδία ἔμαθε ἀπὸ τὰ λάθη τῆς καὶ στὸ δεύτερο κύμα εἶχε μᾶλλον λιγότερα θύματα ἀνὰ ἑκατομμύριο κατοίκους ἀπὸ τὴ Γερμανία (σ. 57-58).

Μᾶς ἔσωσαν τὰ μέτρα;

Ὡς πρὸς τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν μέτρων συγκριτικὲς μελέτες ἀνάμεσα στὶς δύο πολιτείες τῶν ΗΠΑ Καλιφόρνια καὶ Φλώριδα, ἀπὸ τίς ὁποῖες ἡ πρώτη εἶχε λάβει αὐστηρὰ μέτρα καὶ ἡ δεύτερη εἶχε καταργήσει σχεδὸν ὅλα τὰ μέτρα ἀπὸ τίς 28 Σεπτεμβρίου καὶ ἔπειτα δὲν φανερώνουν οὐσιαστικὲς διαφορὲς στὰ κρούσματα, στὶς νοσηλεῖς καὶ στοὺς νεκροὺς ἀπὸ Covid-19 (σ. 59). Στὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα κατέληξαν συγκριτικὲς μελέτες ἀνάμεσα στὴ Σουηδία καὶ τὴν Νότια Κορέα ἀφ' ἐνὸς καὶ Εὐρωπαϊκὲς χώρες μὲ λήψη αὐστηρῶν μέτρων ἀφ' ἑτέρου. Κυρίως ὅμως εἶναι ἐντυπωσιακὲς οἱ ἀποκλείσεις ποὺ δείχνουν οἱ συγκριτικὲς καμπύλες στὴ θνησιμότητα ἀνάμεσα στὶς παραπάνω Εὐρωπαϊκὲς χώρες μὲ αὐστηρὰ μέτρα, οἱ ὁποῖες εἶχαν σχετικὰ ὑψηλοὺς ἀριθμοὺς ἀπὸ καὶ μὲ καὶ τίς χώρες τῆς Ἀφρικῆς, στὶς ὁποῖες σὲ πολλὰς περιπτώσεις οὔτε φορέθηκαν μάσκες καὶ οὔτε τηρήθηκαν μέτρα ὑγιεινῆς. Ἡ καμπύλη τῶν χωρῶν τῆς Ἀφρικῆς εἶναι ἀσύγκριτα πιδὸ χαμηλὴ. Φανερώνει στοὺς μῆνες ἑξαρσης οὔτε ἓναν νεκρὸ ἀνὰ ἑκατομμύριο, ἐνῶ ἀντίθετα ἡ Εὐρώπη ἄνω τῶν ἑπτὰ. Καὶ καταλήγουν οἱ συγγραφεῖς σχετικὰ μὲ αὐτὴ τὴν πανδημία τοῦ ἐργαστηρίου στὸ ἑξῆς: «Χωρὶς νὰ γίνουν τὰ τέστ, καὶ σὲ ἄλλες ἡπείρους πιθανὸν νὰ μὴν εἶχε γίνει ποτὲ λόγος γιὰ πανδημία» (σ.63).

Ἡ μανία τῆς μάσκας

«Ἡ μάσκα», ὅπως συμφωνοῦν οἱ συγγραφεῖς μας μὲ τὸν ἐκδότη τῆς ψηφιακῆς ἐφημερίδας «WELT» Stefan Aust, «πρέπει νὰ φοριέται χάριν τῆς μάσκας. Ὡς σύμβολο ὑπακοῆς ἔναντι τῶν μέτρων τῆς κυβέρνησης» (σ. 65). Ἀπὸ τὴ μὴ χρησιμότητα τῆς μάσκας ἀρχικὰ φθάσαμε σὺν τὸ χρόνο στὴ καθημερινὴ μάσκα καὶ ἀπὸ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2021 στὴ ἱατρικὴ μάσκα καὶ ἔπειτα στὶς δύο καὶ τρεῖς μάσκες. Ἀναρίθμητες μελέτες ὑποστηρίζουν τὴ χρῆση τῆς καὶ ἄλλες λένε ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Στὴ Δανία ἔγινε μιὰ μελέτη στὴν καθημερινότητα τῶν πολιτῶν. Μιὰ ομάδα περίπου 5000 ἀνθρώπων χωρίστηκε στὰ δύο, σὲ φορεῖς χειρουργικῆς μάσκας μὲ σωστὲς προδιαγραφὲς καὶ σὲ μὴ φορεῖς. Μετὰ ἀπὸ ἓνα μῆνα βγῆκε τὸ ἑξῆς ἀποτέλεσμα. Οἱ φορεῖς μάσκας προσβλήθηκαν σὲ ποσοστὸ 2% καὶ οἱ μὴ φορεῖς σὲ ποσοστὸ 2,1%. Οἱ ἀρνητικὲς ἐπιπτώσεις τῆς μάσκας ὥστόσο εἶναι ἀδιαμφισβήτητες: Ἡ ψυχολογικὴ βλάβη σὲ μεγάλους ἀνθρώπους λόγῳ τῆς ἐλλειμματικῆς ἐπικοινωνίας χωρὶς νὰ φαίνεται ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου καὶ τῆς δυσκολίας στὴν ἀκοή, ἡ αἰσθητὴ μείωση τῆς ὀξυγόνωσης τοῦ ἔγκεφάλου καὶ ἰδίως σὲ μικρὰ παιδιὰ ἡ πιθανότητα ψυχικῶν

διαταραχῶν. Ἀλλὰ καὶ μεγαλύτερα παιδιὰ στὴ σχολικὴ ἡλικία ὑποφέρουν ἀπὸ τὴ μάσκα καὶ ἀντιδρῶν μὲ πονοκέφαλο, ἀδυναμία συγκέντρωσης, συμπτώματα στρές, ζάλη, ἔλλειψη ὀξυγόνου μέχρι καὶ κατάρρευση, κ.ἄ. Ἡ πίεση τῆς ομάδας καὶ ὁ φόβος τοῦ bullying τοὺς ἀναγκάζει συχνὰ στὴ χρῆση τῆς μάσκας, παρ' ὅτι γιὰ λόγους σωματικῆς ὑγείας θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν ἀποφεύγουν (σ. 65-72).

Ὁ μῦθος τῶν ἀσυμπτωματικῶν διασπορέων τοῦ ἰοῦ

Γιὰ τὸ ζήτημα τῶν ἀσυμπτωματικῶν διασπορέων τοῦ SARS-CoV-2, ὁ ὁποῖος παρουσιάστηκε ἐξ' ἀρχῆς ὡς φονικός, ἐπικεντρώνει τὸ ζεῦγος Bhagdi/Reiss τὴν προσοχὴ τοῦ ἀναγνώστη στὶς πελώριες διαστάσεις τοῦ φόβου ποὺ προκλήθηκε σὲ ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια κυρίως ἡλικιωμένων, ἀλλὰ καὶ νεώτερων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι φοβόντουσαν ὅτι θὰ μπορούσαν νὰ τὸν μεταφέρουν τὸν ἰὸ σὲ συγγενεῖς τους. Τελικὰ ἀποδείχθηκε ὡς μῦθος σὲ δύο ἔρευνες ποὺ ἔγιναν στὸ Wuhan στὴν Κίνα τὸν Φεβρουάριο/Μάρτιο καὶ Μάιο/Ιούνιο τοῦ 2020. Στὴν πρώτη μελέτη παρακολογήθηκαν 71 προσυμπτωματικοὶ φορεῖς, δηλ. φορεῖς ποὺ μετὰ ἀπὸ μέρες παρουσίασαν συμπτώματα, καὶ στὴ συνέχεια ἐξετάστηκαν ὅλα τὰ πρόσωπα μὲ τὰ ὁποῖα ἤρθαν σὲ ἐπαφή. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ μετάδοση σὲ 10 πρόσωπα τοῦ οἰκείου περιβάλλοντος καὶ μόνο σὲ δύο πρόσωπα ἐκτὸς σπιτιοῦ. Στὴ δευτέρη μελέτη, ποὺ ἐξετάστηκαν 300 ἀσυμπτωματικοὶ φορεῖς, δὲν διαπιστώθηκε οὔτε μιὰ μετάδοση τοῦ ἰοῦ. Τὸ συμπέρασμα: Ἐὰν ἓνας συμπτωματικὸς φορέας μὲ ὑψηλὸ ἱκὸ φορτίο βῇ ἀπὸ μιὰ πολὺ κοντινὴ ἀπόσταση στὸ πρόσωπο ἑνὸς ἄλλου, εἶναι ἀρκετά πιθανὴ ἡ μετάδοση τοῦ ἰοῦ. Ὅταν ὅμως μεγαλώνει λίγο ἡ ἀπόσταση, τὸ ἱκὸ φορτίο μειώνεται γρήγορα καὶ μὲ αὐτὸ καὶ ἡ πιθανότητα μετάδοσης. Στὸν ἀσυμπτωματικὸ φορέα πρῶτον τὸ ἱκὸ φορτίο εἶναι σχετικὰ χαμηλὸ καὶ δεύτερον, ἐπειδὴ δὲν ἔχει συμπτώματα, δὲν βῇ. Ἄρα ἡ πιθανότητα μετάδοσης εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀπίθανη, ὅπως τὸ ἐπιβεβαίωσε καὶ ὁ Π.Ο.Υ. (Παγκόσμιος Ὄργανισμὸς Ὑγείας) τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2021 (σ. 73-79).

Πέθανε ἡ γρίπη ἀπὸ ἡ μὲ Κορώνα;

«Ὅπου καὶ νὰ κοιτάξεις κανεῖς, ὅποια μέτρα καὶ νὰ εἶχαν λάβει οἱ χώρες, ἐνῶ οἱ ἰοὶ Κορώνα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀνεπηρέαστοι ἀπὸ μάσκες καὶ μέτρα σὲ ὅλον τὸν κόσμον ἀνεβαίνουν στὰ ὕψη – οἱ ἰοὶ τῆς γρίπης παγκοσμίως ἔχουν ἐξαφανιστεῖ ... Ἐπὶ αἰῶνες προκαλοῦν σὲ ὅλον τὸν κόσμον κύματα γρίπης, τώρα ἔχουν γίνεи ἄφαντοι. Ἄρα ἔχει αὐτὸ νὰ κάνει μὲ τὴν ἐμφάνιση τοῦ SARS-CoV-2; Μήπως τοὺς τρόμαξε ὁ δολοφονικὸς συνάδελφός τους;», ρωτοῦν οἱ συντάκτες τοῦ βιβλίου. Ἡ μόνη ἐξήγηση γιὰ τὸν ἐξαφανισμὸ τῶν ἰῶν τῆς γρίπης ἀπὸ τὸν Μάρτιο τοῦ 2020 εἶναι, ὅτι μὲ τὸν RT-PCR-Test ἀπὸ 30 κύκλους δυναμοποίησης-πολλαπλασιασμοῦ καὶ ἔπειτα ἐμφανίζονται ὡς ἰοὶ Κορώνα. Ὁ κίνδυνος αὐτὸς ἄλλωστε σημειώνεται στὸ συνοδευτικὸ φυλλάδιο τοῦ SARS-CoV-2-RT-PCR-Test τῆς εταιρείας BioMol (σ. 83-84).

Τί ἀπέγινε ἡ ἀνάλυση τῆς ὠφέλειας σὲ σχέση μετὸ ρίσκο;

«Ἐνας χρόνος τώρα πανδημία τοῦ αἰῶνα στὴ Γερμανία. Ὑπάρχει ἐν τῷ μεταξύ μιὰ ἀνάλυση τῆς ὠφέλειας σὲ σχέση μετὸ ρίσκο, ὅπως τὴ ζητοῦσαν πολλοὶ ἐθνικὰ καὶ διεθνῶς ἐπανειλημμένα;» (σ. 85). Τὸν ἐνδεχόμενο θάνατο δεκάδων χιλιάδων ἀνθρώπων ἄμεσα ἢ ἔμμεσα ἀπὸ τὶς καταλυτικὲς ἐπιπτώσεις τῶν Λοκτάουν εἶχε ὑποδείξει ἡ μελέτη τοῦ Stephan Kohn, στὴν ὁποία ἤδη ἀναφερθήκαμε, ἀλλὰ αὐτὴ ἦταν ἀνεπιθύμητη. Ἐκεῖνος ἀπαλλάχθηκε προσωρινὰ ἀπὸ τὰ καθήκοντά του καὶ ἡ μελέτη του ἐξαφανίστηκε στὰ συρτάρια τοῦ ὑπουργείου. Ἀντίστοιχες μελέτες διεθνῶς ἀναγνωρισμένων ἐπιστημόνων ὅπως τοῦ καθηγητῆ τοῦ Πανεπιστημίου Stanford στὶς Η.Π.Α., Prof. Dr. Ἰωάννη Ἰωαννίδη, καταλήγουν σὲ παρόμοιες ἐκτιμήσεις. Ἦδη οἱ ἀριθμοὶ θανάτων ἐξ αἰτίας τοῦ lockdown στὴν Ἀγγλία, ποὺ ὑπολογίζονται σὲ πιθανὸν 21.000 μέχρι τὸ μισὸ ἔτος 2020, τὸ ἐπιβεβαιώνουν. Οἱ μειωμένες κατὰ 60% σὲ σύγκριση μετὰ ἄλλα ἔτη εἰσαγωγὲς στὰ νοσοκομεῖα γιὰ χημειοθεραπείες, κατὰ 76% γιὰ ἐξέταση πρώιμης διάγνωσης καρκίνου, κατὰ περίπου 13% μετὰ 20% ἐπειγουσῶν περιστατικῶν, ἐπίσης τὸ ἐπιβεβαιώνουν. Κυρίως, ὅμως, προκαλοῦμε ἀνυπολόγιστες βλάβες στὰ παιδιά μας, στὰ ὁποῖα ἀφαιροῦμε τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι παιδιά καὶ νὰ ἀναπτύσσονται ἐλεύθερα (σ. 86-94).

Λέων Μπράνγκ

Θεολόγος

Στὸ ἐπόμενο τεῦχος θὰ ἀναπτυχθοῦν οἱ κατωτέρω τίτλοι τῶν Κεφαλαίων τοῦ νέου βιβλίου τοῦ δρ. Bhakdi:

1. Ὁ «φωνικὸς ἰὸς» SARS-CoV-2 – Φαντασίωση ἢ πραγματικότητα;
2. Μὰ ὑπάρχει καὶ ...; – Συχνοὶ ἰσχυρισμοὶ
3. Θάνατος μετὰ ἢ ἀπὸ Κορώνα;
4. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἀνοσίας ἐναντίον τοῦ COVID-19
5. Ἐμβολιασμός ἢ ὄχι, αὐτὸ εἶναι τὸ ἐρώτημα
6. Ἡ νάρκη τοῦ ἐμβολιασμοῦ
7. Τὸ Ἰσραὴλ ὡς πρότυπο;
8. Ἡ παραζάλη τοῦ ἐμβολιασμοῦ ἀνάμεσα στὴν εὐτυχία καὶ δυστυχία
9. Τὰ χαμένα Χρόνια
10. Τὸ κῦμα καὶ ἄλλο ἓνα καὶ ἄλλο ἓνα
11. Μεταλλάξεις
12. Συνθήματα σὲ ὅλα τὰ κανάλια – Σὲ ποιὸν νὰ πιστέψουμε;
13. Ὁ φόβος ὡς ἐργαλεῖο ἐξουσίας;
14. Κατάργηση τῆς Δημοκρατίας;
15. Quo vadis; - Ἦ: Πρὸς τὰ ποῦ βαδίζουμε;
16. Ἐπίλογος

Metaverse και Νέα Σύνορα

Αίσθηση έχει προκαλέσει η απόφαση του Mark Zuckerberg, του δημιουργού του Facebook, να αναζητήσει, κατά τά λόγια του, “**τά νέα σύνορα**”. Η έκφραση είναι παρμένη από την παλιά πασίγνωστη σειρά επιστημονικής φαντασίας **Star Trek**, στην οποία το διαστημόπλοιο **Enterprise** διέσχισε απρόμητα το σύμπαν αναζητώντας νέα σύνορα, απάτητα από τον άνθρωπο. Αυτό το νέο σύνορο λοιπόν, θά ονομάζεται **Meta** και θά είναι, μέ λίγα λόγια, τό σύνορο ανάμεσα στην πραγματικότητα και στην παραίσθηση, μέ κλίση περισσότερο στην παραίσθηση, από ό,τι στην πραγματικότητα. Δηλαδή, θά δημιουργηθεί ένας εικονικός κόσμος, μέ τό όνομα **metaverse** (αντί του universe), όπου οι άνθρωποι θά ζούν, θά ψωνίζουν, θά εργάζονται και θά διασκεδάζουν μέσφ ειδικών συσκευών, πού θά φορούν στό κεφάλι τους. Οί χρήστες, θά παρουσιάζονται σάν 3 D όλογράμματα, μέσα σέ ένα πραγματικό περιβάλλον και θα γίνονται όρατοί μέ ειδικά γυαλιά, πού θά υπάρχουν στό “κράνος” τους!

Τά “**παιδιά των λουλουδιών**” των δεκαετιών ’60 και ’70 (οί γενιές του **Woodstock**, οί όποιοι σήμερα έχουν μπει πιά στην τρίτη ηλικία) την γνωρίζουν πολύ καλά αυτή την κατάσταση, γιατί την “έχτισαν” μέ τις ουσίες, πού τους βοήθησαν να ξεφύγουν από την πραγματικότητα. Και τά παιδιά τους και τά εγγόνια τους, πήραν τή σκυτάλη και εξέλιξαν και επεξεργάστηκαν περισσότερο τις παραισθησιογόνες ουσίες των γονέων και των παππούδων τους και προχώρησαν στό **metaverse**!

Δισεκατομμύρια ανθρώπων, σέ όλον τον πλανήτη, **προχωρούν στην σύγχυση της πραγματικότητας μέ την παραίσθηση** και στή δημιουργία ενός κόσμου, πού θά τους απαλλάξει από τον πραγματικό, “άνυπόφορο” κόσμο της καθημερινότητάς τους. Αυτό, δέν είναι ούτε κινδυνολογία, ούτε θεωρία συνωμοσίας. **Αυτό είναι ανακοίνωση, πού έγινε επίσημα και παγκόσμια και έχει ήδη προσελκύσει επενδύσεις δισεκατομμυρίων!** Όλοι αυτοί οί άνθρωποι προσβλέπουν στά κέρδη, αλλά και στην φυγή. Στην φυγή από πού όμως; Από τον κόσμο πού οί ίδιοι έφτιαξαν; Όλοι οί άγώνες, όλοι οί πόλεμοι, όλες οί επαναστάσεις, όλοι οί θάνατοι, όλο τό χυμένο αίμα για τό καλό τής ανθρωπότητας(!), οί θυσίες για να ζήσουν καλά οί έπόμενες γενεές, όλη αυτή ή φασαρία και οί θεωρίες και τά μεγάλα λόγια και οί ύψηλοί στόχοι, όλα αυτά έφεραν σάν μόνη λύση την παραίσθηση; Και τί έγγυήσεις παρέχονται ότι ό κόσμος των παραισθήσεων θά είναι καλύτερος; Δέν δημιουργείται από τούς ίδιους ανθρώπους; Δέν είναι ανακύκλωση των

ἴδιων ἐλαττωματικῶν ὑλικῶν;

Ποῦ στηρίζεται ὁ ἐνθουσιασμός; Πρὸς τί ὁ πανηγυρισμός; Πῶς δικαιολογεῖται ἡ ἔκστασις γιὰ τὰ νέα σύνορα; Ποῦ τὸ νέο; Αὐτὰ τὰ “σύνορα” τὰ ἔχουν διαβεῖ, κι αὐτούς τούς “κόσμους” τούς ἔχουν ζήσει ἐδῶ καὶ χρόνια, ὅλοι οἱ “ταξιδεμένοι”, ἀπὸ τούς καπνισμένους τεκέδες τῆς Ἀνατολῆς, μέχρι τὰ νυχτερινὰ καταγῶγια τῆς Δύσης. Τί διαφορὰ ἔχει τὸ «**Μετά**» ἀπὸ τὸ «**Πρὶν**»;

Τὸ μόνο πού μπορῶ νὰ σκεφτῶ εἶναι ὅτι ὅσο πιο **“μετά”** πηγαίνουμε, τόσο πιο θολὰ γίνονται τὰ πάντα καὶ τόσο πιο ἀσαφῆ καὶ μπερδεμένα γίνονται τὰ ὅρια καὶ τόσο λιγότερη σημασία ἔχει ἡ πραγματικότητα. Καί, ἀφοῦ ἔχει λιγότερη σημασία, μειώνεται καὶ ὁ πόνος τῆς; Ἔτσι νομίζουμε καί, ἴσως ἔτσι νὰ ἦταν, ἂν μπορούσαμε πράγματι νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἡ **Ἀλήθεια** θὰ μᾶς κοιτάξει στὰ μάτια καὶ ἡ κωμωδία τῆς δικῆς μας “πραγματικότητας” –εἰκονικῆς ἢ μή– θὰ πάρει τέλος!

Γιὰ Σχόλια: [ninetta1blogspot.com](http://ninetta1.blogspot.com)

Νινέττα Βολουδάκη

ΕΝΑ ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΓΙΑ ΤΑ 200 ΧΡΟΝΙΑ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΤΟΥ 1821

Μέ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐπετείου τῶν 200 ἐτῶν ἀπὸ τὴν ἡρωϊκὴ ἐπανάστασις τῶν προγόνων μας τὸ 1821, ἀποφάσισα νὰ ἀνατρέξω στὰ παλιὰ ἀναγνωστικά, ὅπως αὐτὰ ἔχουν ἀναρτηθεῖ στὸ διαδίκτυο, στὰ ὁποῖα γίνονται ἐκτενεῖς ἀναφορές στὴν προσωπικότητα τῶν ἀγωνιστῶν, στὸ χαρακτήρα τους καὶ τὰ κατορθώματά τους. Ἀναφορές, οἱ ὁποῖες ἀλλοίμονο, λείπουν ἀπὸ τὰ σύγχρονα ἀναγνωστικά βιβλία, παρὰ τὸ ὅτι ἡ καλλιέργεια τῆς γενναιότητος καὶ τοῦ ὁρθοδόξου χριστιανικοῦ ἠθους ἀποτελεῖ πολὺτιμη βοήθεια στὴν ἀντιμετώπιση ὅλων τῶν δύσκολων προβλημάτων, πού βασανίζουν τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο.

Ἔτσι, μιά σύντομη ἀναφορά στὰ πιο χαρακτηριστικά κείμενα, πού ἐντόπισα στὰ παλιὰ ἀναγνωστικά, μπορεῖ νὰ μᾶς ὑπενθυμίσει πῶς ἡ βαθιὰ πίστις στὸ Θεό, τὸ θάρρος, ἡ ἀλληλεγγύη, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν συνάνθρωπο καὶ τὴν πατρίδα καὶ ἡ ἀληθινὴ ευγένεια μέχρι τοῦ βαθμοῦ τῆς αὐτοθυσίας εἶναι μερικὲς ἀπὸ τίς ἀρετές, πού χαρακτήριζαν τούς προγόνους μας. Μὲ τὸ παράδειγμά τους ἀπέδειξαν πῶς εἶναι ἀρετὲς πού κατακτῶνται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο καὶ εἶναι ἱκανὲς νὰ μετατρέψουν τὸν ἄνθρωπο σὲ ἥρωα καὶ τὴ μαρτυρικὴ τοῦ ψυχῆ σὲ ἁγία ψυχὴ!

Ἄς δοῦμε τί ἔγραφε ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος σὲ μιά ἐπιστολὴ τοῦ πρὸς τοὺς Γαλαξειδιῶτες:

«Ἀγαπητοί μου Γαλαξειδιῶται,

Ἦτο τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ ἀρπάσωμεν τὰ ὅπλα μίαν ἡμέραν καὶ νὰ ριφθῶμεν κατὰ τῶν τυράννων μας.

Τί τὴν θέλομεν, ἀδελφοί μου, τὴν πολυπικραμένην ζωὴν τοῦ δούλου; δὲν βλέπετε ὅτι δὲν μᾶς ἀπέμεινε τίποτε; καὶ αὐταὶ αἱ ἐκκλησίαι μας ἐγιναν τζαμιά καὶ στάβλοι τῶν Τούρκων. Δὲν εἶναι πρέπον νὰ σταυρώσωμεν τὰς χεῖρας. Ἄς ἐρωτήσωμεν καὶ τὴν καρδίαν μας καὶ ὅ,τι ἀποφασίσωμεν, νὰ τὸ βάλωμεν ἐμπρὸς σύντομα. Ἄν βραδύνομεν, θὰ

μετανοήσωμεν καί τότε ἄδικα θά κτυπῶμεν τήν κεφαλήν μας.

Τήν ἐποχήν αὐτήν ἡ Τουρκία εἶναι ἀπασχολημένη εἰς πολέμους. Ἄς ὠφεληθῶμεν ἀπό τήν περίστασιν αὐτήν, τήν ὁποία μᾶς ἔστειλε Ὁ Θεός εἰσακούων τά δίκαια παράπονά μας.

Εἰς τά ὄπλα, ἀδελφοί! Ἡ νά ἐλευθερωθῶμεν ἢ νά ἀποθάνωμεν ὅλοι. Καλύτερον θάνατον δέν ἡμπορεῖ νά ἐπιθυμήσει Ἕλλην καί χριστιανός.

Ἐγώ, καθὼς γνωρίζετε, ἡμπορῶ νά ζήσω λαμπρά μέ πλούτη καί τιμᾶς καί δόξαν. Ὅτι καί ἂν ζητήσω, οἱ Τοῦρκοι προθύμως θά μοῦ τό δώσουν, διότι φοβοῦνται τό σπαθί τοῦ Ἀνδρουτσοῦ. Ἀλλά σᾶς λέγω τήν ἀλήθειαν, ἀδελφοί μου, δέν θέλω νά καλοπερνῶ ἐγώ καί τό Γένος μου νά ὑποφέρει εἰς τήν δουλείαν.

Ἀπό τήν Πελοπόννησον μοῦ γράφουν, ὅτι εἶναι ὅλοι ἔτοιμοι μέ τά παλικάρια των. Θέλω ὅμως νά εἶμαι βέβαιος, ὅτι θά μέ ἀκολουθήσετε. Ἄν κάμετε σεῖς ἀρχήν ἀπό τό ἔν μέρος καί ἐγώ ἀπό τό ἄλλο, θά σηκωθεῖ ὅλη ἡ Ρούμελη.

Περιμένω ἀπάντησιν μέ τόν κοιμιστήν τῆς ἐπιστολῆς μου. Τήν μπαρούτην καί τά βόλια τά ἔλαβα καί τά ἐμοίρασα.

22 Μαρτίου 1821 **Σᾶς χαιρετῶ καί σᾶς γλυκοφιλῶ.**

Ὁ ἀγαπητός σας

Ὁδυσσεύς Ἀνδρουτσός»

Πῶς εἶναι δυνατόν νά συνδυάζονται τόσο ἀρμονικά στήν ἴδια προσωπικότητα τόση γλυκύτητα μέ τόση γενναιοσύνη καί τόση ἀλληλεγγύη, καί πνεῦμα αὐτοθυσίας μέ τόσο ἰσχυρή αγωνιστικότητα, ἐλεύθερο πνεῦμα καί εὐφυΐα!

Ἀντίστοιχα καί ὁ Καραϊσκάκης σέ ἄλλο κείμενο ἀναγνωστικοῦ ἐμφανίζεται τό ἴδιο γενναῖος καί ἀλληλέγγυος:

«Στό 1826 ὁ Καραϊσκάκης μέ τρεῖς χιλιάδες ἄνδρες διανυκτέρευε στό ὕπαιθρο κοντά στό Κερατοῖνι. Ἦταν Δεκεμβρῆς μῆνας καί ἡ νύχτα ἦταν ἄγρια καί παγερή. Τό χιόνι ἦταν στρωμένο καί ὁ στρατός ὑπόφερε πολυ.

Ἐκεῖ πῶς περᾶ ἦταν ἀραγμένο τό πλοῖο τοῦ Ψαριανοῦ Γιαννίτση, πού ἦταν στίς διαταγές τοῦ ἀρχιστρατήγου. Ὁ πλοίαρχος βλέποντας τόν καιρό, ἔστειλε μιά βάρκα, γιά νά παραλάβει τόν ἀρχηγό νά περάσει τή νύχτα του στό πλοῖο, γιά νά μὴν κακοπαθήσει.

Ἡ ἀποστολή βρῆκε τό χαλύβδινο ἀρχηγό νά κοιμᾶται μέ τήν κάπα του, ἔχοντας γιά προσκέφαλο ἓνα λιθάρι καί τά νῶτα του ἀκουμπισμένα σέ ἓνα θάμνο χιονισμένο. Ὁ Καραϊσκάκης ξυπνώντας στή φωνή τοῦ ναύτη, πῆδησε ὀρθός καί κατά τήν κλέφτικη συνήθεια ἐπίασε μέ τό δεξί του τήν πιστόλα του.

– Τί εἶναι ὥρε; ρώτησε

– Ἀρχηγέ, ἡ νύχτα εἶναι κρύα, χιονόκαιρος ὅπως βλέπεις. Γι' αὐτό ὁ καπετάν Γιαννίτσης σε προσκαλεῖ νά κοιμηθεῖς στό καράβι.

– Ε, εἶναι τόσο μεγάλο τό καράβι σας καί τούς παίρνει ὅλους ἐκείνους γιά; ἀπάντησε δείχνοντας τούς στρατιῶτες του.

– Ὄχι!

– Τότε φύγε!

– Καί ξανάπεσε μέ τήν κάπα του νά κοιμηθεῖ!»

Ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἔβαζαν πάνω ἀπό ὅλα τό κοινό καλό καί τήν ἀγάπη πρὸς τόν συνάνθρωπο!

Τά μαρτυρικά ἐκεῖνα χρόνια πρωτοπόροι στὸν ἀγῶνα γιά τήν ἐλευθερία τῆς σκλαβωμένης Ἑλλάδας ἀλλὰ καί τήν καλλιέργεια τῆς ψυχῆς τῶν αγωνιστῶν ἦσαν οἱ ἀπλοί ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι πρῶτοι ἔδιναν τό παράδειγμα τοῦ πνευματικοῦ βίου καί τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης γιά τήν πατρίδα:

«Ράσο, εὐλογημένο ράσο! Πόσο σφιχτά ἀντάμωσες στήν ψυχὴ σου θρησκεία καί πατρίδα! Καί πόσα βάσανα τράβηξες καί γιά τίς δύο! Ὃταν πρωτοῦρθαν τά χρόνια τῆς σκλαβιάς, ὅλοι οἱ ἀρχόντες καί οἱ σοφοί ἔφυγαν ἀπό τήν Πόλιν στήν Ἰταλία. Καί ὁ φτωχός ὁ ραγιάς, σάν ἦρθε στὸν ἑαυτό του ἀπὸ τήν πρώτη ταραχὴ, δέν εἶδε κανέναν ἄλλο γύρω του παρὰ τό κουρελιασμένο ράσο τοῦ παπά. Ἐκεῖνος ὁ ἀπλοῦκος παπᾶς δούλευε ὅλη μέρα στό χωράφι του καί σά

νύχτωνε καλά, τραβούσε γιά κανένα έρημοκκλήσι νά ανοίξει τό κρυφό σχολειό. Καί εκείνος ό αδύνατος παπάς, μέ τή φλόγα τής ψυχής του, έχυνε βάλαμο στόν πόνο τού ραγιά όλα τά χρόνια τής σκλαβιάς.

Ό ίδιος ό παπάς άφηνε τό θυμιατό καί επίανε τό καριοφίλι καί τό ευλόγημένο ράσο ανέμιζε πάντα μπροστά σέ κάθε πόλεμο καί σέ κάθε χαλασμό! Καί έσωσε τή θρησκεία μας καί τήν πατρίδα μας μαζί.

Ράσο ευλογημένο ράσο! Δίπλα στόν Άγνωστο Στρατιώτη, πού όλοι οί λαοί ύψώνουν, γιά νά τιμήσουν τά θυσιασμένα νιάτα, άξιζεις νά σου ύψώσωμε ένα σεμνό μνημείο καί νά γράψωμε επάνω «Στόν άγνωστο Ίερέα».

Ένας από τούς τόσους θυσιασμένους νέους ήταν καί ό Αθανάσιος Διάκος. Ήταν μόλις 29 έτών καί ήταν από τούς γενναίότερους. Πώς βρίσκει ένας νέος όμορφος άνδρας τό ψυχικό σθένος νά θυσιάσει τή ζωή του γιά τήν πατρίδα, εάν οί όρθόδοξες χριστιανικές άρετές δέν έχουν γίνει βίωμά του καί δέν έχουν ποτίσει τήν καρδιά καί τό μαρτυρικό αίμα του;

«Ωρες πολλές πολεμούσε μέ λιγοστούς συντρόφους. Άλλά οί Τοῦρκοι ήταν πολλοί. Καί άφοῦ δέν τούμεινε ούτε τουφέκι ούτε σπαθί γερό, τόν πήραν σκλάβο, βουτηγμένο μέσ στό αίμα του. Ήταν τού Άι Γιώργη ή γιορτή κι αυτός ήταν 29 ετών. Στῆς άνοιξης τήν όμορφιά λυπήθηκε τά νιάτα του. Έριξ όλόγυρα άπελπισίας ματιά καί φώναξε:

*Γιά ιδές καιρό πού διάλεξε, ό χάρος νά μέ πάρει,
τώρα π' ανθίζουν τά κλαριά,
καί βγάξ' ή γῆ χορτάρι!*

Τώρα νιώθει βαθιά συγκίνηση ό κάθε στρατιώτης στῆς Άλαμάνας τή θωριά. Όλόγυρα τής όλα μαρτυρούν τού Διάκου τό μαρτύριο καί τό μουρμούρισμα τού Σπερχειού φέρνει στη θάλασσα καί διαλαλεί στά πέρατα τής γῆς, πώς οί λεβέντες ξέρουν καί νά ζούν, ξέρουν καί νά πεθαίνουν.»

Θά κλείσω τό αφιέρωμά μου αυτό στους ήρωες τού 1821 μέ τό άπόσπασμα από τόν έπικήδειο προς τόν Μακρυγιάννη τού Α. Γούδα:

«Αποκαλύψατε τήν κεφαλήν καί θέλετε εύρη άνωτέρω τού δεξιού μετώπου έν πολύτιμον παράσημον μίαν ούλην καί ύπ' αυτήν κατάγμα μετ' εισθλάσεως, άποκαλύψατε τόν τράχηλον καί θέλετε εύρη πολυτιμότερον παράσημον, σφαίραν έχθρικήν έγκεκυστρωμένην καί άχρι τής σήμερον εις τās σάρκας τού στρατηγού, άποκαλύψατε τό στήθος καί θέλετε ιδῆ διά μιās τρία συνάμα έτι πολυτιμότερα παράσημα, τρεις μεγάλας ούλάς, άποκαλύψατε τόν άριστερό βραχίονα καί θέλετε εύρη τό μέγιστον τών παρασήμων, άπηρχαιωμένον κατάγμα μετά τινός δυσμορφίας, άποκαλύψατε τόν δεξιόν μηρόν καί επ' αυτού θέλετε εύρη παράσημον πολυτιμότερον πάσης οίασδήποτε ταινίας, μίαν δηλαδή τεραστίαν ούλην. Αι πληγαί συχνά ήνοιγοντο αίμορροοῦσαι. Ό έξ' αυτών πυρετός κατεβίβρωσκεν αυτόν. Η ζωή του διήρχετο σχεδόν επί τής κλίνης. Βαρεΐαι νόσοι επήρχοντο, ή δέ άνάρρωση έγινετο βραδυτάτη. Ταῦτα ήσαν τά άγαθα ώς έλαχεν ό Μακρυγιάννης ως άμοιβῆς τών υπέρ πατρίδος έξοχων ύπηρεσιών αυτού. Πληγαί καί άσθένειαι πολυῶδονοι, καί μετ' αυτών πενία δυσθεραπευτος όμοίως ως εκείναι.»

Δέν ύπάρχουν λόγια νά εκφράσουν τή συγκίνηση καί τό δέος μπροστά στό μεγαλειό τής ψυχής τους. Ό Θεός παραχώρησε τήν έλευθερία τής πατρίδος μας χάρη στις υπεράνθρωπες θυσιές τών ήρώων προγόνων μας. Ως Έλληνες έχουμε χρέος νά τούς τιμούμε μέ ύπιστες τιμές καί νά αγωνιζόμαστε γιά τή διατήρηση τού όρθόδοξου χριστιανικού ήθους, στήν πατρίδα μας, πού εκείνοι πρώτοι ένσάρκωσαν μέ τόν ύποδειγματικό βίο τους.

Δρ. Ίωάννα Β. Τυροβολά
Όδοντίατρος - Όρθοδοντικός

Χάσαμε την ανθρωπιά μας!

Τὸ βράδυ τῆς 13ης Μαρτίου τοῦ 2020 ἔμελλε νὰ ἀποτελέσει ὁρόσημο στὴ ζωὴ τῶν Ἑλλήνων. Ἦταν τότε πού ὁ Πρωθυπουργὸς μᾶς γνωστοποίησε τὴν ἀπόφασή του νὰ ἐπιβάλλει στὴ Χώρα κάτι πρωτόγνωρο, ἀπίστευτο μέχρι ἐκείνη τὴν ὥρα, κάτι πού θὰ ἄλλαζε τὴ ζωὴ ὅλων, ἴσως γιὰ πάντα. Τίποτε μετὰ ἀπὸ ἐκείνη τὴ νύκτα δὲν θὰ ἦταν ὅπως πρὶν.

Ἦταν Παρασκευὴ ἐκείνη τὴν ἡμέρα καί, σύμφωνα μὲ τὴν Ὁρθόδοξη παράδοσή μας, στὶς ἐκκλησιὰς ψάλλονταν οἱ δευτέρου Χαιρετισμοὶ πρὸς τὴν Κυρία Θεοτόκο. Ὁ κόσμος πού προσήλθε νὰ δοξολογήσει τὴν Μάνα Παναγιά ἦταν λιγοστός, γιατί ἤδη εἶχε ἀρχίσει ὅλα νὰ «τὰ σκιάζει ἡ φοβέρα». Ἀλλωστε σὲ λίγες ὥρες θὰ ξεκινούσε μιὰ νέα περίοδος «σκλαβιάς», μοντέρνας αὐτὴ τὴ φορά.

Πρὶν τὴν ἀπόλυση τῆς Ἀκολουθίας, ἐκεῖ ψηλά σὲ μιὰ Ἀθηναϊκὴ ἀνηφορίᾳ, στὴν ἐκκλησιὰ τῆς ἐνορίας μου, στὴν ἐκκλησιὰ τῆς Παναγίας, ὁ παπα-Δημήτρης βγήκε στὴν Ὁραία Πύλη γιὰ νὰ κηρύξει στὸ ἐκκλησίασμα, ὅπως συνηθίζουν οἱ δυο συνεφημέριοι σὲ κάθε εὐκαιρία.

Συνήθως ὁ λόγος τῶν Ἱερέων, σὲ τέτοιες περιόδους, στρέφεται στὸ πρόσωπο τῆς Θεοτόκου, πού ἔχει τὴν τιμητικὴ της, ὁμως ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Λειτουργὸς προσπέρασε καὶ ἐστίασε σὲ μιὰ προτροπὴ, σὲ μιὰ παραινέση. «Νὰ μὴν χάσουμε τὴν ἀνθρωπιά μας» εἶπε, καὶ ἐπέμεινε, σαν κάτι νὰ ἐβλεπε στὸν ὀρίζοντα τῆς «νέας κανονικότητος» πού ἤδη φεγγίζε.

Στὸ ἴδιο θέμα ἐπέμεινε ὁ Ἱερέας, μὲ τὸν ἐπιδέξιο λόγο του, καὶ τὴν ἀμέσως ἐπομένη Κυριακὴ, Β' τῶν Νηστειῶν, ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ εἶναι καὶ ἡ τελευταία φορὰ πού θὰ μπαίναμε στοὺς Ἱερούς Ναοὺς ἐκείνης τῆς προ-Πασχάλιας περιόδου γιὰ ἐκκλησιασμό. «Νὰ μὴν χάσουμε τὴν ἀνθρωπιά μας»!

Μοῦ ἔκανε πράγματι ἐντύπωση. Τόσα ἄλλα εἶχε νὰ μᾶς συμβουλέψει ὁ παπα-Δημήτρης, νὰ ἔχουμε πίστη, νὰ ἀγαπάμε τοὺς ἄλλους, νὰ ἔχουμε ὑπομονή, νὰ ἔχουμε ἐλπίδα, νὰ προσέχουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, γιατί ἐπιμένει νὰ προσέξουμε ὥστε νὰ κρατήσουμε τὴν ἀνθρωπιά μας; Δὲν μπορούσα νὰ καταλάβω. Ὑπῆρχε ἄραγε τέτοια περίπτωσις; Ἡ ἀνθρωπιά εἶναι στοιχεῖο πού χαρακτηρίζει τὸν Ἕλληνα «ἀπὸ κτίσεως Κόσμου», πῶς θὰ μπορούσε νὰ συμβεῖ διαφορετικὰ;

Ποιὸς νὰ φανταζόταν, ἐκείνη τὴ βραδιά, ὅτι θὰ ἐβγαίνει τόσο ἀληθινὸς ὁ καλὸς πατήρ. Πράγματι προφητικὸς ὁ λόγος του. Ἀλλὰ βλέπετε πνευματικὸς εἶναι, μὲ τίς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ἀσχολεῖται, καὶ ξέρεي καὶ αὐτός.

Ἢδη ἀπὸ τίς προηγουμένες ἡμέρες καὶ μόνο μέσα στοὺς Ναοὺς ἔβλεπες τί προοιωνίζεται ἡ στάσις τῶν ἀνθρώπων. Ἄν τύχαινε νὰ σοῦ ἔλθει νὰ βῆξεις, ἔστω ἐλαφρά – γιατί βλέπετε ἴσα πού ἀρχιζε νὰ φεύγει ὁ χειμώνας – τὰ βλέματα πολλῶν σὲ καρφωναν στὸν τοῖχο. Τί ζητάει αὐτὸς ἐδῶ; «Σταυρωθῆτω»!

Τὸ ἴδιο ἐπιβεβαίωνε καὶ ἡ συμπεριφορὰ μας στοὺς δρόμους ὅλο ἐκεῖνον τὸν πρῶτο καιρὸ. Θὰ θυμάστε πῶς, ὅταν ἐβγαίνες νὰ περπατήσεις, ἐκεῖνος πού σὲ συναντοῦσε ἐρχόμενος ἀπὸ ἀπέναντι περναγε στὴν ἄλλη πλευρὰ ἢ κατέβαινε ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο, «διὰ τὸν φόβο τῶν Ἰουδαίων». Κάτσε νὰ μὴν κολλήσουμε καὶ τίποτε.

Εἶδαμε καὶ ἐκεῖνους τοὺς «καλοὺς Σαμαρεῖτες» μὲ τίς «μαῦρες κουκούλες» πού φρόντιζαν νὰ φτάσουν στὶς Ἀρχεὶς οἱ πληροφορίες γιὰ τὴν παραβατικὴ συμπεριφορὰ τῶν «ἀνεύθυνων», γιὰ τὸ κοινὸ καλὸ φυσικὰ, ὅπως ἐκεῖνος ὁ φιλάνθρωπος Ἀθηναῖος πού ἀπαθανάτισε τὴν ἀπαγορευμένη Θεία Μετάληψη τοῦ πιτσιρίκου

*** Τὸ κείμενο ἀφιερώνεται στὸν Διοικητὴ μου Κωστὴ Δημητρακάκη, ἕναν ἄνθρωπο πού ὅλη ἡ στρατιωτικὴ του διαδρομὴ πλημύριζε ἀπὸ ἀνθρωπιά.**

στο παραπόρτι του Ίερού της εκκλησιάς στο Κουκάκι από τον “άσυνείδητο”(!) πάπα-Γιώργη!

Και για δείτε τί μᾶς εἶπε, ἀργότερα, ἡ στατιστικὴ ἐκείνης τῆς περιόδου. 62.000 πρόστιμα (ἀπ’ ὅσο μπορῶ νὰ θυμηθῶ) ἐπέβαλαν τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα στοὺς παραβάτες τῶν κανόνων πού ὥρισε ἡ Κυβέρνηση γιὰ τὴν ἀσφάλειά μας σὲ ἐκεῖνο τὸ πρῶτο διμνην τοῦ ἐγκλεισμοῦ μας. Ἀραγε οἱ παραβάτες ἦταν πολὺ περισσότεροι καὶ μόνο τοσοὶ ἔπρεπε νὰ τιμωρηθοῦν ἢ μέχρι ἐκεῖ ἐξαντλήθηκε ἡ ἀυστηρότητα τῶν Ἀρχῶν; Πόση ἀνθρωπιά ἐπέδειξαν ἀραγε, ἐκεῖνοι πού ἀσκήσαν ἐλεγχο; Δικάσας τὰ συμπεράσματα, ἔχετε ἴσως καὶ ἐμπειρίες.

Καὶ αὐτὰ μόνο γιὰ ἀρχή. Ἀργότερα θὰ ἔρχονταν τὰ καλύτερα.

Πέρασε τὸ καλοκαίρακι τοῦ 2020, ὅπως-ὅπως, καὶ ἐκεῖ πού ἄρχιζε νὰ χειμωνιάζει, νάσου αὐστηρὰ μέτρα ξανά, γιὰτὶ ὁ κίνδυνος διαγραφόταν, πιὸ σοβαρός. Κουμπωμένοι ἀκόμη περισσότερο οἱ ἄνθρωποι, τρομοκρατημένοι, ἐνοιωθὰν πλέον ἀνυπεράσπιστοι.

Καὶ ξαφνικὰ φαίνεται ἡ σωτηρία, βρέθηκε τὸ φάρμακο πού τὸ περιμέναμε ὡς μᾶνα ἐξ’ οὐρανοῦ. Εὐλογία ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων πού πασχίζουν γιὰ τὸ καλὸ ὅλων. Λίγο βιαστικά βέβαια, ἀλλὰ ἄς εἶναι, θὰ σωθοῦν ζωές, δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐπιλογή.

Ἡ Πολιτεία κάνει τὸ πᾶν, γρήγορα νὰ προχωρήσουμε μπροστά, νὰ ξαναπάρουμε τὴ ζωὴ μας στὰ χέρια μας. Χωρὶς νὰ ρωτᾶμε πολλὰ, οἱ ἐιδικοὶ συνιστοῦν, αὐτοὶ ξερον, (θυμᾶστε τὴ διαφημισὴ γιὰ τὸ γνωστὸ ἀπορρυπαντικὸ πλυντηρίου).

Ὅλοι σύμφωνοι, νὰ μὴν λείπει κανεὶς ἀπὸ τὴν ἐθνικὴ προσπάθεια, εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη, εἶναι χρέος πρὸς τοὺς ἄλλους.

Κάποιοι διστάζουν, λίγοι ὅπως συμβαίνει πάντα, ἀλλὰ τί νὰ κάνουμε, ὑπάρχουν κάποιοι διαφορετικοί, κάποιοι πού θέλουν νὰ εἶναι ἐπιφυλακτικοί, δὲν βλέπουν ὅλοι μόνο τηλεόραση, ἔχουν μάθει ἄλλιῶς, ἐπιμένουν νὰ θυμούνται ὅτι καὶ στὸ παρελθὸν ἐξαπατήθηκαν ἀπὸ ἐκείνους πού συστηματικὰ αὐτοανακηρύσσονται σωτῆρες μας.

Ναί, μὰ τώρα τὰ πράγματα εἶναι ἐπικίνδυνα, πεθαίνει κόσμος, θὰ ἀρρωστήσουμε ὅλοι.

Σωστά, μὰ πάντα πέθαιναν οἱ ἄνθρωποι, μήπως χρειάζεται νὰ εἴμαστε περισσότερο ψυχραίμοι; Ναὶ νὰ προσέχουμε, ναὶ νὰ φροντίζουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, ναὶ νὰ σεβόμαστε τοὺς συνανθρώπους μας. Ναὶ σὲ ὅτι ἀπαιτεῖται ὥστε νὰ μὴν βλάψουμε κανέναν, ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται κάποιοι νὰ βλέπουν τὰ πράγματα διαφορετικά; Πότε οἱ ἄνθρωποι εἶχαν ὅλοι τὴν ἴδια ἄποψη; Ὅποιος διαφοροποιεῖται θὰ θεωρεῖται ἐνοχος προδοσίας;

Μὰ ἄς ἔλθουμε στὰ συγκαλὰ μας. Τώρα τὰ πράγματα εἶναι ἐπικίνδυνα, εἶναι τόσο σοβαρὰ ὅπως δὲν ἦταν ποτὲ ἄλλοτε. Δὲν χωροῦν ἀντιρρήσεις.

Καὶ ἐτσι, μπαίνοντας ὁ περσινὸς χειμῶνας, εἶδαμε τὶς μάσκες τῆς δῆθεν ἀνθρωπιάς μας νὰ πέφτουν ἐντελῶς καὶ ἀνερυθρίαστα.

Ὅλες αὐτὲς οἱ κορῶνες πού ἀκούγαμε μέχρι τότε γιὰ σεβασμὸ στὴ διαφορετικότητα, γιὰ κολασμὸ τῆς ἑτεροφοβίας, γιὰ ἀνεκτικότητα, γιὰ καταδίκη τοῦ ρατσισμοῦ, γιὰ κοινωνίες χωρὶς διαχωρισμούς, γιὰ πλέρια δημοκρατία, γιὰ ἐλευθερὴ ἐκφράση ἰδεῶν καὶ ἀπόψεων, ἀπὸ κάποιους ἀκούγαμε καὶ γιὰ ἀλληλοπεριχώρηση, ἐξαφανίστηκαν ἀπὸ τὸ λεξιλόγιό μας.

Τώρα δὲν εἶναι καιρὸς γι’ αὐτὰ. Αὐτὴ τὴν υπέροχη περίοδο μάθαμε ὅλοι ὅτι ἐλευθερία, μὲ ἀπλᾶ λόγια, εἶναι νὰ σταματᾷς στὸν κόκκινο σηματοδότη, ἐπειδὴ προφανῶς στὴν ἄλλη κατεύθυνση ἔχει ἀνάψει πράσινο. Τόσο ἀπλᾶ εἶναι πλέον τὰ πράγματα. Ὅποιος δὲν σταματᾷ στὸ κόκκινο παραβιάζει τὸν νόμο. Σαφέστατα τὸ γνωρίζαμε αὐτό, ἀλλὰ ἡ συζήτησις περὶ ἐλευθερίας μᾶλλον δὲν τελειώνει ἐκεῖ.

Βλέπετε οἱ περιστάσεις, σύμφωνα μὲ τὴν κρατοῦσα γνώμη, ἐπιβάλλουν πῶς ὅποιος δὲν πειθαρχεῖ στοὺς κανόνες πού θέτει ἡ Πολιτεία, χωρὶς συζήτησις, πρέπει νὰ ὑφίσταται κυρώσεις.

Τί δὲν ἀκούσαμε γιὰ τοὺς «ἀπείθαρχους». Τί γιὰ ξερονήσια, τί νὰ ἐκδιωχθοῦν ἀπὸ τὶς ἐργασίες τους, τί νὰ μὴν παίρνουν συντάξη, τί νὰ μὴν δικαιούνται περίθαλψη, τί νὰ μὴν τοὺς χορηγοῦνται φάρμακα, τί νὰ τοὺς ἀναγκάσουμε μὲ τὸ ζόρι. Νέα ἡθὴ ἐγέσκυψαν στὴ ζωὴ μας, νέος πολιτισμός, ἐξαναγκαστικός.

Ἀλλὰ τί καὶ ἂν κάποιοι διαφωνοῦν μὲ τὴν γνώμη τῶν πολλῶν, τῶν φοβισμένων, τῶν ὑπεύθυνων ἔστω; Ἴσως μερικοὶ δὲν μποροῦν νὰ κατανοήσουν αὐτὸ πού οἱ πολλοὶ θεωροῦν σωστό; Πρέπει νὰ τοὺς ἐκδικηθεῖ ἡ κοινωμία; Ἀς τοὺς ἀφήσουμε νὰ ζοῦν στὴν ὑποτιθέμενη πλάνη τους. Οἱ πολλοὶ ἔκαναν γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς τους ἐκεῖνο πού θεωροῦσαν φρόνιμο καὶ σωστό. Πῆραν τὰ μέτρα τους. Δὲν εἶναι ἀρκετὸ αὐτό;

Προφανῶς ὄχι, καὶ ἐπομένως δείχνουν φυσιολογικὰ ὅλα ὅσα ἔχουν εἰπωθεῖ γιὰ τοὺς «πλανεμένους» ἀπὸ στόματα πού μέχρι σήμερα ξεχείλιζαν ἀπὸ ἀγάπη, ἀπὸ σεβασμὸ στὶς μειονότητες, στὴν ἀποψη τῶν ἀδυνάτων. Καὶ αὐτὰ εἰπώθηκαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς διπλανῆς πόρτας, ἀκόμη καὶ ἀπὸ συγγενεῖς.

Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι ὅτι τέτοια λόγια ἀποστροφῆς καὶ καταδίκης εἰπώθηκαν καὶ ἀπὸ στόματα ποιμένων, αὐτῶν πού στέκονται «εἰς τόπον» Ἐκείνου πού συγχώρεσε τοὺς σταυρωτὲς Του, ἀπὸ τοὺς διαδόχους ἀναστημάτων ὅπως ὁ Ἅγιος Διονύσιος πού προστάτευσε τὸν ἴδιο τὸν δολοφόνου τοῦ ἀδελφοῦ του!

Μὰ γιατί τέτοια ἀλλαγὴ στὴ συμπεριφορὰ μας; Πῶς γίναμε ἐτσι ξαφνικὰ ἐπειδὴ εἶδαμε τὸ μοντέλο τῆς εὐζωΐας μας, πού εἶχαμε πλάσει, νὰ κινδυνεύει; Πρέπει νὰ ἐξουθενωθεῖ ὁ συνάνθρωπός μας, πού ἔστω σφάλλει, γιατί ἐμεῖς αἰσθανόμαστε ἀπειλή;

Ἀλλάξαν οἱ καιροὶ βλέπετε. Ὁ ἄνθρωπος σήμερα, παρὰ τὴν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης, νοιώθει ἐντελῶς ἀνυπεράσπιστος. Κινδυνεύει στὸ δρόμο, κινδυνεύει ἀπὸ αὐτὸν πού στέκεται δίπλα του στὰ μέσα συγκοινωνίας, κινδυνεύει ἀπὸ τὸν συμμαθητὴ του στὸ σχολεῖο, κινδυνεύει ἀπὸ αὐτὸν πού μῆκε προηγουμένως στὸ ἀσανσέρ. Κινδυνεύει παντοῦ, ἀκόμη καὶ στὸ σπίτι του ἀλλὰ κινδυνεύει καὶ σὲ αὐτὴν τὴν μέχρι πρότινος θεωρούμενη ὡς ἀγιασμένη, τὴν ἐκκλησία. Ἀπειλεῖται ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς δικούς του ἀνθρώπους. Φόβος καὶ τρόμος παντοῦ. Πρέπει νὰ φυλάξει τὸν ἑαυτόν του πάσῃ θυσία.

Homo homini lupus (ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸν ἄνθρωπο λύκος), ὅπως τότε, πρὶν ἐνανθρωπήσει ὁ Χριστός. Χρεωκόπησε ἐκεῖνο πού μᾶς ἔλεξαν κάποιοι ἀπὸ κανέδρας, «οὐκ ἔστι σωτηρία εἰ μὴ διὰ τοῦ πλησίον». Ποιὰ σωτηρία, ποιὸς πλησίον; Τίποτα δὲν σώζει.

Μῦθος ὅσα ἀκούγαμε μέχρι σήμερα. Τὰ κηρύγματα γιὰ ἀγάπη γιὰ σωτηρία εἶναι καλὰ ὅταν ἔχουμε τὴν ἡσυχία μας. Ἀλλὰ λόγια νὰ ἀγαπιομαστε. Τώρα βρέθηκε τὸ ἐλιξήριο τῆς ζωῆς.

Μὰ γιὰ σταθεῖτε, θὰ ἐξαναγκάσουμε τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὑποστοῦν πράγματα πού δὲν ἐπιθυμοῦν οἱ ἴδιοι, καὶ αὐτὸ νὰ συμβαίνει στὴν ἐποχὴ μας, στὴν ἐποχὴ τόσων κατακτήσεων, στὴν ἐποχὴ τόσης δημοκρατίας; Καὶ ὁμως ναι, νὰ τοὺς ἐξαναγκάσουμε ἂν χρειαστεῖ.

Εἰδὼ ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὅταν περπάταγε στὴν Γῆ, δὲν ἐξανάγκασε κανέναν, ἐμεῖς θὰ πλειοδοτήσουμε; Ξεχάσαμε τὴν θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τοῦ Εὐαγγελίου; Ἐκεῖνος δὲν ἦταν πού εἶπε στὸν πάσχοντα ἄνθρωπο ἂν ἐπιθυμεῖ τὸ αὐτονόητο, «θέλεις ὑγιὲς γενέσθαι»; Ὁ Χριστὸς μας βλέπετε δὲν τὸν ἔκανε μὲ τὸ ζόρι καλὰ, τὸν ρώτησε πρῶτα. Ἐμεῖς εἴμαστε πῶς σπουδαῖοι;

«Ὡς χαρίεν ἄνθρωπος (τί χαριτωμένο «πρᾶγμα» ὁ ἄνθρωπος) ἀλλὰ «ὅταν ἄνθρωπος εἶ». Ἡ ἀνθρωπιά χαρακτηρίζει τὸν ἄνθρωπο, ὁ φόβος πού πλημμύρισε τὴν δημόσια ζωὴ, μᾶς ἔχει κάνει θηρία. Φοβᾶμαι ὅτι στὸ μέλλον θὰ δοῦμε περισσότερα.

Δημήτριος Κοσκινιώτης

Ψυχία Ίεροχρυσοστομικῆς Τραπέζης

Εμνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τὴν ὁποία καὶ φέτος ἀξιωνόμεστε νὰ ἐπιτελέσουμε, εἶναι μία πλουσιοπάτη πνευματικὴ πανδαισία, μὲ ἐστιάτορα τὸν τιμώμενο Ἅγιο. Καί σ' αὐτὴν τὴν ἀδαπάνητη ἐστίαση, καλούμαστε ὅλοι ὡς συνδαιτημόνες, γιὰ νὰ κορέσουμε τὴν πείνα τῆς ψυχῆς μας, ἀφοῦ οἱ σύγχρονες συγκυρίες τῆς ἐνδοκοσμικῆς καὶ πρόσκαιρης –ἀκόμη– ζωῆς μας, δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ αὐξάνουν αὐτὴν τὴν πείνα, προσφέροντάς μας μόνο ξυλοκέρατα προστασίας – δῆθεν - ἀπὸ τὴν μαστίζουσα ὅλη τὴν οἰκουμένη ἀπειλή τῆς σωματικῆς μας ὑγείας. Κι ἔτσι, τὸ μὲν σῶμα – δῆθεν – διατηρεῖται ἀπρόσβλητο ἀπὸ ἀσθένεια, ἐνῶ ἡ ψυχὴ μας «λιμῶ ἀπόλυται», σάν τοῦ ἀσώτου υἱοῦ.

Καὶ ὅπως ἀκριβῶς, σύμφωνα μὲ τὴν Κυριακὴ σχετικὴ παραβολή, ἡ συνειδητοποίηση ἐκ μέρους τοῦ ἀσώτου υἱοῦ ὅτι «λιμῶ ἀπόλυται», τὸν ὀδήγησε στὴν σωτηριώδη ἀπόφαση τῆς μετανοίας, («ἀναστάς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου»), ἔτσι καὶ ἡ ἐκ μέρους μας συνειδητοποίηση τῆς τωρινῆς πείνας καὶ πτωχείας μας, ὑψωμένων «εἰς τὴν νιοστήν δύναμιν», θά πρέπει, εἴπερ ποτέ καὶ ἄλλοτε, νὰ μᾶς ὀδηγήσει κι ἐμᾶς στὴν ὁδὸ τῆς μετανοίας.

Αὐτὸ ἐπιχειρεῖ - νοητῶς καὶ νοερῶς - ὁ τιμώμενος Ἅγιος Χρυσόστομος, ὁ κατ' ἐξοχὴν κήρυκας τῆς μετανοίας. Π' αὐτὸ, ὁ ὑποφαινόμενος σκέφθηκε νὰ σὰς προσφέρει λίγα ψυχία Χρυσοστομικῶν παραινέσεων περὶ μετανοίας. Καί, ἀπὸ τὸ σχετικὸ «μέγα πέλαγος» αὐτῶν τῶν παραινέσεων, προτίμησε, τὰ ψυχία αὐτὰ νὰ προέλθουν ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Ἁγίου «πρὸς Θεόδωρον μοναχόν, ἐκπεσόντα». Πρόκειται γιὰ ὑπέροχη προτροπὴ σὲ μετάνοια. Δέν ἔχει, νομίζω, σημασία τὸ γεγονός, ὅτι ἐγγραφή γιὰ ἓνα συγκεκριμένο πρόσωπο, τὸν μοναχὸ Θεόδωρο (γνωστὸν τοῦ Ἁγίου), ὁ ὁποῖος, φθόνῳ τοῦ Διαβόλου, ἀπέβαλε τὸ Σχῆμα του. Στὸ πρόσωπο τοῦ Θεοδώρου ἀντικατοπτριζόμαστε ὅλοι οἱ ἐκπεσόντες ἁμαρτωλοί, κληρικοί-μοναχοί-λαϊκοί.

Ὁ λόγος, λοιπόν, τοῦ Ἁγίου, δὲν παύει νὰ εἶναι καὶ σήμερα ἐπίκαιρος καὶ προτρεπτικός σὲ μετάνοια. Ἀλλωστε, «ὁ δοκῶν ἐστάναι, βλέπेतω μὴ πέσῃ».

Ἀκολουθοῦν, κατ' ἐκλογή καὶ ἐπιλογή, ὁρισμένοι στίχοι ἐκ τῆς Ἐπιστολῆς. (Δύο εἶναι οἱ σχετικὲς Ἐπιστολές, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα προ-κειται γιὰ μία καὶ τὴν αὐτὴ καὶ πρὸς τὸ ἴδιο πρόσωπο ἀπευθυνόμενη).

Γιὰ τὴν οἰκονομίᾳ τοῦ χώρου τοῦ Περιοδικοῦ ἀλλὰ, γιὰ τὴν ἀδυναμία τῶν ἀγαπητῶν μας νεωτέρων Χριστιανῶν, ποὺ ἀγνοοῦν τὴν ἀρχαία Ἑλληνική, γίνεται συγκατάβαση καὶ παραθέτουμε μόνο τὴ μετάφραση, μικροῦ ἀποσπάσματος, ἂν καὶ ἡ ὁμορφιά τοῦ Χρυσοστομικοῦ λόγου, μειώνεται κατὰ πολὺ μὲ τὴ μετάφραση.

Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Πρὸς Θεόδωρον ἐκπεσόντα

«Δέν εἶναι φοβερόν τό νὰ πέσει ὁ παλαιστής, ἀλλὰ τό νὰ παραμείνει πε-σμένος κάτω. Πολλοί ἐκ τῶν ἀρνηθέντων τὸν Χριστὸν λόγῳ τῆς δριμύτητος τῶν βασανιστηρίων, ἐπανώρθωσαν τὴν ἥπαν των μὲ νέαν μάχην καὶ ἀπῆλθαν λαμβάνοντες τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου.

Ἀληθινά, ὀλισθηρὸν πρᾶγμα εἶναι ἡ ἀνθρώπινη φύση καὶ εὐκόλα πλανᾶται· εὐκόλα ὁμῶς καὶ ἀποχωρεῖ ἐκ τῆς ἀπάτης, καὶ ὅπως ταχέως πίνει,

ἔτσι καί εὐκόλα ἐγείρεται.

Καί ὁ μακάριος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὁ Δαυίδ, ὁ ἐκλεκτός βασιλεὺς καί προφήτης, ἐνῶ εἶχεν ἐπιτελέσει ἤδη πολλά κατορθώματα, δέν ἐπαυσε νά ἔχει ἀνθρώπινες ἀδυναμίες, ἀλλά διέπραξε μοιχεία καί φόνο. Ἀλλ' εὐθύς ἔτρεξε πρὸς τόν ἰατρό καί ἄρχισε τήν διά φαρμάκων θεραπεία (ποῖα δέ εἶναι αὐτά; νηστεία, δάκρυα, θρήνοι, συνεχεῖς προσευχές, συχνή ἐξαγόρευση τῆς ἁμαρτίας), καί ἔτσι μέ αὐτά κατέστησε τόν Θεόν εὐμενῇ, ὥστε νά ἐπανέλθει σπὴν προηγουμένη του ἀξία.

«Μήπως ὁ πίπτων δέν ἀνίσταται;» (Ἰερεμίου 8,4), λέγουν τά Θεῖα λόγια. Ἐσύ ὅμως (ἐάν ἀπελπισθεῖς καί δέν μετανοεῖς) ἀντιμάχεσαι καί ἀντιλέγεις πρὸς αὐτά τά λόγια· διότι τό νά ἀπελπισθεῖ κάποιος πού ἔχει πέσει, τίποτε ἄλλο δέν σημαίνει, παρά ὅτι ὁ πίπτων δέν ἐγείρεται.

Καί εἰς ἑσχατον γῆρας ἂν εἶχες ὑποστεί αὐτήν τήν πώση σου, ἀφοῦ θά εἶχες κάνει δηλαδή πολλά κατορθώματα καί θά εἶχες ζήσει κατὰ Χριστόν ὅλη σου τήν ζωή, οὔτε καί τότε θά ἦταν καλό νά ἀπελπισθεῖς, ἀλλά νά φέρεις στόν νοῦ σου τόν ἐπί τοῦ σταυροῦ δικαιωθέντα ληστή καί τούς ἐργάτες τῆς ἐνδεκάτης ὥρας, πού ἔλαβαν τόν μισθό ὅλης τῆς ἡμέρας.

Ὅταν κάποιος δέν θέλει νά βλάψει ὁ ἴδιος τόν ἑαυτόν του – διά τῆς ἀμετανοσίας καί ἀπελπισίας – κανεῖς ἄλλος ποτέ δέν θά κατορθώσει νά πράξει τοῦτο, ἀλλά εἶναι ἀπρόσβλητος.

Γιά τόν Χριστιανό ἓνα μόνον πρᾶγμα θεωρεῖται συμφορά, τό νά προσκρούσει στόν Θεό. Ὅλα τά ἄλλα, ὅπως ἡ ἀπώλεια χρημάτων, ἡ στέρψη τῆς πατρίδος, ὁ ὑπέρ τῶν ἐσχάτων κίνδυνος, οὔτε κἂν θεωροῦνται δεινά.

Ὑπάρχει ἀνάσταση, ὑπάρχει κρίση, φοβερό κριτήριο μᾶς ἀναμένει, ὅταν ἐγκαταλείψουμε τόν παρόντα βίο. «Ὅλοι πρέπει νά παρασταθοῦμε στό βῆμα τοῦ Χριστοῦ» (Β' Κορινθίους 5, 10). Δέν ἐξαγγέλθηκε ἄσκοπα ἡ ἀπειλή τῆς γεέννης, δέν ἐτοιμάσθηκαν ματαίως τόσα ἀγαθά. Δέν εἶναι δυνατόν, ὅταν μεταβεῖ κανεῖς ἐκεῖ, νά μετανοήσει. Κανεῖς ἀθλητής, ὅταν ἀποχωρήσουν οἱ συναθλητές του καί διαλυθοῦν οἱ θεατές, δέν μπορεῖ νά ξαναρχίσει τόν ἀγῶνα. Αὐτά νά σκέπτεσαι πάντοτε καί θά συντρίψεις τήν ὀξεῖα μάχαιρα τοῦ ἐχθροῦ, μέ τήν ὁποία φονεύει πολλούς. Καί αὐτή ἡ μάχαιρά του εἶναι ἡ ἀπόγνωση, ἡ ὁποία, ὅσους νικά, τούς κόπνει τήν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας.

Γι' αὐτό καί ὁ διάβολος μᾶς εἰσάγει στούς λογισμούς τῆς ἀπογνώσεως, γιά νά μᾶς κόψει τήν πρὸς τόν Θεόν ἐλπίδα, τήν ἀσφαλῆ αὐτήν ἄγκυραν, τό στήριγμα τῆς ζωῆς μας, τήν χειραγωγό τῆς ὁδοῦ πού ὀδηγεῖ πρὸς τόν οὐρανό, τήν σωτηρία τῶν ἀπολλυμένων ψυχῶν. Ὁ ἀκάθαρτος αὐτός λογισμός (τῆς ἀπογνώσεως), πού σάν ζυγός κάθεται ἐπάνω στόν αὐχένα τῆς ψυχῆς, μέ τό νά τήν ἀναγκάζει νά σκύβει πρὸς τά κάτω, τήν ἐμποδίζει νά ἀνυψώσει τά βλέμματά της πρὸς τόν Δεσπότην της (Θεόν). Καί μόνον ἄνθρωπος γενναῖος καί θαυμαστός θά μπορούσε νά συντρίψει αὐτόν τόν ζυγό καί νά ἀποδιώξει τόν δῆμιο πού κάθεται ἐπάνω του..... Ὁ πονηρός, μόλις ἀντιληφθεῖ ὅτι βαρυνόμεστε σπὴν συνείδηση λόγῳ κακῶν πράξεων, ἔρχεται καί αὐτός καί μᾶς προσθέτει τόν λογισμό τῆς ἀπογνώσεως, ὁ ὁποῖος καί εἶναι βαρύτερος ἀπό τόν μόλυβδο. Καί, ἐάν τόν παραδεχθοῦμε (τόν λογισμό), τότε καί' ἀνάγκη, ἀφοῦ παρασυρθοῦμε ἀμέσως λόγῳ τοῦ βάρους του πρὸς τά κάτω καί ἀποσπασθοῦμε ἀπό τό σχοινί τῆς ἐλπίδος, θά κατέλθουμε στό βάθος τῶν κακῶν.

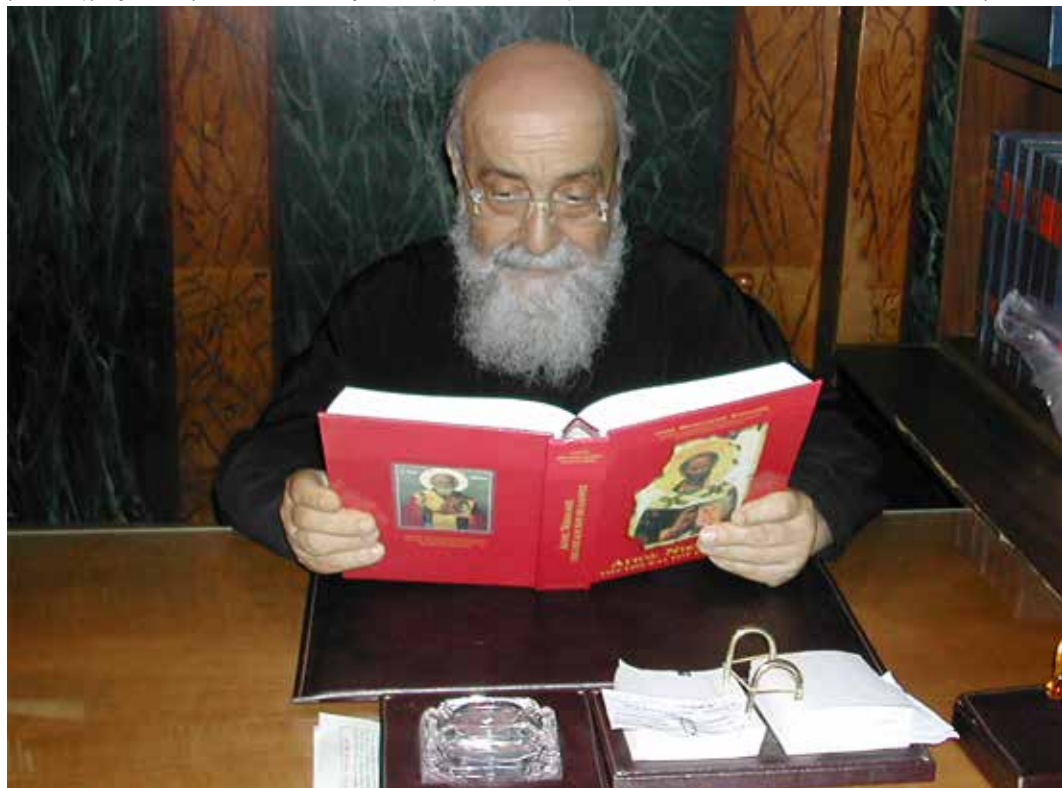
Μόνον νά μὴν ἀπελπισθοῦμε, μήτε νά ἐμποδίσουμε τήν ἐπιστροφή. Διότι αὐτός πού καταλήφθηκε ἀπό τήν ἀπελπίσιν, καί ἂν ἀκόμη διαθέτει ἄπειρη δύναμη καί προθυμία, μάταια τίς κατέχει».

Μοναχός **Νεκτάριος**
Κελλίον Μπουραζέρη – ΑΓ. ΟΡΟΣ

Ἑτήσιες ἐπιμνημόσυνες σκέψεις γιὰ τόν π. Νικόλαον Φίλιαν

Σεβαστός Προϊστάμενος τῆς Ἱερᾶς Ἑνορίας ταύτης πατήρ Βασίλειος, ἐρωτηθεὶς, ἔδωσε τὴν συγκατάθεσή του, νά δημοσιευθοῦν λίγες σκέψεις, πού ὁ ὑποφαινόμενος θέλησε νά ἐκφράσει, μέ τὴν εὐκαιρία τῆς τελέσεως τοῦ ἐτησίου μνημοσύνου τοῦ μακαριστοῦ πατρὸς **Νικολάου Φίλια**, τόσο εἰς τὴν Ἑνορία του, ὅσον καὶ ἐδῶ στό Ἅγιον Ὅρος, εἰς τὰς **31 Ὀκτωβρίου** τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους 2021.

Βεβαίως, «ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας λαλεῖ τό στόμα», ὅπερ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον εἰς τὴν παροῦσαν προσλαλιάν, ὅτι ἐκ τοῦ ἐκχειρίσματος

μᾶλλον τῆς καρδίας καὶ τῆς σκέψεως, γράφει τό χέρι.

Πράγματι, λοιπόν, ὁ κατὰ πνεῦμα πατέρας τῆς Ἑνορίας τοῦ Ἁγίου Νικολάου Πευκακίων καὶ κατὰ σάρκα δικός μας, ὁ πρωθιερεὺς Νικόλαος Φίλιας, ἐδῶ καὶ ἓνα χρόνο αὐλίζεται «ἐν οὐρανίοις θαλάμοις διηνεκῶς». Ὅταν, μετὰ τό πέρας τῆς ἐξοδίου ἀκολουθίας στόν Ναό αὐτόν, ὁ σεβαστός π. Βασίλειος μερίμνησε νά κτυπήσουν πένθιμα οἱ κώδωνες τοῦ Ναοῦ, καθὼς τό σκῆνωμα τοῦ πατρὸς ἐξήρχετο γιὰ τελευταία φορὰ ἀπό τίς πύλες

τοῦ Ναοῦ, πού τόσες φορές τίς διήλθεν ἐν ζωῇ ὁ πατέρας μας, ὁμολογῶ εἰλικρινά, ὅτι ἦταν κάτι - ὄχι πρωτόγνωρο γιά μένα, ἀφοῦ κι ἐδῶ στό Ἅγιον Ὅρος συμβαίνει αὐτό σέ κάθε κηδεῖα ἀπλοῦ μοναχοῦ - ἦταν, λέγω, κάτι πού μέ αἰφνιδίασε καί μέ συνετάραξε λίγο-πολύ. Ἐνοιωσα δηλαδή, ὅτι μιὰ ὁλόκληρη ἐνορία, σύσσωμη, Κληῆρος καί λαός αὐτῆς, ἀποχαιρετοῦσε μ' αὐτές τίς πένθιμες καμπάνες τόν μικρό ποιμενάρχη του, πού ἐπὶ ἐξήντα χρόνια τίμησε ἐπαξίως τήν Ἱερωσύνη καί τοῦ ἀπέτιε φόρον τιμῆς. Ἐμένα, μάλιστα, μοῦ φάνηκε, ὅτι τόν χαιρετοῦσε ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος Νικόλαος, πού τόσα χρόνια τόν γνώρισε ὡς «ἀγαπῶντα τήν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου του», τοῦ Ναοῦ του. Νομίζω, ὅτι θά συμφωνήσετε στόν λογισμό μου αὐτόν.

Ὅταν τήν ἐπόμενη ἀκριβῶς ἡμέρα ἐπισκέφθηκα πάλι τόν Ναό, γιά νά προσκυνήσω ἀναχωρῶντας γιά τό Ἅγιον Ὅρος, ὁ Ναός ἦταν φτωχός, πάμφτωχος. Διότι ἤξερα ὅτι ὁ διακονητής τοῦ Ἁγίου Νικολάου, παπα-Νικόλαος, δέν ἦταν πιά ἐκεῖ καί δέν ἐπρόκειτο πιά νά ξανάλθει. Φυσικά, οἱ διάδοχοί του εἶναι καί θά εἶναι ἄξιοι καί «πολλῶν κάρωνες». Τούς εὐχομαι ἐγκαρδίως νά συνεχίζουν τόν καλόν ἀγῶνα, ἀναπληροῦντες τά ὑστερήματα τοῦ προκατόχου των. Καί τούς εὐχαριστῶ γιά τήν ἀγάπη πού τοῦ ἔδειξαν ἐμπράκτως τόσα χρόνια γενικῶς καί ἰδιαιτέρως κατά τήν ὀκτάμηνη κλινήρη δοκιμασία του, μεταδίδοντάς του τακτικῶς τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ. Μνησθεῖη Κύριος τῆς Ἱερωσύνης αὐτῶν. Ἀμήν! Μνησθεῖη Κύριος καί τῆς ἀγάπης, τήν ὁποία πολλές ἐνορίτισσες τοῦ ἐπέδειξαν, μέ πρωτεργάτιδες τίς **Μαρία καί Ἄννα Δημοπούλου**, μάνα καί κόρη. Ὁ μισθός αὐτῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Καθώς καί τῶν κυριῶν τοῦ «**Οἴκου Εἰρήνης**».

Εἶναι ἀλήθεια, πέρα ἀπ' τά ἀνωτέρω, ὅτι ὁ πατέρας πάντοτε εἶχε κατά νοῦ «τό τοῦ θανάτου μυστήριον». Μαθητής Γυμνασίου ἤμουν ἀκόμα, ὅταν ἀνακάλυψα, χωμένο καί κρυμμένο σ' ἓνα ντουλάπι, ἓνα τετραδιάκι μέ τίτλο «**Ὅταν πεθάνω**». Ἐγραφε ὠραῖες σκέψεις, μᾶς συμβούλευε νά μείνουμε «ἐδραῖοι ἐν τῇ πίστει», νά συμπαρασταθοῦμε στήν μητέρα πού - ὅπως φανταζόταν καί πίστευε - θά ἦταν ἐν ζωῇ κλπ. Ἐπese ἔξω, βέβαια, σ' αὐτήν του τήν πρόβλεψη, γιατί ἡ μητέρα πρεσβυτέρα ἔφυγε ἔντεκα ὁλόκληρα χρόνια πρὶν ἀπ' ἐκεῖνον. «**Τοῦ γάρ Κυρίου Κυρίου αἱ διέξοδοι τοῦ θανάτου**», κατά Δαυίδ τόν Θεῖον. Ἄς ἔχουμε τάς εὐχάς ἀμφοτέρων Ἀμήν!

Μή σᾶς κουράζω ὅμως ἄλλο μέ δικές μου σκέψεις, πού - οὕτως ἢ ἄλλως - δέν τελειώνουν, ἐνῶ οἱ σελίδες τοῦ παρόντος περιοδικοῦ εἶναι ἐξ ὀρισμοῦ πεπερασμένου ἀριθμοῦ. Θά ἀναφέρω σκέψεις δύο ἄλλων, λίαν ἀγαπητῶν μας προσώπων. Τό πρῶτο εἶναι ἡ Δικηγόρος κυρία **Ἀθηνά Πετρόγλου**, ἐνορίτισσα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Νικολάου. (ἦταν παροῦσα καί στήν ἐξόδιο Ἀκολουθία τοῦ πατέρα): «*Εἶμαι γεμάτη εὐγνωμοσύνη γιά τήν γενναιόδωρη ἀγάπη του. Ἡ ἀγάπη καί ἡ εὐχή του ἦταν καί εἶναι στήριγμα*

γιά μιὰ ἀναστάσιμη ζωή, μέ χαρά ἐν Κυρίῳ... Τόν ἔβλεπα νά εἶναι στήν ἐκκλησία καί νά λέει ὁ ἴδιος τόν ὕμνο τῆς ἀγάπης (τοῦ Ἀποστόλου Παύλου). Τήν ἀγάπη αὐτή μᾶς ἀφήνει παρακαταθήκη καί μέ τήν ἀγάπη αὐτή μᾶς ἀποχαιρετᾷ. Τήν ἀγάπη, τήν ὁποία στή ζωή του ἔκανε καθημερινή πράξη. Ἡ ἐνορία τοῦ Ἁγίου Νικολάου εἶναι ἡ ἐνορία τοῦ πατρός Νικολάου Φίλια. Δέν ὑπάρχει ἐνορίτης, πού νά μὴν ἔχει εὐεργετηθεῖ ἀπό τόν πατέρα Νικόλαο. Ἐβλεπα δίπλα σου, Νεκτάριε, τήν ὥρα τῆς ἐξοδίου ἀκολουθίας, τόν πατέρα Νικόλαο, μέ τὰ ἄμφια καί τόν στανρό, γεμᾶτον γαλήνη. Καί εὐτυχισμένον πού σέ εἶχε δίπλα του. Ὅπως μοῦ εἶχε πεῖ ἡ μητέρα σου, ἦταν ἐπιθυμία του νά φύγει μέ τὰ ἄμφια, γιά νά λειτουργήσει. Σίγουρα θά λειτουργεῖ τώρα ... Ἡ ζωή μας, ἡ ζωή μου εἶναι γεμάτη μέ τήν παρουσία τοῦ πατέρα Νικολάου. Αὐτός κοινωνήσε στό νοσοκομεῖο τήν μητέρα μου, πρὶν πεθάνει. Αὐτός ἔτρεξε στό σπίτι μου, ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ πατέρας μου πεθαίνει. Τό ἴδιο καί στοῦ κάθε ἐνορίτη, στήν ἐνορία τοῦ Ἁγ. Νικολάου. Ἀλλά καί πόσοι ἄρρωστοι, φυλακισμένοι, γέροι ἐγκαταλειμμένοι, ἄποροι, ἄστεγοι δέν εὐεργετήθηκαν ἀπό τόν πατέρα Νικόλαο! Ἡ ζωή του ἦταν ἓνας ὕμνος στήν ἀγάπη. Ὁ ὕμνος πού τώρα ψάλλει στήν Οὐράνια Θεία Λειτουργία. Εἶθε ἡ ἀγάπη του νά μᾶς ἐμψυχώνει καί νά μᾶς ἀξιώνει νά χαίρουμε ἐν Κυρίῳ».

Τό δεύτερο πρόσωπο εἶναι ὁ ἀγαπητός Θεολόγος Καθηγητής καί συμφοιτητής μου κύριος **Ἡλίας Λιαμῆς**, τοῦ ὁποίου ὁ ἀείμνηστος πατέρας του, ὀδοντίατρος Νικόλαος Λιαμῆς, ἦταν συμμαθητής τοῦ πατρός Νικολάου Φίλια στό Γυμνάσιο. Γράφει, λοιπόν, ὁ κύριος Ἡλίας, στό βιβλίο του «Δυό στάλες κουράγιο», παρουσιάζοντας ὑποθετικά κάποιον ἄγνωστο πατέρα, πού πεθαίνοντας ἀφήνει γραπτῶς τὰ τελευταῖα λόγια του στά ὑποτιθέμενα παιδιά του: «Τό φῶς τοῦ κόσμου αὐτοῦ σβήνει· μιὰ θητεία κλείνει, μένω ἀνοιχτός σ' αὐτό πού ἀνοίγεται. Τίποτε στή ζωή αὐτή δέν εἶδα νά κλείνει, χωρίς νά δίνει τή θέση του σέ κάτι καινούργιο». Καί ὅταν - ὑποτίθεται - πέθανε, μιλάει ἀπ' τόν οὐρανό, λέγοντας, πάλι στά παιδιά του: «Ἀπό δῶ πού βρίσκομαι, μοῦ ἔρχονται κι ἄλλες σκέψεις. Ἀπό σᾶς ἓνα χρειάζεται: Ἀντίσταση στή διάσπαση τοῦ νοῦ καί προσήλωση στό κέντρο τῆς καρδιάς σας· αὐτό ἢ μᾶλλον Αὐτόν (τόν Θεό) πού θά συναντήσετε μέσα σ' αὐτήν, οὔτε πού μπορῶ νά σᾶς Τόν περιγράψω. Καί δέν χρειάζεται. Γι' αὐτό ἔχουμε τήν καρδιά· γιά νά ἀντιλαμβανόμαστε αὐτά, πού δέν χωρᾶνε οὔτε στίς σκέψεις, οὔτε στά λόγια. Ὅσο γιά μᾶς, νά ξέρετε, πῶς εἴμαστε μαζί, πῶς πολύ ἀπ' ὅταν ἦμασταν μαζί. Κι ἔτσι θά πορευθοῦμε εἰς τόν αἰῶνα τῶν αἰώνων».

Αὕτη ἡ τελευταία πρόταση, ἡ τόσο ἀληθινή καί εἰλικρινής, ἐκφράζει, νομίζω καί τῶν ἄλλων τεσσάρων ἀδελφῶν μου τά συναισθήματα.

Καλή Ἀνάσταση, πατέρα μας! Τήν εὐχή σου!

Ὁ υἱός

Μοναχός **Νεκτάριος**

Κελλίον Μπουραζέρη – ΑΓ. ΟΡΟΣ

«ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ»

Η τραγωδία αυτή του Σοφοκλή (496-406 π.Χ.) διδάχθηκε στην Αθήνα τό 409 π.Χ. και έχαρισε στον δημιουργό της τό πρώτο βραβείο. «Φιλοκτήτης» έχουν γράψει και ό Αισχύλος και ό Εϋριπίδης αλλά δέν έχουν διασωθεϊ.

Ό Φιλοκτήτης, γιός του βασιλιά τών Μηλίων (κοντά στό όρος Οϊτη) Ποίαντος, συμμετείχε μέ έπτά πλοία στην έκστρατεια πού όργάνωσαν οι Άτρείδες έναντίον της Τροίας μετά την φυγή της Ωραιάς Ελένης, γυναίκας του Μενέλαου, μέ τόν Πάρη, γιό του βασιλιά της Τροίας Πριάμου. Στή νήσο Τένεδο όπου έστάθευσε ό στόλος τών Ελλήνων πρίν καταπλεύσει στην Τροία, όχιά δάγκασε τόν Φιλοκτήτη. Μέ δικαιολογία τίς κραυγές του από τούς πόνους και την δυσσομία της πληγής του οι Άτρείδες, μέ υπόδειξη του Όδυσσέα, έγκατέλειψαν τόν Φιλοκτήτη στην άκατοίκητη τότε Λήμνο.

Η πολιορκία της Τροίας συνεχίζεται επί χρόνια μέ βαρειές απώλειες και από τίς δύο πλευρές, Ελλήνων και Τρώων. Μετά την απώλεια του Άχιλλέα και του Αϊαντα οι έλπίδες τών πολιορκητών Ελλήνων έχουν έξανεμισθεϊ. Σύμφωνα μέ αποκάλυψη του μάντη Έλενου, πού ήταν γιός του Πριάμου και αιχμάλωτος τών Ελλήνων, γιά την άλωση της Τροίας χρειαζόταν ό Φιλοκτήτης μέ τά αλάνθαστα τόξα του Ηρακλή. Πρίν τόν καύσουν στό όρος Οϊτη (βλ. τραγωδία του Σοφοκλή «Τραχίνιαι») ό Ηρακλής είχε δώσει τά όπλα του στον Φιλοκτήτη γιά την φιλία του.

Έπρεπε λοιπόν νά πεισθεϊ ό Φιλοκτήτης νά έλθει στην Τροία. Τό έργο αυτό ανατέθηκε στον πολυμήχανο Όδυσσέα. Έπειδή όμως ήταν επόμενο ό Φιλοκτήτης νά μισεϊ θανάσιμα τόν Όδυσσέα και τούς Άτρείδες, πού άσπλαχνα τόν είχαν εγκαταλείψει στη Λήμνο, θά ήταν αδύνατον νά πεισθεϊ νά πάει στην Τροία. Ίσως και νά έσκότωνα τόν έχθρό του Όδυσσέα. Γι' αυτό ό πανούργος βασιλιάς της Ιθάκης παίρνει μαζί του τόν νεαρό Νεοπτόλεμο, γιό του Άχιλλέα, πού είχε σκοτωθεϊ κατά την πολιορκία της Τροίας.

Οί δύο άντρες αποβιβάζονται στην έρημη Λήμνο. Ό Όδυσσέας δίνει οδηγίες στό Νεοπτόλεμο πώς νά πείσει μέ δόλο τόν Φιλοκτήτη νά τόν ακολουθήσει. Ό Νεοπτόλεμος αποκρούει τό δόλιο τέχνασμα του Όδυσσέα. Εκείνος όμως τόν πείθει ότι δέν θά επιτύχει στην αποστολή του ούτε μέ την βία ούτε μέ την πειθώ. Δελεύζει τόν νέον μέ την προοπτική της δόξας από την άλωση της Τροίας. Πρίν απομακρυνθεϊ ό Όδυσσέας λέει στό Νεοπτόλεμο ότι αν ιδεϊ ότι άργεϊ, θά στείλει άνθρωπό του από τό πλοίο πού θά εμφανισθεϊ ως έμπορος, γιά νά του δώσει οδηγίες γιά τίς επόμενες ενέργειες. Ό Όδυσσέας αποχωρεϊ ενώ ό Νεοπτόλεμος ανακαλύπτει την σπηλιά όπου ζει ό Φιλοκτήτης.

Μπαίνει στην όρχήστρα του θεάτρου ό Χορός πού αποτελείται από ναύτες του πλοίου του Νεοπτόλεμου. Ό μεταξύ τους διάλογος διακόπτεται από τά βογγυτά του Φιλοκτήτη πού ντυμένος μέ κουρέλια πλησιάζει στη σπηλιά του. Όταν έκπληκτος αντικρύζει τούς ξένους τούς έρωτά ποιοί είναι, εάν είναι Έλληνες. Χαίρεται πού άκούει την έλληνική γλώσσα μετά από τόσα χρόνια. Λέει στον Νεοπτόλεμο ότι έγνώριζε και αγαπούσε τόν πατέρα του Άχιλλέα. Τούς περιγράφει τά βάσανά του. Ό Νεοπτόλεμος μέ ψέμματα κερδίζει την έμπιστοσύνη του και του δημιουργεϊ την έλπίδα ότι θά τόν μεταφέρουν στην πατρίδα.

Ένας ναύτης, πού εμφανίζεται ως έμπορος, εκτελεϊ τέχνασμα του Όδυσσέα

λέγοντας ότι ο Διομήδης και ο Όδυσσέας θα έλθουν να πάρουν με την βία τον Φιλοκτήτη για την Τροία. Έλπίζουν έτσι να τον εξωθήσουν να φύγει με τον Νεοπτόλεμο δηθεν για την Ελλάδα. Ο Φιλοκτήτης προσφέρει από ευγνωμοσύνη τα τόξα του Ήρακλη στο Νεοπτόλεμο. Η αναχώρηση όμως αναβάλλεται, επειδή ο Φιλοκτήτης παθαίνει κρίση από την ασθένειά του. Στο μεταξύ πάλι διεξάγεται στην άρενα της συνειδήσεως του Νεοπτόλεμου και τό καλό νικά.

Έτσι όταν συνέρχεται ο Φιλοκτήτης, ο ευγενής νέος του αποκαλύπτει την απάτη. Έρχεται ο Όδυσσέας, επιπλήττει τον Νεοπτόλεμο, απειλεί τον Φιλοκτήτη και διατάσσει την σύλληψή του. Εκείνος καταριέται τον Όδυσσέα και τους Άτρείδες. Δεν κάμπτεται ούτε με την βία ούτε με παρεναίσεις. Είναι αποφασισμένος να πεθάνει μόνος στη σπηλιά του. Άλλο τέχνασμα του Όδυσσέα για την χρήση των όπλων χωρίς την παρουσία του Φιλοκτήτη στην Τροία αποτυγχάνει. Παρά τις αντιρρήσεις και απειλές του Όδυσσέα, ο Νεοπτόλεμος επιστρέφει τα τόξα στον Φιλοκτήτη, αλλά δεν καταφέρνει να τον πείσει να τους ακολουθήσει στην Τροία. Μόνον η εμφάνιση του Ήρακλη σε θεία λαμπρότητα (από μηχανής θεός) κάνει τον Φιλοκτήτη να συμμορφωθεί προς την βούληση των θεών.

Παραθέτουμε μικρό μέρος από τον Πρόλογο του έργου που αποκαλύπτει τό ήθος των προσώπων (στίχοι 107-111): Όδυσσέας: «Όχι, αν με δόλο τον πιάσει κανείς, όπως εγώ σου λέω». Νεοπτόλεμος: «Δέ νομίζεις λοιπόν πώς είναι άσχημο να λέμε ψέματα;». Όδυσσέας: «Όχι, αν τό ψέμα οδηγεί κάποιον στη σωτηρία». Νεοπτόλεμος: «Πώς λοιπόν βλέποντάς τον θά τολήμει κάποιος να πει αυτά;». Όδυσσέας: «Όταν κανείς κάτι για να κερδίσεις, δεν πρέπει να διστάζεις». Παλιά πλάνη: «ό σκοπός αγιάζει τά μέσα». Προηγουμένως ο Νεοπτόλεμος είχε πει στον Όδυσσέα (στίχοι 94, 95): «...θέλω, βασιλιά μου, ν' αποτύχω κάνοντας έντιμη ενέργεια παρά μ' άτιμη να νικήσω».

Ο Χορός βλέποντας την δυστυχία του Φιλοκτήτη (στίχοι 176-178): «Ω, δυνατοί θεοί, ω δύστυχα γένη θνητών, όσων ή ζωή δεν είναι σύμφωνη με τό μέτρο!». Οί δραματικοί ποιητές έκφράζοντας την αρχαία φιλοσοφική σκέψη εμπλουτισμένη από μακροχρόνια έμπειρία δεν χάνουν εύκαιρία να υπενθυμίζουν την ανάγκη της τηρήσεως του μέτρου. Επισημαίνουν τίς δυσμενείς, κάποτε τραγικές, συνέπειες της υπερβάσεως του μέτρου. Θά ιδούμε πώς ο Φιλοκτήτης τό υπερβαίνει.

Προσποιούμενος ότι είναι με τό μέρος του Φιλοκτήτη, ο Νεοπτόλεμος αρθρώνει μιάν αλήθεια που ίσχυε, ισχύει και θά ισχύει στη βασιλεία του κακού (στίχοι 453-457): «Παιδί του πατέρα που κυβερνά στην περιοχή της Οίτης στό έξής πιά από μακριά τά μέτρα μου θά παίρνω κοιτώντας της Τροίας την ακρόπολη και τους Άτρείδες· διότι όπου ο χειρότερος δύναμη μεγαλύτερη έχει από τό καλό, οί ενάρετοι μαραίνονται και θριαμβεύουν οί δειλοί».

Ο Νεοπτόλεμος έχει πείσει τον Φιλοκτήτη ότι θά τον πάρει με τό πλοίο του στην Ελλάδα. Πρέπει να περιμένουν όμως για να πνεύσει ευνοϊκός άνεμος. Παραθέτουμε μικρή στιχομυθία την οποία ο ποιητής πλουτίζει πνευματικά (στίχοι 639-643): Νεοπτόλεμος: «Λοιπόν, όταν κοπάσει ο άνεμος που την πλώρη χτυπά, τότε θά ξεκινήσουμε· διότι τώρα είναι αντίθετος». Φιλοκτήτης: «Καλό είναι τό ταξίδι πάντοτε, όταν γλιτώνεις απ' τά κακά». Νεοπτόλεμος: «Τό ξέρω· αλλά για εκείνους ο καιρός είναι αντίθετος». Έννοεί τους Άτρείδες. Φιλοκτήτης: «Δέν υπάρχει άνεμος για τους ληστές αντίθετος».

Ο Νεοπτόλεμος προς τον Φιλοκτήτη (στίχοι 902, 903): «Όλα είναι δύσκολα, όταν κάποιος ξεφεύγοντας απ' τη φύση του κάνει πράγματα που δεν ταιριάζουν στη συνειδήσή του». Βαρυσήμαντη ή ρήση αυτή που ο δραματουργός βάζει στό στόμα του Νεοπτόλεμου. Ποιά ήταν ή φύση που μάς έδωσε ο Δημιουργός μας; Κατ' εικόνα του μάς έπλασε. Με την παρακοή μας την ύπονομεύσαμε, την χαλάσαμε, την άμαυρώσαμε.

Σκέψεις, ἐπιθυμίες, ἐνέργειες, καταστάσεις ἀποτελοῦν ἀρνητικά στοιχεῖα, πού «δέν ταιριάζουν στή συνείδησή» μας. Γιατί ὅσο καί ἂν ἔχουμε ἀλλοιώσει τό «κατ' εἰκόνα» δέν τό ἔχουμε ἐξαλείψει. Αὐτό τό γεγονός ἐπιβεβαιώνει ἡ συνείδησή μας μέ τήν ἀποτρεπτική καί ἐπικριτική λειτουργία της. Ρήσεις τέτοιας τάξεως ἀποτελοῦν μαργαρίτες τοῦ σπερματικοῦ λόγου!

Τό δίλημμα τοῦ Νεοπτόλεμου (στίχοι 909, 910): «Δία, τί νά κάνω; Νά πιασῶ κακός γιά δευτέρα φορά ὅσα δέν πρέπει κρύβοντας καί ψευτιές αἰσchrές λέγοντας;» Ὁ νέος προβληματίζεται καί ζητᾷ τήν βοήθεια τοῦ θείου παράγοντα. Ἐμεῖς σέ ἀνάλογες περιστάσεις ζητᾶμε τόν φωτισμό τοῦ Θεοῦ; Τήν βοήθεια τοῦ πνευματικοῦ; Ἀκόμη καί ἓνας ἄλλος συνάνθρωπός μας πού ξέρομε ὅτι εἶναι ἀγωνιζόμενος Χριστιανός μπορεῖ νά μᾶς μεταφέρει τό μήνυμα τοῦ Θεοῦ, τί πρέπει νά κάνουμε.

Ὁ Ὀδυσσεύς πιάζει τόν Φιλοκτήτη νά τούς ἀκολουθήσει στήν Τροία ἐπικαλούμενος τήν βουλή τοῦ Δία (στίχοι 989-993): «Ὁ Δίας εἶναι, γιά νά ξέρεις, ὁ Δίας πού ἐξουσιάζει αὐτή τή γῆ, ὁ Δίας πού ἀποφάσισε αὐτά· ἐγώ τό θέλημά του κάνω». Φιλοκτήτης: «Μισητέ, τί εἶναι αὐτά πού βρίσκεις καί μοῦ λές; Τούς θεούς προβάλλοντας γιά πρόσχημα τούς παριστάνεις ψεύτες». Φθάνουμε καί σ' αὐτή τήν βλασφημία νά ἀποδίδουμε στό Θεό δικά μας σχέδια καί ἐπιδιώξεις!

Προκαλεῖ μειδίαμα ὁ ἰσχυρισμός τοῦ Ὀδυσσεύα στήν ἀντιπαράθεσή του μέ τόν Φιλοκτήτη (στίχοι 1050, 1051): «κι' ὅπου γίνεται κρίση δίκαιων κι' ἐνάρετων ἀνθρώπων, ἄνθρωπο ἀπό ἐμένα εὐσεβέστερο κανένα δέν μπορεῖς νά βρεῖς». Παρόμοιο ἰσχυρισμό διατυπώνει καί ὁ Ἰππόλυτος στήν ὁμώνυμη τραγωδία τοῦ Εὐριπίδη. Ὁ Ὀδυσσεύς κάνει μιᾷ συγκατάβαση γιά τόν Φιλοκτήτη διατάσσοντας τά ὄργανά του νά τόν ἀφήσουν ἐλεύθερο (στίχοι 1052, 1053): «Ὅμως γεννήθηκα νά θέλω νίκες παντοῦ νά ἔχω μ' ἐξαίρεση ἐσένα· τώρα θεληματικά θά ὑποχωρήσω μπρός σου».

Ὁ Νεοπτόλεμος δέν ἔχει ἀκόμη ἐπιστρέψει στόν Φιλοκτήτη τά ὄπλα τοῦ Ἡρακλῆ καί οἱ «ἐπισκέπτες» του ἐτοιμάζονται νά φύγουν. Στόν κομμό του (στίχοι 1090-1094): «Ἀπό πού θά ἔχω ἐλπίδα ὁ δύστηχος, πῶς θά βρῶ τροφή; Ἐπειτα τά δειλά πουλιά τοῦ οὐρανοῦ πού πετοῦν μέσα στό δυνατό ἄνεμο θά μέ κυνηγοῦν καί πιά δέν ἔχω δύναμη», ὁ Χορός τοῦ ἐπισημαίνει (στίχοι 1095-1100): «Σύ, σύ ὁ ἴδιος καταδίκασες τόν ἑαυτόν σου, βαριόμοιρε ἡ δυστυχία σου αὐτή δέν ἔρχεται ἀπ' ἄλλου ἀπό κάποιον δυνατότερον· ἐνῶ ἦταν στό χέρι σου νά σκεφτεῖς καλύτερα, προτίμησες τό χειρότερο νά πάρεις». Ἀπό μῖσος καί ἐναντίωση πρὸς τούς Ἀτρεΐδες καί τόν Ὀδυσσεύα ὁ Φιλοκτήτης πεισματικά ἀρνεῖται νά ἐγκαταλείψει τήν Λῆμνο καί τήν δυστυχία του καί νά πάει στήν Τροία νά συμπράξει στήν ἄλωσή της. Δέν συγκινεῖται οὔτε ἀπό τήν προοπτική τῆς δόξας πού τοῦ ἔχουν προβάλει. Οὔτε ἀπό τήν ὑπόσχεση ὅτι θά θεραπευθεῖ ἀπό τούς γιούς τοῦ Ἀσκληπιοῦ (στίχος 1333). Ὁ Νεοπτόλεμος τοῦ ἐπισημαίνει (στίχοι 1321-1323): «Σύ ἔχεις ἐξαγριωθεῖ καί συμβουλή δέ δέχεσαι κι' ἂν κάποιος σέ συμβουλευεῖ μιλώντας καλοδιάθετα τόν μισεῖς, γιατί ἐχθρό κακοδιάθετο τόν θεωρεῖς».

Τήν ἀρχή τῶν δεινῶν του, ἀσέβεια, τοῦ ὑπενθυμίζει ὁ Νεοπτόλεμος (στίχοι 1326-1328): «Σύ ἀπ' αὐτό τόν πόνο δοκιμάζεσαι ἀπό τύχη θεϊκή γιατί τό φύλακα τῆς Χρύσας πλησίασες, τό σπιτικό φίδι πού φυλάει κρυφά τό ἱερό της τό ξεσκέπαστο ἐκεῖ». Στήν τραγωδία αὐτή τοῦ Σοφοκλῆ ἐπισημαίνουμε μιάν ἔντονη ἀντίθεση μεταξύ τοῦ πανούργου, ψυχροῦ καί ἀδίστακτου Ὀδυσσεύα καί τοῦ ἀγνοῦ, εἰλικρινοῦς Νεοπτόλεμου. Ὅταν φθάνουμε σέ ἀδιέξοδα μόνον ὁ θεῖος παράγοντας μπορεῖ νά δώσει λύση.

Νίκος Τσιρώνης
Οἰκονομολόγος

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Όμιλίες με σκοπό νά βοηθηθοῦμε στήν πνευματική μας ζωή
ἐξακολουθοῦν νά γίνονται στήν Ἑνορία μας,
στήν Πνευματική ΕΣΤΙΑ τῶν Ἐκδόσεων «ΥΠΑΚΟΗ», Μαυρομιχάλη 96,
ἀλλά μέ διαφορετική τάξη ἀπό ἐκείνη πού ἴσχυε πρό τῶν περιοριστικῶν
μέτρων τοῦ λεγομένου Κορώνα Ἰοῦ.

Μέ τήν καθιερωμένη ἐπί 40 ἔτη τάξη, κάθε ΚΥΡΙΑΚΗ πρωΐ, μετά τήν
Θ. Λειτουργία καί πρό τῆς Ἑνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρετίθετο δωρεάν
ἕνα μικρό πρόγευμα πρός Ἀναψυχήν τῶν προσερχομένων
εὐθύς μετά τή Θ. Λειτουργία.

Κάθε Τρίτη ἀπόγευμα, ἀπό τίς ἀρχές Ὀκτωβρίου, ἐγίνοντο δύο Ὅμιλίες:
Θεολογικά Μαθήματα καί Σχολή Νέων.

Μετά τά περιοριστικά μέτρα τοῦ Κορώνα Ἰοῦ, πού ἀπαγορεύουν τήν
προσέλευση ὅλων τῶν ἐπιθυμούντων, οἱ ὁμιλίες γίνονται διαδικτυακά ὡς ἑξῆς:

ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ 12.30 ΕΩΣ 13.30

ΜΕ ΘΕΜΑ:

**«Τά Δόγματα τῆς Πίστεως ὡς λειτουργία τῆς
ἀνθρωπίνης φύσεως».**

ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ ἀπόγευμα 7.00 ΕΩΣ 8.00

Η ΣΧΟΛΗ ΝΕΩΝ ΜΕ ΘΕΜΑ:

**« Ἡ Κυβερνητική τῆς ψυχῆς μας, τῶν ἄλλων,
ἀλλά καί τῆς Πατρίδος μας ».**

Κατά τήν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τῶν θεμάτων γίνεται διάλογος μέ
τούς παρόντες ἀλλά καί μέ τούς διαδικτυακοῦς Ἀκροατές.

Υπεύθυνος Συνάξεων: **π. Βασίλειος Βολουδάκης.**

Οἱ ἀνωτέρω Ὅμιλίες ἀναρτῶνται, μετά τήν διαδικτυακή τους μετάδοση

στό Κανάλι «**ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΥΠΑΚΟΗ**» στό

YouTube

καί στό **www.ypakoh.gr**